

Giới thiệu Thâm Mến

Thể loại: Nhất kiến chung tình, niên hạ, ngọt ngào

Editor: Phong Nguyệt Vô Biên

Số chương: 10

Giữa tiết trời oi bức, một nữ sinh mang tính cách ngoài lạnh trong nóng và một thầy giáo thể dục trẻ tuổi ngoài lạnh trong cũng lạnh đã có cuộc gặp gỡ định mệnh.

Từ đó trở đi, tình căn thâm chủng.

Thâm mến, ngẫu nhiên đáp lại, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có được tình yêu mong muốn. Chỉ vì bên cạnh anh sớm đã có cô ấy.

Sau lần dừng cảm bày tỏ cũng chẳng thể khiến người đàn ông ấy rung động. Cõi lòng thiếu nữ tan thành từng mảnh. Một lần xa cách là năm năm trời.

Năm năm sau, sáng sớm mùa đông rét lạnh họ gặp thoáng qua nhau. Lần này, vận mệnh của hai người, sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Giới thiệu

Editor: Phong Nguyệt Vô Biên

Beta: lamnguyetminh

Mùa thu hiu quạnh còn chưa phai đi, mùa đông rét lạnh đã mơ hồ xuất hiện, sáng sớm, tôi bụng rỗng ra ngoài, không khí lạnh lẽo lùa vào làm thân thể vốn ở trong phòng ấm áp run run một hồi nhỏ, đúng là mùa đông mà! Ngay cả khí thở ra cũng biến thành màu trắng.

Trên đường, người đi đường tùm tùm năm tùm ba bước đi vội vã, thỉnh thoảng có xe buýt đi ngang qua làm lá khô còn chưa được quét dọn cuộn cuộn nổi lên, ông cụ mặc quần áo dày cồng kềnh đang cố gắng gom những chiếc lá đáng thương vốn định trở về với vòng tay ôm ấp của đất mẹ lại quét vào thùng rác. Mỗi lần thấy mấy ông già quét đường hoặc ăn xin khắp nơi kiểu này, trong lòng chắc chắn sẽ có một loại cảm giác tựa như thương hại lại xen lẫn sợ hãi xuất hiện, tôi thừa nhận tôi rất nhàm chán, nhưng tóm lại vẫn không thể không chế loại ý tưởng "Nếu như lúc tuổi còn trẻ không cố gắng nhiều, không chừng khi mình già đi phải làm loại công việc này thì sao?" xuất hiện.

Tôi ngẩng đầu nhìn nhánh cây đang dần trụi lá, chỉ cảm thấy trên người hình như càng lạnh hơn một chút. Mùa này ra ngoài mà không mang mũ thật sự là một hành động không khôn ngoan, tôi rút cổ lại, cố hết sức rúc đầu vào trong cổ áo lông ở trước ngực đã bị tôi dựng đứng lên. Hôm nay là chủ nhật, không cần đi làm, vốn là ngày nghỉ ngơi, nhưng bà già chăm chỉ ở lầu trên nhiều lần kéo cái cửa sổ hợp kim nhôm phát ra tiếng "rầm rầm" đánh thức tôi. Tôi vốn không phải là loại người ngủ nướng, lần này tỉnh, nghĩ sẽ nằm một lát nhưng rốt cuộc không thể nào ngủ được, bởi vì hôm nay là chủ nhật, tôi ngày hôm qua vẫn chơi trò chơi đến ba giờ, lúc này tỉnh lại, suy nghĩ tỉnh táo, đầu cũng mất đều đau nhói. Đại khái chính là do nguyên nhân này, khiến tôi choáng váng đầu óc mà nghĩ ra một vài ý tưởng vớ vẩn, tôi hít hít lỗ mũi cóng đến sắp chảy ra chất lỏng, có chút hối hận về sự xúc động của mình, rồi không biết lại bị thứ gì thúc đẩy tiếp tục đi về phía trước.

Trong đầu trống rỗng, đợi đến lúc phục hồi lại tinh thần, đã đến chợ nhỏ cách đó không xa rồi, mặc dù là sáng sớm, lại là chủ nhật, thế nhưng nơi đây lại rất náo nhiệt, người nơi này quanh năm suốt tháng không có nghỉ ngơi sao? Nhớ tới rất nhiều người ở tầng lớp trên đều nói nhân dân lao động là vĩ đại nhất, người làm việc trong các ngành nghề đều đáng tôn kính giống nhau. Nhưng khi nhìn những người trong chợ cũng bận bịu quanh năm suốt tháng không nghỉ này, mùa hạ mặc áo cộc nhỏ, mùa đông mặc áo khoác quân đội, tóc tai tán loạn, người bán hàng rong bởi vì gió thổi nhiều mà mặt phồng đỏ, bác gái tùy tiện bày cái bàn nhỏ bán bánh bao ven đường, ngay cả cái lều dựng ven đường cũng không có. Lại nghĩ đến mấy thành phần tri thức hoặc đại gia mùa hè ngồi điều hòa, mùa đông mở máy sưởi, thỉnh thoảng có thể lái xe riêng đến các buổi tiệc, tự mình điều khiển du thuyền cao cấp rõ như ban ngày với đám người chen lấn cắm đầu tiến vào những đơn vị nghiệp vụ, anh còn có thể nói người làm các ngành các nghề đều giống nhau sao? Giống nhau là cuộc sống của tất cả mọi người đều ở trong "Xã hội" hả? Vốn đã không cùng một thế giới, vậy tôi cũng không cần phải nói nhiều.

"Hai cái bánh quẩy, một chén táo phớ." Tại một nhà có cửa hàng ăn sáng nhỏ, tôi kéo một cái ghế tròn nhỏ ra ngồi xuống, khá~ thật lạnh.

"Chủ nhật mà còn đi làm hả?" Bà chủ nhiệt tình vừa nhanh nhẹn làm việc vừa tươi cười đầy mặt tiếp đón tôi.

"Không đi làm, muốn ăn bánh quẩy nên đến đây." Tôi nhàn nhạt cười cười, cũng không đặt sự nhiệt tình này ở trong lòng, chỉ là lời nói hàn huyên mà thôi, nếu như tôi không ăn bánh quẩy của bà, vậy quan hệ của chúng tôi chẳng qua chỉ là người không quen biết.

Bình thường tôi không ăn bánh quẩy, không phải là không thích ăn, ngược lại còn rất thích ăn, chỉ là ăn xong rồi thì tật xấu buồn nôn sẽ dâng lên cả một

ngày luôn khiến cho tôi đối với bánh quẩy muốn nhìn mà không muốn ăn. Hôm nay thì không sao, buồn nôn thì buồn nôn đi, mặc kệ, tôi ôm ý nghĩ như vậy, yên tâm thoải mái cầm một cái bánh quẩy lên, trong chợ này có nhiều nhà bán bánh quẩy như vậy, nhưng tôi chỉ chung thủy với nhà này, bánh quẩy vừa thô vừa dài, cắn xuống một cái, thịt nhiều lại mềm, khác hẳn các nhà khác chiên bánh quẩy rắn như sắt, cắn kêu "răng rắc".

Ăn một miếng bánh quẩy, uống thêm một hớp tào phớ, thật sự là mỹ vị, tôi hít một hơi thật sâu đánh giá, dù sao thời gian của tôi còn nhiều mà. Đang ăn, có một bóng đen chắn trước bàn của tôi, tôi ngồi ở một chỗ dựa vào bên trong, hướng về phía ánh sáng, vào lúc này mặt trời đã nhô lên, cái bàn này là nơi duy nhất trong nhà có thể phơi nắng. Sáng nay thức dậy, tiện tay lấy một cái áo len màu đen dày mặc lên, mặc dù áo len phong phanh, nhưng màu đen có thể hút ánh sáng, ở trong phòng không có gió sưởi nắng, thật đúng là một loại hưởng thụ to lớn. Vào lúc này, bóng đen vừa phủ xuống, tôi lập tức cảm giác được một trận khí lạnh, người nào làm người ta thấy ghét vậy? Tôi nghĩ vậy nhưng không lập tức ngẩng đầu nhìn xem, nhưng bóng đen này cố tình đứng rất lâu, trước lúc tôi sắp bắt đầu phát run, rốt cuộc tôi ngẩng đầu lên nhìn, về sau vô số lần tôi vì người đàn ông đó mà đau lòng đến không thể kiềm chế. Ban đêm khó có thể chìm vào giấc ngủ tôi đều sẽ nghĩ, nếu như sáng sớm hôm đó, lúc tôi cảm thấy bóng đen kia cũng không ngẩng đầu lên nhìn, hoặc là sáng sớm hôm đó, sau khi bị đánh thức, tôi không ra ngoài mà ở trong nhà lên mạng chơi game giống như trước đây, thì tốt rồi. Nhưng mà, trên thực tế, khi đó, đáng chết là tôi lại ngẩng đầu lên, thấy được anh, đối tượng mối tình đầu trong cuộc đời của tôi, cũng là thầy giáo thể dục trung học của tôi - Hạ Hàm.

Giương mặt kia vẫn lạnh lùng như trong trí nhớ, qua nhiều năm như thế, anh vẫn giống khi còn trẻ vậy, hình như năm tháng căn bản không lưu lại dấu vết gì trên người của anh. Thời tiết lạnh như thế, anh lại chỉ mặc một bộ đồ thể thao thật mỏng màu xám trắng, thân thể cao gầy càng thêm cao ngất. Anh đang đứng ở nơi đó nói chuyện cùng bà chủ, bà chủ vẫn nhiệt tình như trước, ngay cả ông chủ ít nói cũng lộ ra nụ cười xấu hổ cùng anh chào hỏi, xem ra anh là khách quen rồi. Anh cũng tới thành phố Y sao? Trong lòng tôi nghĩ vậy, không biết có bao nhiêu kích động, chỉ là có một chút ngoài ý muốn. Dù sao tôi đã không còn là cô gái ngây ngô trong mối tình đầu trước kia. Tôi lắc đầu cười cười tự giễu, rõ ràng đã từng thích đến khổ sở như vậy, thích đến ngay cả việc học cũng không để ý tới, một đường trượt khỏi khoa chính quy, nhưng mà hôm nay một chút xú cảm giác cũng không còn, thời gian thật đúng là loại phép thuật thần kì.

Mặc dù trong lòng không thêm để ý, ánh mắt vẫn còn tham lam nhìn chằm chằm, dù sao người ta cũng là mối tình đầu mà, trong cuộc đời mỗi con người, lần đầu tiên luôn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Hình như anh đã nhận ra ánh mắt của tôi, hơi nghiêng đầu, liền vừa vận chầm phải tầm mắt của tôi, không lộ vẻ gì liếc nhìn tôi một cái. Bỗng nhiên vừa nhú mày vừa quan sát tôi từ trên xuống dưới một lần, tôi phát hiện nhịp tim mình đang chầm rãi nhanh hơn theo những cảm xúc biến hóa thật nhỏ của anh, hơn nữa càng lúc càng nhanh. Một luồng khí nóng cũng phảng phất xông ra, tôi biết lúc này tôi nên rời tầm mắt, cúi đầu tiếp tục ăn, nhưng ánh mắt lại không chịu sự khống chế của tôi vẫn nhìn thẳng anh, thật lâu không muốn thu hồi, thật là mẹ nó thấy quý mà!

Rốt cuộc một tiếng "thầy giáo Hạ" của bà chủ liền kết thúc trận đấu mắt này, anh đang muốn nhận lấy bánh quẩy bà chủ khen ngon thì điện thoại di động chọt tới, anh lấy điện thoại di động ra nói mấy câu, sau đó nói với bà chủ: "Lấy bớt hai cái bánh quẩy, tôi ăn ở đây, cho tôi thêm một chén sữa đậu nành."

Bà chủ thoải mái đồng ý, anh liền nhấc chân đi vào trong nhà, đôi mắt của tôi nhanh chóng liếc một vòng, trong phòng có tổng cộng ba cái bàn, lúc này hai cái kia đã đầy người, mà chỗ tôi lại còn một chỗ trống, tôi vội vàng cầm cái muỗng lên xúc vài hớp tào phớ còn dư lại "Hi hà hi hụp" vào trong miệng, rồi vội vã kêu: "Bà chủ! Tính tiền!"

"Vâng! Tổng cộng là một đồng hai xu." Bà chủ đã đi tới, tôi móc tiền lẻ ra đưa cô ấy, đứng lên ngay khi bà chủ đang nói lạnh lạnh câu "Lần sau lại đến", Hạ Hàm đi tới trước mặt tôi, tôi làm như không thấy đi qua bên cạnh anh, cùng anh lướt qua nhau.

Lúc ra ngoài tiệm, tôi nhắm mắt lại hít sâu một hơi, rõ ràng chỉ cách mấy bước, nhưng tôi lại "Tâm hoảng ý loạn"(1), giống như cảm giác lúc trước mỗi khi nhìn thấy anh. Không khí lạnh xông thẳng vào lỗ mũi, nhịp tim trở lại bình thường, không quay đầu nhìn, tôi bước đi trên đường về, vô tình gặp gỡ mà thôi, chẳng có gì ghê gớm. Nhiều năm đã qua như vậy, lúc trước anh không lựa chọn tôi, nay anh thậm chí đã không hề nhận ra tôi, như vậy, cũng rất tốt, thật sự, rất tốt.

Nguyên văn: 地心惊肉跳 (Đích tâm kinh nhục khiêu: Đích tâm: tâm trái đất; Kinh: hoảng sợ; Nhục: ruột; Khiêu: nhảy lên)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-2: Lần đầu gặp gỡ cháy bỏng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tôi tên là Tang Lộ, nữ, năm nay 25 tuổi, làm ở bộ phận Internet của một công ty kế hoạch quảng cáo, tình hình kinh tế tạm ổn, chẳng qua cũng không có nổi một khoản tiền nhỏ. Nhiều hứng thú, bạn bè đông đảo, đều là phái nữ, chưa cưới, không bạn trai, ghét đàn ông. Trước mắt cùng một đôi uyên ương hay gây gỗ thuê chung một phòng, hết.

Cái khác: tính hướng(2) bình thường.

(2) Tính hướng: khuynh hướng tình dục.

Trở lại trong phòng ấm áp, vừa đúng tám giờ, cặp đôi trẻ trong phòng này đã thức dậy, nhìn thấy tôi từ ngoài phòng sắc mặt tái xanh đi vào đều lấy làm ngạc nhiên. Tuy rằng cùng ở dưới một mái nhà, nhưng tất cả mọi người, chỉ là quen sơ, ở cùng một chỗ đều chỉ vì nhiều người từ từ gánh vác một phần tiền thuê nhà đất đỏ mà thôi.

Tôi mở máy vì tính lén, ngồi xuống ngăn người. Theo thường lệ, đôi uyên ương bên ngoài kia lại dậy muộn, sau đó tiếp tục thời gian đánh răng rửa mặt thêm vào hai câu nói vô bổ, cuối cùng sau một tiếng vang rung trời ở cửa, hai người ra khỏi phòng. Tôi cau mày, tiếng đóng cửa ầm vang đã thành thói quen giờ phút này nghe lại phá lệ làm người khác bức bối.

Hai người cùng thuê này, nam 22, nữ 21, nghe nói đã sống chung 1 năm, nghe nói một năm trước hai người vừa quen biết ba ngày đã ở cùng nhau. Cuộc sống khi vừa ở chung đã từng giống như là "Mật lý điều du"(3), "Như giao tự tất"(4), mỗi buổi tối, người con trai nấu cơm cho cô bé kia ăn, việc nhà cũng giành làm, thời gian dài trôi qua, người con trai liền chê người con gái không biết làm việc nhà, món ăn cũng chấy sạch khó ăn các loại..., sau đó liền bắt đầu gây gỗ, đến hiện tại, mỗi ngày không ăm ỹ một lần không được xem là trải qua một ngày, đã gần như sát bờ vực chia tay. Tình sử của hai người là một người khác nói cho tôi biết, trong phòng tôi để giường đôi, lúc đầu, còn có một người mượn chung, sau lại kết hôn nên đã dọn ra ngoài, tôi cũng không tiếp tục tìm người, tiền thuê nhà tôi gánh được, ở một mình cũng rất tốt, có thể hoàn toàn thả lỏng. Chuyện tình của đôi uyên ương kia chính là cô ấy nói cho tôi biết, sau khi tôi nghe xong không có cảm giác gì, rất thần thờ, không biết vì sao, loại chuyện tình cảm như vậy, theo tuổi tác dần tăng thêm, càng ngày tôi càng không có ảo tưởng, tính ra, trước mắt tôi Hạ Hàm vẫn là người duy nhất vượt qua vui vẻ. Trong nhà, hai ông bà già đau đầu đối với vấn đề cá nhân của tôi đã lâu, không ngừng thúc giục tôi... tôi đã tìm đủ lý do lấy lệ rồi. Có phải do trời sinh tình cảm đậm bạc, hay là do đã thấy nhiều người khác chia chia hợp hợp, chính tôi đối với tình yêu đã miễn dịch?

(3) Tình cảm thân mật khăng khít.

(4) Dính với nhau như keo và sơn. Ý chỉ tình cảm mãnh liệt, gian khó khó có thể chia lìa, thường để nói về những cặp vợ chồng ân ái.

Hạ Hàm à! Trong đầu nhớ tới gương mặt lạnh lùng kia, im lặng tự giễu, tôi với anh, ngay từ đầu đã là hai đường thẳng song song. Lúc này phản ứng buồn nôn với bánh tiêu đã bắt đầu rồi, tôi thờ dãi ở trong lòng vì chính mình. Con người của tôi đây à, vốn là như vậy, lực không chế kém đến kỳ lạ, biết rõ hậu quả không tốt, cũng muốn ném ngon ngọt trước mắt rồi hãy nói. Thói quen này, thật đúng là hại tôi khổ, chuyện vụn vặt bình thường trong cuộc sống như thế, trải qua tình cảm một lần duy nhất cũng như thế.

Từ nhỏ đến lớn, tôi vốn là một đứa bé bình thường, diện mạo thường thường, học tập cũng bình thường, nên không vào được chỗ tốt, nhưng so với những đứa trẻ bình thường thì mạnh hơn một chút. Mỗi lần họp phụ huynh, giáo viên đều nói với mẹ tôi như thế này: "Đứa nhỏ này thông minh, chỉ là không chịu cố gắng", khi đó còn nhỏ, đứng một bên nghe thấy giáo viên nói mình thông minh liền cảm thấy vui mừng. Bây giờ trưởng thành rồi mới biết đây cũng là một cách nói thường dùng của các giáo viên, câu nói này để cho phụ huynh của các em có thành tích không tệ cũng không tốt lắm thúc thúc đứa bé nhà mình học tập mà thôi.

Những lời này đối với các phụ huynh khác có lẽ hữu dụng, nhưng đối với ông bà già nhà tôi, đây căn bản chính là "Đàn gậy tai trâu". Nhà tôi áp dụng giáo dục kiểu "nuôi thả", nói ý kiến cho nó, có nghe hay không thì tùy nó. Tôi có ý kiến gì, chỉ cần là tốt, cho dù trong nhà không đồng ý, cũng sẽ ủng hộ, dưới sự giáo dục đó đã lòi ra tôi, mặc dù không phải rất xuất sắc, nhưng lòng tự ái lại cao lạ kỳ. Nhớ lúc học trung học cơ sở, chỉ vì trong lúc vô tình tôi nghe được chủ nhiệm lớp của tôi nói với giáo viên khác: "Đứa nhỏ Tang Lộ này, quá ham chơi, nếu may mắn có thể vào top mười, thế nào cũng sẽ không vào được top 5." liền quyết tâm cố gắng vươn lên. Cứ thế đưa thành tích thi giữa kỳ từ vị trí thứ 18 thẳng lên top bốn, nhớ lại lúc phát thưởng, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô giáo, tôi nói không ra được sự hả hê trong lòng. Mặc dù cô không hề biết cô nói ra câu nói kia đã bị tôi nghe được, nhưng tôi vẫn cảm thấy sung sướng tràn trề, chờ sau khi rời khỏi Hạ Hàm tôi mới phát hiện, nếu không phải lòng tự trọng của bản thân quá cao, có lẽ bây giờ tôi và anh đã ở bên nhau cũng không chừng.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Hàm, tôi mới vừa 17 tuổi, năm lớp mười, tại lễ nhập học.

Tìm kiếm với từ khoá:

1 thành viên đã gọi lời cảm ơn poohtran về bài viết trên: **Catstreet21**

□

□

30.08.2016, 19:52

Ngày tham gia: 17.11.2015, 11:03

poohtran Tuổi: 16

Tổ trưởng Bài viết: 40

Được thanks: 49 lần

Điểm: 4

Re: [Hiện đại] Thầm mến - Lưu Ly Mục - Điểm: 11

Lễ nhập học luôn khô khan lại không có gì mới mẻ, trên đài, hiệu trưởng đồng dạng nói những lời vô ích “Nghìn bài một điệu”(1), cũng không biết bản thảo trong tay đã trải qua bao nhiêu khóa, ở dưới, học sinh mồ hôi nhễ nhại ngồi dưới ánh mặt trời gay gắt gà gật muốn ngủ. Tôi nhàm chán dùng mắt đảo qua đảo lại, đột nhiên, một bóng người lọt vào tầm mắt của tôi. Vóc dáng người nọ rất cao, ít nhất cũng phải 180cm trở lên, bước đi rất kỳ quái, người khác là dùng đôi chân đi, nhưng anh ta khiến người khác có cảm giác như là đang dùng xương hông đi lại. Không phải nói là uốn qua uốn lại, mà là lúc anh ta đi tới, phần lưng rất thẳng, nên phần xương chậu nhô lên sẽ hấp dẫn tầm mắt của mọi người, làm cho người ta có ảo giác anh ta đang dùng xương hông để đi bộ. Hơn nữa, anh ta đi rất chậm, cả người tản mát ra một loại phong cách lười biếng.

(1) Nghìn bài một điệu: rập khuôn, máy móc.

Ai thế nhỉ? Giữa ngày hè còn mặc bộ quần áo thể thao kín mít không một kẽ hở? Tôi nghĩ như vậy, ánh mắt không chớp vẫn đi theo người nọ, chỉ thấy anh ta vẫn chậm rãi đi về phía hiệu trưởng, chẳng qua là vì chân anh ta dài, bước chân lại lớn, chỉ chốc lát sau đã đi tới chỗ phòng nhỏ phía sau hiệu trưởng, sau đó không biết anh ta nhìn cái gì ở trong phòng, liền miễn cưỡng ôm cánh tay nghiêng người dựa vào trên cửa đứng bất động.

Bởi vì anh ta cách tôi không xa, lại là chính diện, cho nên tôi tinh tường thấy rõ tướng mạo của anh ta, khuôn mặt thon gầy quá mức trắng nõn, cái mũi cao thẳng, hình dáng đôi môi hoàn mỹ, đáng tiếc đeo mắt kính che mất ánh mắt của anh ta, nhưng mà cũng có vẻ rất lịch sự, sắc mặt không một chút thay đổi, giống hệt như một pho tượng Môn Thần.

Tôi vẫn nhìn anh ta, trong lòng trào lên một loại cảm giác nóng rực kỳ quái. Phải biết rằng tôi đang trong thời kì thanh xuân, trách móc nhân vật trong truyện tranh đã lâu, trước mắt chợt xuất hiện một vị trai đẹp lạnh lùng rõ ràng chính là từ trong truyện tranh đi ra như vậy, tất nhiên sẽ như mê như muội mà nhìn chăm chăm vào người ta rồi. Không thể phủ nhận, không biết là trên người anh ta tản mát ra mùi vị gì hấp dẫn tôi. Hiệu trưởng vẫn còn đang kích động khiến nước miếng tung bay, tâm tình đang nhàm chán đến chết của tôi lại vì sự xuất hiện của người này mà biến mất không còn tăm hơi. Không cảm nhận được mặt trời to lớn đang phát tán nhiệt độ trên đỉnh đầu, bởi vì trong lòng tôi đang sôi trào. Người chung quanh giống như đều không tồn tại, khắp thế giới cũng chỉ còn lại có tôi và anh ta. Tôi nhìn chăm chăm anh ta, mà anh ta hình như cũng đang nhìn tôi. Vào giờ khắc này, nhịp tim, hô hấp đều nghe được rõ ràng. Tôi sáng suốt ý thức được, mùa hạ của năm đầu tuổi 17, rốt cục kinh nghiệm tình cảm vẫn luôn như một tờ giấy trắng của tôi đã được họa lên một nét bút, hơn nữa còn là một nét bút mạnh mẽ. Bởi vì, tôi gặp được đối tượng thầm mến đầu tiên trong cuộc đời của mình.

Thầm mến là một loại tâm tình không được tự nhiên, là một loại bệnh trạng của tâm lý. Lúc bạn chú ý tới người nào đó, đồng thời mỗi một lần nhìn người đó, cân cân tình cảm đều sẽ không chịu sự khống chế của chính mình, nhanh chóng nghiêng về phía người kia, sẽ sinh ra một loại tâm lý không tước(1). Chỉ cần là nơi người kia xuất hiện, bạn sẽ giống như là ăn phải thuốc kích thích, bỗng dưng trở nên thích nói thích cười, hơn nữa âm sẽ to gấp hai lần bình thường, nụ cười cũng sẽ sâu hơn bình thường hai lần. Sau khi làm như vậy, sẽ cảm thấy hình như người kia cũng đã để ý bạn. Vì thế, giọng nói của bạn sẽ trở nên lớn hơn nữa, nụ cười sẽ trở nên càng sâu, lúc này, phông chữ tác dụng của thuốc kích thích cũng hết. Chờ sau khi người kia biến mất khỏi tầm nhìn của bạn, bạn lại trở nên buồn bã mất mát, sẽ vì phản ứng ngu ngốc vừa rồi của chính mình mà thất vọng không thôi, nhưng sâu trong nội tâm lại tỏa một chút hương vị ngọt ngào. Chính vì tác dụng của chút hương vị ngọt ngào này mà lần sau lúc anh ta lại xuất hiện trong tầm nhìn của bạn, bạn sẽ lại giẫm lên vết xe đổ đã từng trải qua, theo quá trình uống phải thuốc kích thích đến khi hết tác dụng thuốc kích thích, sau đó, lại chán nản, lại ngọt ngào. Lặp đi lặp lại như vậy, trở đi trở lại, cho đến khi bạn kiệt sức, hăm sâu trong đó không thể tự thoát ra.

(1) Tâm lý không tước (không tước: chim công): tâm tính háo thắng, thích thể hiện, ganh đua so sánh.

Lần đó, ở sâu trong nội tâm không ngừng phát ra cảnh cáo tới tôi. Hai ngày sau khi kết thúc lần gặp mặt đầu tiên, tôi không hề gặp qua người đàn ông kia. Hai ngày nay, theo thường lệ là làm quen trường học, làm quen bạn học, làm quen giáo viên. Tôi thờ ơ làm theo trình tự, trong ký túc xá có một cô bé nhớ nhà, đi vào ký túc xá một lúc liền nằm úp sấp trên giường khóc, tôi thật sự không thể hiểu nổi, có lẽ vì bản chất tôi cũng là một con người lạnh lùng đi.

Thời điểm cùng anh ta gặp mặt lần thứ hai là ngày thứ ba vào cao trung, ở đợt huấn luyện quân sự.

Trường trung học này giống như tình trạng học tập của tôi vậy. Nơi này của chúng tôi không phải tốt nhất, cũng không phải tệ nhất, xem như hạng hai thôi. Cho nên thời điểm quân huấn cũng không có chính thức mời quan quân gì đó, chính là thầy giáo thể dục trực tiếp đến chỉ đạo. Khi vị chủ nhiệm lớp “lãng lơ” của chúng tôi mà nghe nói trước kia vì lịch sử phong lưu nên bị điều từ trường cao trung hạng nhất đến đây, dẫn thầy giáo thể dục huấn luyện quân sự tới trước mặt bọn tôi để làm quen, thì tôi bỗng ngây dại, thầy giáo thể dục của bọn tôi thế nhưng lại là anh ta!

"Tôi họ Hạ, tên Hạ Hàm, Hạ là mùa hạ, Hàm là nội hàm. Về sau, tôi sẽ là thầy giáo thể dục của các em trong ba năm cấp ba. Khi vào học, tôi sẽ điểm danh, nếu có nguyên nhân gì không thể đi học thì xin các bạn báo trước cho tôi, nếu không, đương nhiên môn học này tôi sẽ cho các em rớt, lúc thi cuối kỳ cũng phải thi lại." Về mặt vô cảm, tiếng nói cũng lạnh lạnh giống về mặt, sau đó lộ ra một chút ý cười nghịch ngợm không thể nhận ra trong tiếng

khóc thét của học sinh.

Không nên hỏi tôi vì cái gì quan sát cẩn thận như vậy, con mẹ nó, vấn đề này tôi cũng muốn làm rõ ràng. Rõ ràng là lần thứ hai mới thấy mặt của người đàn ông này, không ngờ là thầy giáo của tôi! Tôi cúi đầu, che giấu nội tâm kích động. Tôi vô cùng sợ anh sẽ nhìn ra được điều gì từ trong ánh mắt nồng nhiệt của tôi.

Tôi vẫn không hiểu rõ, rốt cục tác dụng của việc huấn luyện quân sự là gì. Chẳng lẽ nói, thân thể vô cùng suy yếu trước kia trải qua bảy ngày “Nghỉ”, “Nghỉ”, “Bên trái quay”, “Bên phải quay” là có thể trở nên hết sức cường tráng sao? Hay là người hiện đại tinh thần bền bỉ đến đâu cũng cần phải đi phơi nắng đen như than, ở dưới mưa phùn chạy bên, sau đó bị cảm mạo nóng sốt là có thể khỏe ra? Mặc kệ trong lòng tôi nghĩ cái gì, huấn luyện quân sự vẫn là truyền thống nhất quán của trường, được chấp hành đâu ra đấy.

Từ nhỏ, tôi vốn là loại sẽ không làm cho thầy cô giáo yêu thích, vì vậy, khi một số nữ sinh sôi nổi trong lớp bọn tôi đã cùng Hạ Hàm xen lẫn, tôi chỉ có thể ở chỗ thoáng mát lặng lẽ nhìn anh. Bởi vì nụ cười của anh mà si mê không dứt, bởi vì tiếng cười của các nữ sinh mà ghen tỵ đến mình cũng không thể tưởng tượng nổi. Không phải chứ? Nghiêm trọng vậy sao? Tôi chế giễu chính mình, sau đó dựa tường nhìn về phía bầu trời lam nhạt. Đoán rằng vì sự xuất hiện của người đàn ông đó, cuộc sống học sinh cao trung của tôi, đến tận cùng sẽ biến thành dạng gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thảm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đi chơi ở vùng ngoại ô

Trong dự liệu của tôi, kì huấn luyện quân sự có chút buồn chán trôi qua dưới tình huống gió êm sóng lặng, kế tiếp chính là.....!

Theo ý của nhà trường, để giảm bớt không khí khẩn trương khi học sinh huấn luyện quân sự (tôi không biết tại sao không khí lại khẩn trương, nếu như mỗi ngày “Queo trái”, “Queo phải” cũng có thể sinh ra khẩn trương như họ nói...) và thu hẹp khoảng cách giữa các bạn học, trường học muốn tổ chức đi chơi ở ngoại thành, địa điểm được chọn là bên bờ biển. Điều này khiến tôi rất hài lòng. Tôi sinh ra ở gần biển, lớn lên ở gần biển, cũng đặc biệt thích biển rộng, mặt biển xanh lại rộng lớn, luôn làm tôi bỗng nhiên có loại cảm giác lòng dạ thông suốt. Thỉnh thoảng, thời điểm có hải âu bay qua, một loại hào khí không rõ sẽ chợt sinh ra. Thật ra thì tôi vô cùng muốn dùng hết hơi sức hết lên mấy tiếng như thế ở bờ biển, chẳng qua là do sĩ diện hoặc trong lòng ngăn ngại nên lần nào cũng bỏ qua. Nguyên vọng xa vời này vẫn nằm lê lết trong đáy lòng của tôi như cũ, chờ đợi không biết tới ngày nào tôi mới có thể đề ý đến.

Trên xe khách bao trùm đầy tiếng nói, tiếng cười, đó là tuổi thanh xuân, là những tháng năm vô tư. Tôi ngồi ở chỗ gần cửa sổ, ngược nhìn ra ngoài, nghe cô học trò nhỏ ngồi bên cạnh đang không ngừng riu ra riu rít, thỉnh thoảng đáp lại một đôi lời, thỏa mãn mong muốn trút bầu tâm sự của cậu ấy. Rất khéo, cậu ấy chính là cô gái nhớ nhà đến khóc đó. Rốt cuộc, tôi vẫn là người vô cùng chú trọng kẻ yếu, tôi đã sớm nhận ra điều này.

Chủ nhiệm lớp “lăng lơ” mặc váy hình hoa nhỏ xinh đẹp, nụ cười ngập tràn ở cửa xe gọi: “Đình Na, gia đình của em từ xa tới thăm, mau xuống đây đi.” Đình Na chính là cô bạn bên cạnh tôi, cậu ấy nghe được câu này, hoan hô một tiếng rồi lao ra. Tôi nhìn chủ nhiệm lớp cười thoải mái đến mức ánh mắt trời mùa hạ cũng bị lấn át, bỗng nhiên nhận thấy người phụ nữ này quả nhiên là có “tiền vốn” để lăng lơ. Ánh mắt ướt át, má lúm đồng tiền nho nhỏ thật sâu. Nghe nói, khi cô ta còn ở trường trung học hạng nhất đã ngoại tình với một thầy chủ nhiệm nào đó, bị vợ của người này phát hiện, huyền não đến rất khó coi. Chủ nhiệm đó không thể bảo vệ cô ta, cô ta mới bị “điều xuống để rèn luyện” ở trường trung học của chúng tôi. Tôi không thể không bội phục câu danh ngôn mang tính sắc bén này: “Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm”^[1]. Trường trung học hạng nhất kia cách trường chúng tôi ít nhất cũng phải hơn một giờ xe chạy, nhưng tin tức này lại truyền tới ngay ngày đầu tiên cô ta nhậm chức chủ nhiệm lớp chúng tôi. Tốc độ truyền bá của lời đồn đại, quả thật có chút giống với tính lây nhiễm vốn có của vi khuẩn gây bệnh!

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm: Chuyện tốt đẹp thì không ai biết tới, mà chuyện xấu thì ai cũng hay.

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài xe lần nữa, cách đó không xa, Đình Na đang làm nũng với một người phụ nữ trung niên, vừa xoay vừa cọ, bộ dạng ngây thơ kia làm tôi mỉm cười. Tôi thích người thẳng thắn, không ra vẻ, lại hào phóng, biết nói chuyện, khỏi phải bảy lần quặt tám lần rẽ để suy nghĩ hàm nghĩa trong đó. Bên tai chợt truyền đến tiếng cười khúc khích. Bình thường, xuất hiện loại tiếng cười này thì có nghĩa là sắp có chuyện thú vị xảy ra. Quả nhiên, lúc tôi xoay đầu lại, tôi thấy được nơi phát ra loại tiếng cười này, lại là anh ta!

Lúc này, hình tượng của anh cũng không được đẹp cho lắm. Trước tiên phải nói, Hạ Hàm rất cao, chiều cao kiểu này, bình thường có lẽ sẽ cảm thấy rất tốt, nhưng ở trong chiếc xe ô tô nhỏ này thì có vẻ hơi bất tiện. Anh lên xe, không thể không nghiêng cổ, một tay chống lên trần xe, như thế thật sự có chút khôi hài, ngay cả tôi cũng sắp không nhìn được (cười). Nhưng tôi lập tức liền cười không nói, vì hướng anh ta đi tới, rõ ràng chính là vị trí ngay bên cạnh tôi. Không phải chứ?! Trong lòng tôi dâng lên vô số dấu chấm than, sự bình tĩnh ngày thường không biết chạy đi đâu mất, trái tim bắt đầu đập loạn. Tôi không thể kìm được, ánh mắt mang theo vẻ cầu xin giúp đỡ nhìn Đình Na đang ở bên ngoài. Chết tiệt, vì sao cậu ấy vẫn ở đó cọ qua cọ lại, tôi sắp “Một đi không trở lại” rồi có biết không?

Anh ta càng đi càng gần, tim tôi cũng càng đập càng nhanh. Tôi cực lực ngăn chặn cảm xúc khủng hoảng, nhìn về phía ánh mắt của anh ta. Đang định nói chút gì đó thì bị nữ sinh tên Hàn Tuyết sôi nổi nhất lớp đánh gãy: “Thầy ơi, thầy lớn lên cao như vậy làm gì chứ? Nhưng đừng húc nóc xe bay mất đấy, bọn em sẽ không còn cách nào đi chơi được đâu!”

"Ha ha ha", lời này vừa nói ra, thật sự là hợp tâm ý của mọi người, mọi người lập tức nở nụ cười đầy xe, Hạ Hàm cũng cười cười: "Ưu thế trời sinh, cũng không biết phải làm sao mà!", sau đó đặt mông ngồi xuống ngay cạnh tôi.

Tôi cứng đờ người trong chiếc xe "hòa thuận vui vẻ" này, sau vài giây sửng sốt cũng nở một nụ cười ngượng ngùng. Như vậy, chắc cũng không cần chào hỏi đầu nhĩ? Hơn nữa dưới loại tình huống này mà nói cái câu "Thầy khỏe không?" tầm thường kia, nhân tài thực sự cũng bị xem là có bệnh thần kinh đúng không?

Tôi vừa thả lỏng vừa thở dài mất mát ở trong lòng. Tự trường hơn một tuần lễ rồi, thế nhưng tôi vẫn chưa nói được một câu với anh ta. Thật, hết cách chữa.

Hàn Tuyết ngồi ở phía trước Hạ Hàm, cậu ấy không ngừng nói chuyện, làm cho mọi người ở xung quanh đều cười to, tôi thấy một bên sườn mặt của Hạ Hàm căng ra nên hơi hơi ghen tỵ. Phải rồi, con gái tuổi này hẳn đều cười to không hề kiêng kỵ như vậy phải không? Nhưng tôi thì ngược lại, 17 tuổi lại trầm tĩnh như hồ nước lặng mới là không bình thường thì phải? Hạ Hàm đó, chắc hẳn cũng thích kiểu con gái như Hàn Tuyết nhĩ? Tôi dựa lên cửa sổ thủy tinh một lần nữa, hồ hững hờ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không muốn dính vào dù chỉ một chút trong sự vui vẻ to lớn ấy.

Tình hình cứ như thế cho đến khi xe sắp chuyển bánh, đến khi Đinh Na rút cuộc trở lại mới thôi. Cậu ấy lên xe, vừa nhìn thấy Hạ Hàm là bắt đầu "Hô to gọi nhỏ": "Thầy ơi! Thầy chiếm mất chỗ của em rồi, em muốn ngồi cùng Tang Lộ cơ!"

"Tang Lộ?" Anh ta nhẹ giọng lặp lại tên của tôi một lần, việc làm thông thường đó dường như lại giống người yêu đang ní non(2), nháy mắt kích thích trái tim của tôi run lên. Vì sao anh ta gọi tên tôi để nghe đến chết tiệt như vậy?! Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại quay đầu sang nhìn anh ta một cái. Thế nhưng, đúng lúc này anh ta cũng quay sang nhìn tôi, trời ạ! Tôi lại cứng đờ lần nữa, thật sự không biết nên nói cái gì, có phải hay không nên cười, nói: "Đúng vậy! Tang Lộ là em, thầy không biết em sao?" Kỳ thật có trời mới biết, giờ phút này điều tôi muốn nói chính là: "Thầy, phía trên kia đã được xếp là chỗ ngồi riêng của giáo viên rồi, thầy mau mau rời khỏi chỗ này đi, đỡ làm em tâm phiền ý loạn!"

(1) Ní non: Nói nhỏ những chuyện tâm sự, tí tê.

Hạ Hàm liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó quay sang nói với Đinh Na: "Xe này có chút nhỏ, thầy không tiện lên đó, em lên phía trước ngồi đi!". Đinh Na bĩu môi, chạy lên phía trước ngồi cùng trợ lý chủ nhiệm. Tôi có cảm giác áp lực bỗng chốc vơi đi, không khỏi âm thầm thở phào một hơi, cùng anh ta đối mặt như vậy thêm vài giây nữa, tôi không dám nói chắc mình sẽ làm ra trò hề gì đâu. Sự mê luyến với người đàn ông này đã sắp vượt xa dự đoán lúc trước của tôi. Tôi lớn tiếng kêu hồng bét ở trong lòng, nhưng lại không hề có cách nào thay đổi một chút tình huống này. Tôi vì anh ta vừa mới nói như thế với Đinh Na mà căng thẳng, lại đáng chết vì câu nói kia mà hưng phấn. Tôi đối với tố chất thần kinh không có khả năng thay đổi của bản thân xem thường một cái, tựa sát vào cửa sổ thủy tinh giống như đang phát tiết. Mặc kệ, thích thế nào thì thế đó đi. Anh ta còn có thể ăn thịt tôi sao?!

Xe khởi động, bên trong xe, không khí càng thêm vang dội, tôi thành công dựng lên một góc yên tĩnh trong không khí náo nhiệt này. Hàn Tuyết vẫn đang nói chuyện với Hạ Hàm, người xung quanh đều đã tùm lại thành một nhóm. Tôi nhìn môi cô ấy lượn lên lượn xuống mà trong lòng dâng lên toàn là ngưỡng mộ và cảm kích, làm sao có thể có nhiều điều để nói như vậy chứ? Đối lại là tôi, nhiều lắm cũng chỉ có thể nói vài câu trong các đề tài linh tinh hời hợt như hôm nay thôi tiết thật tốt. Trên thế giới luôn có một loại người có thể nói những điều vốn nhằm chán thành sinh động, nói chết thành sống, "phun châu nhà ngọc"(2) như vậy đó. Thường ngày vào lúc này, tôi còn có thể tùy theo tình hình cùng bọn họ nói nói cười cười, nhưng bây giờ Hạ Hàm đang ngay cạnh tôi, thế nhưng tôi lại giống như bị niêm phong miệng, tựa như bị câm.

(2) Phun châu nhà ngọc: nói những lời hay ý đẹp.

Tôi nhìn nhìn bàn tay toàn mồ hôi, lòng cười tự giễu, sau đó, lần thứ N phóng ánh mắt về phía trời xanh. Bầu trời, thật sự rất xanh! Tôi đã lên cao trung rồi đó~, cao trung ba năm, đại học bốn năm, sau đó sẽ tiến vào xã hội, hẳn cũng sẽ kết hôn phải không? Chú rể sẽ là ai nhĩ? Sẽ không phải là Hạ Hàm chứ? Tôi giật mình vì ý nghĩ hoang đường của bản thân, sau đó thấp giọng bật cười. Tôi vốn tưởng rằng âm lượng nhỏ bây giờ của bản thân sẽ không quá rầy bất cứ ai, dù sao trong xe cũng náo nhiệt như thế, nhưng Hạ Hàm bỗng nhiên xoay đầu lại: "Có chuyện gì thế?".

Đang hỏi tôi hả? Tôi kinh ngạc nhìn sang, phát hiện anh ta thật sự đang hỏi tôi: "À, không có gì." Tôi trả lời theo bản năng, trên mặt hình như muốn phát sốt, anh ta cười cười, lại quay đầu lại cùng những người đó nói chuyện.

Tôi bụm má càng ngày càng nóng, trời ơi! Tôi với anh ta, đã nói chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Đành thắm mến vậy

Ngoại trừ việc nói chuyện với Hạ Hàm khiến cho tôi phấn khởi, đi chơi ở ngoại ô cũng thực sự khiến cho người ta cực kỳ vui vẻ. Biển xanh thăm, bờ cát mịn màng. Chúng tôi lao ra khỏi chiếc xe khách chật chội, chưa bôi kem chống nắng đã chơi bóng ngay dưới mặt trời nóng bức, không có hình tượng chút nào giăng chân ra ngồi ăn dưa hấu vừa ngọt lại vừa mọng nước, nhận được vô số ánh mắt và nụ cười khoan dung(1) của những người đồng hành. Thanh xuân chính là tùy tiện, không giữ ý tứ như vậy đấy. Sau khi trưởng thành, những hành động điên rồ ở tuổi này nói chung là có thể được bao dung và thông cảm. Đây là cơ hội không thể bỏ lỡ, là quãng thời gian đáng quý trọng nhất.

(1) Khoan dung: tha thứ, bỏ qua cho những sai lầm, thiếu sót của người khác.

Có thể vì vừa mới cùng người trong gia đình gặp mặt, hứng thú của Đinh Na đặc biệt cao. Bọn tôi tách khỏi đám đông, cùng nhau nhặt vỏ sò ở gần sát bờ biển. Toàn bộ giày và túi xách đều ném ở trên xe. Tôi vén chiếc quần lụa mỏng dài tới bắp chân lên trên đùi, nơi thắt một cái nút. Mím cười nhìn cậu ấy đang lao đi một mạch ở phía trước.

Gió biển thổi nhẹ nhàng, khiến mái tóc hơi dài của tôi bị thổi không ngừng nhẹ phất qua bên mặt, ngứa ngứa tron tron, đặc biệt thích thú. Tôi nhìn trời và biển hòa cùng một màu ở phía xa xa. Tâm tình rất tốt, không kim hãm được, đan hai tay lại giơ lên đỉnh đầu rồi duỗi cái lưng bị mỏi một cái. Loại tâm tình mỗi lần nhìn thấy biển đều muốn hét lớn lại xông ra, sản sinh mãnh liệt đến nỗi tự tôi không thể nén xuống được. Chẳng lẽ là vì cùng anh ta nói chuyện cho nên vui mừng đến vậy? Tôi vì tâm trạng quá mức high của bản thân tìm được một lý do không sai biệt lắm(1).

(1) Không sai biệt lắm: gần như là đúng

Tôi luôn luôn không phải là người chủ động, cũng không phải phần tử cường thế(2), thích một người không nhất định phải có được. Tình cảm "nước chảy đá mòn" mới càng quý giá. Tôi vẫn luôn cho là như thế, nhưng trải qua lần này lại đánh giá đến quá nhiều cảm xúc của tôi. Chẳng qua, vẫn chưa mãnh liệt đến mức phá tan giới hạn cuối cùng của tôi mà thôi. Nắm lấy cổ tay người ta rồi nhanh chóng thả lộ là được. Tôi nghĩ, phần tình cảm say đắm lúc này, có lẽ, đến khi tôi tốt nghiệp, tôi cũng sẽ không nói ra. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó sẽ theo thời gian trôi qua mà yên lặng nằm ở trong lòng của tôi mãi mãi. Ở tuổi 17 ngây thơ của tôi, bỗng nhiên tiếp nhận một thử thách tình cảm của người trưởng thành, tôi cũng chỉ có thể quyết định làm như thế này... đành thâm mến vậy.

(2) cường thế: có xu thế ý chí, tình cảm mạnh mẽ.

"Tang Lộ, bọn mình hết lên nhé?" Trên mặt Đinh Na đỏ bừng, tỏa ra sự hăng hái rực rỡ.

"Cái gì?" Tôi giật mình nhìn cậu ấy, đồng thời nhìn nhìn người xung quanh. Mùa hè, đúng thời điểm bãi biển đông người, lại vừa đúng ngày chủ nhật. Tuy rằng chúng tôi đã chọn hòn đảo hơi xa, nhưng nơi này ngoại trừ chúng tôi là những người trong chuyến đi này, vẫn có không ít người đang ở đây.

"Trời ạ! Không cần đề ý nhiều như vậy, dù sao cũng không ai quen ai, khó có khi được vui vẻ như vậy." Dĩ nhiên cậu ấy nhìn thấu sự băn khoăn của tôi, bắt đầu mê hoặc tôi.

Dường như tôi không cường nổi phần mê hoặc này, bởi vì tâm tình muốn hét to vốn đã ở lúc kiềm nén cực kỳ vất vả. Vẫn chưa chờ tôi quyết, Đinh Na đã chụm tay lại gần miệng, hô lên: "A!!!!". Âm thanh đặc thù của thiếu nữ thời kỳ trưởng thành giống như đang làm nũng bị kéo dài vô tận, đập vào vách núi bốn phía sau đó quay trở lại. "A! A! A!" vô số hồi âm thật nhỏ ở vang lên ở bên tai. Tôi hưng phấn híp mắt cười hỗn loạn, rốt cuộc cũng giơ tay lên, cùng với cậu ấy hét to lên. Một tiếng rồi một tiếng, (Tiếng vọng) hỗn tạp mang theo tiếng cười sáng khoái của chúng tôi tiếp tục duy trì rất lâu. Mọi người xung quanh không giống như trong trí tưởng tượng của tôi, dùng ánh mắt kì quái đánh giá bọn tôi, ngược lại còn mím cười nhìn hành động điên cuồng của chúng tôi. Khoảnh khắc này, rốt cuộc tôi đã hiểu, lúc dạo chơi chính là để thả lỏng tâm tình, không cần kìm nén, cũng không cần ngại ngùng, nơi này chỉ có chính mình đón nhận sự bình thản.

Khoảnh khắc tôi cảm thấy một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm mình đã là sau khi tôi và Đinh Na hết xong, ôm nhau cùng nhau cười thả ga. Tôi nắm bắt được luồng hơi thở kia trong không khí, đồng thời, theo bản năng quay đầu lại, nhận ra nơi phát ra ánh mắt kia, thế nhưng lại là Hạ Hàm?! Tôi ngạc nhiên nhìn lại anh ta, anh ta cùng chủ nhiệm ngồi ở chỗ râm mát cách đó không xa, không biết đã nhìn tôi bao lâu.

Tuy rằng tôi có cảm giác anh ta đang nhìn tôi, nhưng tôi không thể cứ như thế Không Túc(3) mà khẳng định anh ta thực sự đang nhìn tôi được. Đôi mắt của tôi bị cận nhẹ, bình thường vốn không mang kính, lúc này tôi nóng lòng muốn nhìn rõ về mặt của anh ta, cho nên tôi neho mắt lại.

(3) Tâm lý Không Túc: kiêu căng, ngạo mạn.

"Rất gian!" Đinh Na bỗng nhiên nói một(4) từ như vậy bên tai.

(4) Vốn dĩ nên là "hai" chứ không phải một từ, nhưng có lẽ tác giả muốn nhấn mạnh mỗi từ "gian" thôi.

"Gi cơ?" Tôi lơ đãng hỏi, nhìn không rõ lắm, thật đáng ghét.

"Tớ nói bộ dáng lúc cậu neho mắt lại rất gian, giống như là đang tính kế gì vậy." Cậu ấy nói thêm

Tôi ngẩn người, đúng thế hả? Vậy lúc này Hạ Hàm nhìn thấy tôi là đáng về gì?

"Đến phía trước cùng chơi đùa với bọn họ đi!" Đinh Na túm cánh tay của tôi: "Lần này đi chơi ở vùng ngoại ô là thả gió lớn(5) trước khi tiến vào nhà giam, về sau muốn ra ngoài chơi sẽ không tự do vậy đâu." Cậu ấy có chút cảm thán, trong giọng nói có một tia mất mát.

(5) Thả gió: thời gian cho phép tù nhân tản bộ trong sân hoặc đi nhà vệ sinh.

Nhưng ở đây được đi chơi ở bên ngoài nên gọi là "thả gió lớn".

Quả là cao trung mà~. Trong truyền thuyết, giáo dục ở cao trung là phương thức của địa ngục. Mỗi ngày, các tiết học (nhiều đến mức) học không xong, đề (nhiều đến nỗi) giải không kịp. Mà bọn tôi, sẽ ngay lập tức tiến vào cuộc sống có tiết tấu nhanh chóng như thế. Nghĩ đến đây, bỗng dưng tôi không muốn tiếp tục quan tâm Hạ Hàm ra sao thế nào nữa, sáng khoái mà chơi thôi! Đây là một ngày thoải mái cuối cùng trước khi bước vào cao trung, vì vậy, tôi tươi cười với bên kia rồi quay người đi theo Đinh Na. Tôi chưa từng nghĩ tới nụ cười mỉm này sẽ có tác dụng gì. Cho đến vài năm về sau, Hạ Hàm

nhắc lại cho tôi thì tôi mới biết được, vì nụ cười mỉm này mà anh lại xác định được tâm ý của chính mình. "Hóa ra khi đó chúng ta đã lưỡng tình tương duyệt(6) rồi hả?" Tôi ngạc nhiên cảm thán. "Đúng thế!" Anh ôn hòa cười: "Chúng ta không chỉ là lưỡng tình tương duyệt, mà chúng ta còn là nhất kiến chung tình.". Khi ấy đã là rất nhiều rất nhiều năm về sau, tôi cùng anh đều đã nhiều lần trải qua tang thương rồi mới nói với nhau.

(6) Lưỡng tình tương duyệt: tình cảm xuất phát từ hai phía.

Lần này đi chơi ở ngoại ô có chứa nhiều thứ ngoài dự kiến của tôi, lớn nhất chính là sự kiện ở trên đường trở về. Thế nhưng Hạ Hàm vẫn như cũ ngồi cạnh tôi. Là trùng hợp sao? Tôi nhìn bộ dáng nhắm mắt lại của anh ta mà tự hỏi, bọ khí si mê ngốc nghếch đâu không được phát ra chờ mong mơ hồ. Chơi đùa vui sướng đầm đìa, thời điểm trở về, không hiểu tại sao mọi người đã hưng phấn một thời gian lại yên tĩnh ảm xuống. Có thể do mệt mỏi, cũng có thể do đều đối với ngày mai sắp chính thức bước vào cuộc sống học sinh cao trung bỗng nhiên có điều giác ngộ.

Tôi không biết khi Hạ Hàm ở bờ biển đã làm gì mới có thể mệt đến như thế, bởi vì từ lúc tôi quyết định bắt đầu sáng khoái chơi đùa, tôi liền ném anh ta ra sau đầu. Trên đường quay về trường, anh ta ngủ một mạch, hoặc là nhắm mắt lại một mạch, một câu cũng không nói. Tôi một mặt chú ý đến xung quanh có ai nhìn về phía này hay không, một mặt công khai nhìn khuôn mặt lúc ngủ của anh ta mấy lần. Làn da thực sự rất đẹp, đến một cái mụn cũng không thấy. Đằng sau kính mắt che giấu một đôi mắt hai mí. Tôi tin rằng anh ta không đeo kính sẽ trong càng ư nhìn hơn.

Xe vẫn vui vẻ lác lác. Tôi nghĩ tới nam nữ nhân vật chính trong TV chính là dưới những tình huống như thế này, hẳn là sẽ phát sinh cái đó nhỉ? Nam nhân vật chính đang ngủ có phải hay không hẳn sẽ chậm rãi tựa lên trên vai nữ nhân vật chính. Sau đó nữ nhân vật chính sẽ dịu dàng nhìn mặt anh ta khi ngủ tựa như mặt trẻ con, nhu thuận cho anh ta đè ép một đường. Lửa tình trong lòng mãnh liệt thiêu đốt. Cuối cùng, tình cảm của hai người đột nhiên mạnh mẽ bay lên, rất nhanh sẽ có thể đơm hoa kết trái. Nhưng sự thật là, thân thể Hạ Hàm không chế phi thường tốt, mặc kệ xe trôi lên dốc to hay xô xuống dốc nhỏ, qua đường hầm xuyên núi hay là đi trên đường cao tốc, anh ta đều không chút sức mẻ, giống như được nằm trên ghế tựa. Cho nên, tôi có lý do để hoài nghi, anh ta chỉ đang chợp mắt(5). Lý do chợp mắt có phải hay không vì không muốn nói chuyện với tôi? Tôi vì ý nghĩ này mà uể oải không thôi, lại âm thầm phỉ nhổ ý nghĩ quá mức nhạy cảm này của bản thân.

(5) Chợp mắt: giấc ngủ ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-1: Con sư tử đang ngủ

Tiết tấu ở cao trung quả là rất nhanh, nhưng đối với tôi thì bài học không áp lực lắm. Gia đình tôi không có yêu cầu cụ thể gì, tất cả chỉ cần tôi không cảm thấy có gì trở ngại là được. Dưới tâm trạng thoải mái đó, ngược lại thành tích của tôi lại rất tốt. Điều này làm cho mọi người trong cùng ký túc xá vẫn đang liều mạng học tập mở rộng tầm mắt, cộng với không ngừng hâm mộ.

Tiết thể dục không nhiều lắm, mỗi tuần hai tiết. Điều này tất nhiên không có nghĩa là mỗi tuần tôi chỉ có thể nhìn thấy Hạ Hàm hai lần, bởi vì ngày nào bọn tôi cũng có tiết học đúng lúc tập thể dục. Vào tiết thể dục, nói chung anh vẫn giống như lần đầu tiên tôi thấy, uể oải nghiêng người dựa lên trên khung cửa nhìn động tác của chúng tôi. Sau khi tôi vừa thích thú nhìn anh, trong lòng lại có một vạn phần không được tự nhiên, mấy ngày đầu luôn khiến bản thân cả người cứng ngắc, sai lầm chồng chất, từ từ về sau càng quen dần, cũng vẫn như thế. Nhưng tôi vẫn có cảm giác ánh mắt của anh luôn đánh giá tôi lui ở trên người của tôi. Hết cách rồi, người đang thăm mền lúc nào cũng tự kỷ vậy đây.

Thời gian trôi qua lặng yên không một tiếng động, tôi bỏ mặc cho đoạn tình cảm này gặp sao hay vậy, không bóp chết cũng không có hành động gì. Chỉ bởi vì ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh mà vui vẻ, lúc trời mưa hoặc khi nghỉ về nhà nếu không nhìn thấy anh ta sẽ tưởng niệm gấp bội. Lạ lùng là, tôi chưa từng tưởng tượng sẽ thế nào nếu tôi thổ lộ với anh, hoặc là có cơ hội cho chúng tôi quen biết nhau thì sẽ ra sao.

Phạm là nam, nữ sinh hơi sôi nổi ở trong lớp thì đều hay cùng anh hòa hợp rất tự nhiên. Thầy giáo thể dục mà, luôn được hoan nghênh. Tôi cũng chỉ thờ ơ yên lặng thế thôi, không dám tiến lên, chỉ sợ mình sẽ để lộ điều gì đó.

Tiết thể dục ở trường cao trung, ngoại trừ chạy bộ là không đạt hạng nhất, thành tích của tôi cũng có thể đạt mức tốt, đối với việc chạy bộ trời sinh tôi đã không có khả năng. Không chỉ thờ hờ hững đến ho khan khi chạy cự li dài, chạy nước rút sẽ khiến hai đầu gối như nhũn ra. Nhớ rõ lần chạy 50m khi đó, tôi vô cùng lo lắng mình sẽ trượt, Đinh Na cùng tổ với tôi, trước khi chạy cậu ấy đã nói với tôi: "Cậu cứ chạy sau tớ, cứ theo sát, không cần suy nghĩ nhiều, đạt tiêu chuẩn là sẽ không có vấn đề gì." Sức lực của cậu ấy bùng phát mạnh mẽ, là nữ sinh chạy nhanh số 1 ở lớp chúng tôi. Còn tôi cứ theo lời cậu ấy nói mà làm, kết quả là vừa chạy vài bước hai chân đã như nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất, cuối cùng thành tích đứng bết đứng như dự đoán. Cậu ấy vô cùng kinh ngạc, có lẽ từ trước đến giờ chưa từng thấy được loại người yếu ớt như tôi, kêu to sẽ giúp tôi "Bổ sung canxi để chạy nhanh". Từ đó về sau, cậu ấy mang từ nhà đủ loại quả hạch(1) đến cho tôi, luôn có một đồng lớn đồ ăn vặt xuất hiện trong túi quần áo của tôi. Tình bạn ở độ tuổi này luôn hồn nhiên mà giản dị, tôi bây giờ nhớ lại vẫn không nhịn được cười.

(1) Quả hạch: là loại quả bao gồm một hạt và một vỏ cứng, lớp vỏ này sẽ không tự nứt ra để giải phóng hạt ở bên trong. 100g quả hạch chứa khoảng 117 mg canxi.

Cuộc sống vốn đẹp đẽ, ở thời điểm ta không chú ý, nó sẽ luôn cho ta một ít niềm vui nho nhỏ. Việc tôi đối với Hạ Hàm không dám đến gần e rằng trời xanh đã nhìn thấy mới có thể để tôi vô tình phát hiện hóa ra anh thích tới trường học vào chiều chủ nhật để chơi bóng rổ.

Chương trình học của năm nhất vẫn chưa quá bề bộn, cũng không có giờ ôn bài. Trường học hào phóng để cho chúng tôi mỗi ngày chỉ học một buổi. Những học sinh học ở trường cao trung hạng nhất đối với điều này thực sự hâm mộ muốn chết. Nghe nói, nơi đó của bọn họ đã thực hiện phương thức quản lý cấm túc hoàn toàn từ lâu. Cả ngày không thể ra ngoài, một tháng mới có thể nghỉ một tuần. Ngay cả muốn ăn mỹ lạnh, khoai lang nướng còn phải lên kút đến hàng rào âm thầm giao dịch. Tôi rất hoài nghi bác bán mỹ lạnh kia chính là phụ huynh, thân thích của bọn học sinh trong trường, nếu không tại sao có thể tìm ra chỗ bí mật như vậy để cùng bọn họ giao dịch chứ? Sau khi tôi nói ý nghĩ này cho bạn học của tôi, cậu ta cười ha ha, nói cho tôi biết truyền thống này đã tồn tại từ lâu, thời điểm tan học giữa trưa hoặc gần tối người tôi để giao dịch quả thực là nối liền không đứt. Trường học cũng lên kêu người đến quản lý vài lần, mỗi lần đều là sấm to mà mưa nhỏ. Chính sách áp chế từ trên cao này ngoại trừ khiến bên ngoài phản kháng, cũng chẳng có hiệu quả gì tốt. Tôi nghe đến đây, hết sức cảm thán hai chữ "quản lý" này rất gian nan, không thể để cho người ở dưới láo xược quá mức, lại phải điều khiển được mức độ áp bức. Phần công lực này, không phải người thường nào cũng có thể tu luyện được.

Vào một vài ngày, sau khi về nhà, tất nhiên sẽ là một phen ăn uống thả cửa. Chưa tới trưa ngày hôm sau tôi sẽ ngồi xe khách về trường, thời gian về trường ước chừng là hai, ba giờ chiều. Thực ra nhà tôi cách trường học cũng không xa lắm, nhưng xe trong thôn luôn vòng đông vòng tây, ngừng ngừng mở mở, thời gian xe chạy phát sinh gần 40 phút. Việc này quả đúng là ép buộc người có bệnh say xe như tôi đến chết. Sau mỗi lần xuống xe tôi đều vô cùng thống khổ. Khi về kì túc xá, vừa ném túi hành lý thì liền ra sân thể dục hít không khí trong lành.

Tôi phát hiện Hạ Hàm chơi bóng rổ chính là do nguyên nhân này.

Mùa hạ sắp qua, lúc này thời tiết đã không còn nóng bức như trước nữa. Hoa tử đằng trong trường nở rộ rực rỡ. Sân thể dục của bọn tôi không lớn lắm, nhưng sân bóng rổ, sân bóng đá đều đầy đủ. Mỗi chiều chủ nhật, ngay sau khi rời lớp, rất đông nam sinh đều ở đây đá bóng hoặc chơi bóng rổ. Tôi đặc biệt yêu thích ngôi đình nhỏ quán đầy hoa tử đằng ngay tại sân bóng rổ phía nam. Tôi vốn không biết loài hoa này tên gọi là gì, nhưng do bản thân vốn thích màu tím, hơn nữa hoa lại nở thành một chuỗi, nhìn rất đẹp mắt, do vậy sẽ không kìm lòng được mà yêu thích. Trùng hợp khi đó tivi chiếu bộ phim truyền hình tên "Khu vườn hoa tử đằng" tôi mới biết thì ra loài hoa này có một cái tên đẹp đến thế.

Ngày đó tôi ngựa quen đường cũ mò đến ngôi đình nhỏ, cầm tờ báo với một quyển sách. Đem báo đến đơn giản là để lót ngồi, chỗ này quá mức heo lánh, gần như không có người đến, bởi vậy bên trong mặc dù có ghế đá nhưng lại rất bản, bình thường tôi cũng không chạy đến đây, không có nhiều thời gian nhàn rỗi lắm, nhưng tuần nào sau buổi trưa tôi cũng đều ngồi ở đây trong chốc lát. Gió thổi lá lay, mùi hoa tử đằng hơi nồng đậm sẽ khiến tâm tình của tôi lắng xuống.

Tôi trái tờ báo xuống, mở quyển sách trong tay, sách này cũng không phải dùng cho việc học, đó là một quyển truyện tranh Nhật Bản, không có cách nào, chính là vì hợp khẩu vị. Tôi nhớ rất rõ, quyển truyện trên tay tôi khi đó tên là "Vùng trộm yêu anh", bây giờ đã được Đài Loan chuyển thể, đổi tên thành "Trò nghịch ngom của thiếu nam thiếu nữ". Khi tôi đang bị nữ nhân vật chính đáng yêu chọc cho cười thì bỗng nhiên nghe thấy có người hô to: "Thầy Hạ cố lên!"

Trong lòng tôi hơi hồi hộp, thầy Hạ? Không phải là anh chứ? Nghĩ vậy, âm thanh trên sân bóng rổ vốn tôi vốn không để ý dường như ngay lập tức cứ thế vang lên hết sức huyền ảo, lúc trước ở đây âm ỉ vậy sao? Tôi không chú ý tới, chẳng qua là nghe được ba chữ "thầy giáo Hạ" lại làm tôi không thể bình tĩnh được nữa.

Tôi đứng lên, gạt những chiếc lá dày đặc qua một bên nhìn. Trên sân bóng trường, một thân hình mảnh mẽ liền lọt vào tầm mắt, thân thể cao gầy, trang phục vận động rộng rãi, không phải Hạ Hàm thì là ai?

Tôi ngạc nhiên phát hiện, phong cách của anh cũng không hề lười biếng như mình nghĩ. Lúc này động tác của anh nhanh nhẹn như gió, nhất cử nhất động đều lưu loát vô cùng. Đầu còn cảm giác một con mèo lớn đang phơi nắng giống như ngày thường chứ? Phòng thủ, đập bóng bóng rổ, úp rổ, ném xa, động tác đa dạng chông chát làm hoa mắt bên cạnh một đám tiểu quỷ tay chân luống cuống. Đến bây giờ tôi vẫn không biết những người cùng chơi bóng rổ với anh là ai, bởi tôi không nhìn thấy, giữa một đồng người, tôi chỉ có thể thấy anh, người khác đều không thể lọt vào tầm mắt của tôi. Tôi từng sờ nhìn anh chơi bóng rổ, khuôn mặt sáng sủa dưới ánh mặt trời lộ ra màu hồng hào khỏe mạnh. Mồ hôi đổ xuống theo hai má, đổ rất nhiều, dường như anh rất không kiên nhẫn. Sau đó tôi sẽ nhìn giọt nước nhỏ kia rớt giữa không trung, chẳng biết đi đâu. Vào thời điểm như vậy, kỳ lạ là tôi lại sinh ra ý tưởng biến thái đến đó lau mặt cho anh. Lúc anh ở trên sân bóng rổ liền giống như một con sư tử tỉnh ngủ, tao nhã mà tràn ngập sức dẻo dai, một lần nữa chặt chẽ bắt được vật nhỏ trong ngực trái của tôi.

Tôi lẳng lặng quan sát anh, từng chiều chủ nhật đều sẽ sớm tới trong cái đình này. Truyện tranh trong tay từng loạt lại từng loạt thay đổi. Nhưng lúc đó khoảng cách của tôi và anh vẫn xa xôi như cũ. Lộ tuyến của tôi và anh vẫn không cùng một lúc giao nhau. Tôi xem việc này như là đang cùng anh hẹn hò, chẳng qua là, anh không biết mà thôi, không sao cả, chỉ cần tôi biết là được. Tôi bắt đầu tưởng tượng nếu anh phát hiện tôi luôn ở nơi này nhìn anh thì anh sẽ phản ứng ra sao, chẳng qua chỉ dừng lại ở tưởng tượng mà thôi, tôi cũng không tính toán đi dò xét ý nghĩ của anh. So với việc nhân được biểu tình cự tuyệt lạnh lùng, tôi tình nguyện bị lạc trong câu chuyện trẻ con mà mình dệt nên.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2: Đối diện

Tại loại tâm tình màu nhiệm này, mùa hạ nóng nực rốt cục đã trôi qua. Lá cây hai bên trường học ngày càng xơ xác, tiêu điều, trong gió lạnh lặng yên bay xuống. "Nhất điệp lạc nhi tri thiên hạ thu"(1), tôi 17 tuổi đứng lặng dưới tàng cây, đối với tương lai của mình vẫn mờ mịt như trước.

(1) Chỉ nhìn một chiếc lá mà biết thu tới

Ở tuổi này về mặt tình cảm là nhạy cảm nhất. Kéo dài qua hai tháng, cảm giác xa lạ khi vừa mới tới của đám bạn học đã hoàn toàn biến mất. Trong sân trường thường xuyên có cả trai lẫn gái cùng nhau sóng vai đi lại. Ban giám hiệu nhà trường thì nắm lấy thời cơ giảng giải cho bọn tôi tác hại và sự nguy hiểm của việc yêu sớm. Trong lòng tôi âm thầm bật cười, loại chuyện này, nói vậy thôi chứ ban giám hiệu cũng biết căn bản không thể ngăn chặn được, cách tốt nhất là chậm rãi khai thông. Trái lại tôi chưa bao giờ cảm thấy thời kì trường thành nam nữ sẽ sinh ra thể loại kích động gì, điều gì quan trọng nhất, điều gì là thứ yếu, phần lớn trong lòng bọn họ vẫn luôn biết rõ. Khi cảm tình đang lúc mông lung mà tươi đẹp, nếu đột nhiên bị cưỡng ép cắt đứt, thì chỉ biết cam chịu hơn là mạnh mẽ phản kháng.

Tháng 10, chủ nhiệm lớp kết hôn, đối tượng kết hôn là một quân nhân thành đạt đã có một đứa con gái mấy tuổi. Tôi không biết cô ấy có... vui vẻ hay không, chỉ là tôi không nhìn ra được trên mặt cô ấy có cái gì gọi là hạnh phúc. Nghe nói, phải cười vì cô dâu đã mang thai. Trong lúc tôi đang vô cùng thốn thức, lại không thể tránh không nghĩ tới bản thân mình. Đương nhiên, khi đi học bất kể điểm số tính bây giờ hay lúc sau này, tôi vẫn duy trì thái độ thuận theo tự nhiên như cũ, có lúc đắm chìm trong thái độ nhập nhằng do mình tạo nên.

Nhập nhằng, là một từ thật mờ ám, người có tính cách thẳng thắn có lẽ sẽ không thích ý nghĩa của nó, nhưng chính tôi tại thời điểm kia, cũng là dựa vào từ này mà duy trì chuyện thâm mền của chính mình.

Chăm chú quan sát vào giờ thể dục, rình xem vào ngày chủ nhật, bình thường trong cuộc sống còn có vài lần gặp thoáng qua, cũng có thể để tôi nảy sinh vô số ý tưởng không minh bạch. Cơ hội tôi cùng Hạ Hàm chạm mặt ở trên đường cực kỳ nhỏ, nhưng tôi với anh chưa từng chào hỏi nhau. Ở trong thâm tâm non nớt, tôi cho rằng anh cảm thấy tôi rất đáng ghét. Phải có nguyên do tôi mới bày ra loại tính tình nhỏ mọn này với anh, trời biết, có lẽ anh đã cho tôi là một trong những học sinh vô cùng hướng nội hoặc là cực kỳ không lễ phép rồi.

Thời điểm như thế cũng có ngoại lệ. Mùa thu, là mùa mà tôi dễ dàng gần gũi người nhất, bởi bầu trời ngoài cửa sổ thoát nhìn luôn cao như thế, xanh như thế. Tôi nghĩ kết cấu đầu của tôi đại khái là khác với người thường. Đa số mọi người đều là ban ngày có tính thần, ban đêm nghĩ ngợi mà tôi thì hoàn toàn ngược lại, thói quen của tôi là ban ngày buồn ngủ, từ sau sáu giờ tối bắt đầu lên tinh thần, có thể thức liên tục đến hai ba giờ sáng. Việc này tôi đã thử nghiệm ở cuộc thi cuối kỳ, tuyệt đối không có nói sai, chắc chắn là sẽ như thế mà thôi. Tập tính như vậy mà đi học vào mùa dễ dàng buồn ngủ là phi thường thống khổ. Nhất là tiết thứ nhất sau buổi trưa, tôi chỉ cần mở mắt thôi là sẽ hao phí toàn bộ sức lực, càng miễn bàn việc ứng phó ánh mắt lợi hại của giáo viên.

Chiều hôm đó sau khi học xong tiết thứ nhất dị thường gian nan, tôi liền chuẩn bị đến vườn hoa nhỏ dưới lầu cho thanh tịnh. Đi tới lầu dưới, mới phát hiện kính mắt trên mặt còn chưa lấy xuống, lười chạy xa, tôi liền cứ thế đeo kính mà xuống.

Ngoại trừ cái đình nhỏ đầy hoa tử đằng, vườn hoa dưới lầu là nơi tôi thích nhất, nơi này nhiều nhất là hoa hồng, còn có rất nhiều loại tôi không biết tên.

Hôm đó tôi mặc váy dài đến mắt cá chân, màu xám đen, phía trên là áo không tay, lộ ra hai tay áo T-shirt dài, chân mang đôi giày đen rộng rãi. Giày đó là mẹ nhất quyết mua cho tôi, nói tôi nên thử đi vài đôi cao cao chút. Tôi phản kháng không có hiệu quả, khắp khiêng mang giày cao gân hai ngày mới quen.

Bên ngoài gió mát mẽ thật thích, vườn hoa có vài ba người, đa số mọi người tranh thủ thời gian đi toilet, đây có lẽ được coi là quang cảnh sinh hoạt đẹp đẽ của học sinh trung học. Tôi đang ngắm người vuốt ve đóa hoa hồng đỏ sậm, bỗng nhiên loại cảm giác bị theo dõi quen thuộc lại xuất hiện. Tôi đánh giá chung quanh, không phát hiện người nào. Lại mắc tật xấu tự kỷ rồi, tôi bật cười khế. Chưa kịp ngậy người trong chốc lát, chuông vào lớp liền vang lên như đòi mạng, tôi thu tay lại, xoay người. Trong lúc vô tình ngẩng đầu, tôi thấy rõ ràng người đang đứng trên ban công lầu hai, Hạ Hàm!

Hai tay anh chống lên ban công, nhìn thẳng xuống phía tôi. Tôi nghĩ biểu tình trên mặt mình khi ấy khẳng định là ngạc nhiên đến ngu ngốc. Chính xác là anh đang nhìn tôi, đôi mắt đeo kính của tôi rõ ràng nhìn thấu sự thật này. Tôi giống như bị ma quỷ xui khiến mà nhìn thẳng anh, đầu óc trống rỗng, cho đến khi tiếng nói của giáo viên dạy hóa vang lên bên tai tôi, mới đánh vỡ ma chướng này. "Tang Lộ, đi học, vào lớp đi". Âm thanh thông thả đặc hữu của người già truyền tới. Tôi quay đầu lại, dò dẫm nhìn gương mặt mỉm cười kia, đến lúc gương mặt ông lão hiền lành xuất hiện biểu tình kỳ quái, tôi mới như bừng tỉnh từ trong mộng, bối rối đáp lời chạy về phía phòng học.

Tại sao anh lại nhìn tôi như thế? Vấn đề này mãi từ lúc tôi bởi vì ngồi học liên tục thất thần bị giáo viên nhắc tên ba lần, sau khi tan học lại bị lôi đến văn phòng tiếp tục "quan tâm" vẫn như cũ quanh quẩn trong đầu tôi.

Không biết vị giáo viên mà bình thường tôi rất thích rốt cục nói với tôi những gì. Cuối cùng khi tôi cúi đầu theo con đường của tòa nhà giảng dạy đi ra, trong óc vẫn như cũ rồi thành một mớ, hành động kia của Hạ Hàm đã triệt để hỗn loạn tôi. Tôi bước xuống bậc thang, đi đến căn tin. Căn tin cách tòa nhà giảng dạy vô cùng gần, rẽ một cái thì tới. Tôi không chú ý đi, rẽ quá chỗ, mới vừa ngẩng mặt lên, liền đảo tròn mắt, trời ạ! Vì sao Hạ Hàm lại ở cửa căn tin hả, còn, còn đúng hướng tôi đang đi nữa?!

Trong nháy mắt, chân tôi luống cuống đến nỗi không biết đi tới đó như thế nào mới tốt, vội vã nhìn đông nhìn tây. Chờ tới khi tôi phát hiện hành động vừa rồi của mình vậy mà lại để tìm một nơi nào đó để ẩn núp trong chốc lát khiến bản thân cảm thấy buồn cười thì anh đã đi đến trước mặt tôi. Tôi bất đắc dĩ ngẩng đầu, muốn phá lệ lên tiếng với anh, lại vì khóe miệng tươi cười nghịch ngợm đến đáng giận kia mà kinh ngạc thất thần. Tôi liền ngóc ngách đứng ì ra đó, cho đến lúc anh và tôi lại lướt qua nhau.

Tôi O tôi × tôi phẫn nộ, tôi cấp tốc xoay người, muốn chỉ vào bóng lưng tiêu sái của anh. Không nghĩ tới chưa đợi ngón tay của tôi giơ lên, thế nhưng anh đã xoay người lại, ồ~ tôi lại cứng đờ lần nữa, sau đó thấy nụ cười nơi khóe miệng anh chậm rãi mở rộng, tiếp tục lan ra trên khắp khuôn mặt. Cuối cùng anh liền cười kiêu ngạo như vậy rẽ qua cái khúc cua chết tiệt kia, không thấy nữa, để lại tôi ngầy ra như phỗng.

Tôi có cảm giác sự tình lập tức trở nên buồn cười như vậy, buồn cười đến mức khóe miệng của tôi không thể không chế được nhếch lên. Tôi chạy nhanh vòng che miệng mình lại, giống như trộm nhìn quanh bốn phía, phát hiện căn bản không có người chú ý đến nơi này, mới âm thầm nở nụ cười. Hừm, bản

thân cũng không biết mang loại tâm tình tốt đẹp gì mà đi vào căn tin.

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tâm tư rối loạn

Tuy tôi không tự kỉ đến mức nghĩ là có thể cùng anh phát triển loại tình cảm nồng cháy, nhưng tôi cũng không nghĩ tới, ngày hôm sau anh lại trở nên lạnh nhạt như thế. Chẳng nhẽ do anh nhất thời cảm thấy tôi có chút thú vị rồi thôi? Nghĩ thế, tôi từ từ tỉnh táo lại từ trong mắt mờ, chợt thấy sự tình trở lại quỹ đạo như trước cũng không có gì là không tốt, nếu có điểm gì phát sinh, chỉ sợ đối với tôi và anh đều không phải là chuyện tốt.

Ngày mới lại bắt đầu nghìn năm như một, tôi lại lùi về xó của mình âm thầm quan sát anh. Bài tập vẫn không nặng nề như cũ, nhưng gần thi cuối năm nên cũng phải có chút không khí khẩn trương. Mọi người đều muốn mang thành tích tốt về nhà ăn Tết, tôi cũng không ngoại lệ. Kiểm tra hơn chục cái tên chắc chắn có tên tôi nhưng nếu vào trong top 10 tôi cũng không chắc chắn, nguyên nhân rất đơn giản, tôi ghét mùa đông, tôi sợ lạnh.

Không biết cấp ba bây giờ ra sao, nhưng khi ấy trường tôi học không có hệ thống sưởi, cũng không có bếp lò, các cửa sổ trong phòng học đều dùng giấy dán lại. Thân thể tôi cực kỳ sợ lạnh, đến mùa đông là chỉ muốn lao vào co rút bất động trong góc tường, cái gì cũng không làm, tốt nhất là có thể được ngủ đông, đến lúc tỉnh, xuân về hoa nở, thấy mọi thứ đã trôi qua rồi. Có thể đoán ra được, tại bầu không khí này, tôi có thể học được mới lạ đấy!

Bởi vì tôi gần kì thi, tiết thể dục đã ngừng. Trời vô cùng lạnh, tôi không đi ra vườn hoa nhỏ nữa, trong tiết học mỗi ngày cũng không thấy bóng dáng lười biếng kia đâu. Hạ Hàm, không biết đi đâu rồi, có lúc tôi nghĩ, người đó không phải là do tôi tự tưởng tượng ra chứ? Rất muốn hỏi bạn học bên cạnh rằng trường chúng ta có phải có một thầy giáo thể dục tên Hạ Hàm không, lại sợ người ta dùng ánh mắt như nhìn người bệnh thần kinh nhìn mình.

Cho nên, khi đang trong tiết học của một ngày nọ, tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì thật sự có cảm giác như bừng tỉnh sau mấy kiếp. Tôi không thể không thừa nhận, tôi nhớ anh, rất là nhớ. Tuy rằng không phải vô cùng mãnh liệt, nhưng loại tưởng niệm này cũng như sợi tơ, từng chút từng chút quấn lấy tôi không tha. Sau kì nghỉ đông đằng đằng loại tưởng niệm này lại được thăng hoa, không chỉ cuốn lấy tôi không thả, quả thực đã khiến tôi hít thở không thông.

Năm cũ, giao thừa, mừng một, mười lăm, lúc tôi không ngừng đếm trên đầu ngón tay, kỳ nghỉ đông cũng thông thả trôi qua. Năm mới hoàn cảnh mới, tôi đã 18 tuổi!

Khi quay lại trường, đối mặt với một phòng toàn oán hận "Nghỉ đông sao lại nhanh như vậy?" "Tại sao lại phải đi học!"... thế mà tôi lại mừng rỡ dào dạt, rốt cục cũng nhập học, rốt cục lại có thể nhìn thấy Hạ Hàm!

"Cậu có vẻ cao húng nhì?" Cậu học trò nhỏ ngồi cùng bàn dùng đôi mắt sắc lẹm xuyên qua cặp kính dày như đít chai nhìn tôi.

"Tâm lý của người lớn không phải trẻ con có thể thấu được D~" Tôi nở nụ cười mê hoặc chứng sinh với cậu ta, sau đó ngạc nhiên nhìn cậu ta xẹt một cái dần dần đỏ bừng cả khuôn mặt, không khỏi cười đến càng thêm xinh đẹp. Nhìn đi, chọc ghẹo một người có thiện cảm với mình thực sự rất thú vị. Hạ Hàm chắc cũng mang loại ý nghĩ này với tôi. Tôi biết là tôi vốn nên cảm thấy chán nản với loại khả năng này, nhưng kì lạ thay, thế mà tôi lại không sinh ra bất cứ cảm giác gì, đại khái là vì tôi đối với anh, vốn sẽ không có lí do gì để hồi đáp lại bất kì ảo tưởng nào chẳng...

Sáu tháng cuối năm lớp mười trong kí ức của tôi rất mơ hồ. Nguyên nhân của việc này, đơn giản là vì nửa năm nay, chuyện của tôi và anh đều không có gì biến chuyển, yên ổn đến mức khiến tôi muốn nổi điên. Chỉ nhớ mang máng rằng anh cười với nữ sinh khác khiến tôi hết sức đau lòng. May mà việc từng chiều chủ nhật anh vẫn như cũ ở chỗ đó chơi bóng rổ đã khiến tôi có thể tạm thời yên lòng.

Lớp 11, ban khoa học tự nhiên. Tôi hơi do dự một chút mới chọn ban khoa học tự nhiên, kỳ thực tôi rất muốn học ban khoa học xã hội. Tôi thích chỉnh sửa sửa từ ngữ. Nhưng ban xã hội phải học sử với địa, cái này lại khiến tôi nuốt không trôi. Tôi vốn khuyết thiếu tế bào não cần thiết cho hai môn học này, bất kể cố gắng ra sao, điểm cao nhất có thể đạt được chỉ có thể là 78, đây là thành tích cao nhất của hai môn, không cần nghi ngờ, vì thế tôi vào ban tự nhiên. Khối 11 của tôi có 6 lớp, bốn lớp tự nhiên, hai lớp xã hội, vì vậy có thể thấy rõ được nhân số đối lập.

Ngay khi bước vào lớp 11, tôi còn chưa kịp bày tỏ chút tiếc nuối đối với một năm cảm tình vừa qua, thì ngày lập tức có một nhân vật khiến tôi hoảng hốt, Giang Dạ.

Giang Dạ, bốn năm trung học cơ sở đều là bạn cùng lớp của tôi, năm lớp 9, từng ám chỉ muốn hẹn hò với tôi. Chẳng qua lúc đó tôi hơi ngốc, hoàn toàn không muốn làm rõ dụng ý của cậu ta, chờ tới khi tôi từ miệng người khác biết được cậu ta có ý với tôi đã là trong lúc thi xong ở nhà chờ kết quả. Trung học đã qua một năm, thế nhưng tôi hoàn toàn không biết cậu ta cùng học một trường với mình.

"Cậu vẫn thờ ơ giống như trước kia." Cậu ta đứng trước mặt tôi, cười khổ mà nói, "Tôi thường xuyên gặp cậu ở trong hành lang, thế mà cậu lại không chút để ý đến tôi. Mà cậu trông mất rất cuộc là đang nhìn gì thế?"

Đang nhìn gì? Đương nhiên là đang nhìn Hạ Hàm, tôi ngây ngốc nghĩ. Thời điểm một mình một người thường ngày, chỉ cần vừa ra khỏi cửa lớp, trước tiên tôi sẽ tìm tôi một chút xem có bóng dáng Hạ Hàm hay không, nếu không có, tôi sẽ lần nữa lao vào thế giới của mình, đối với tất cả mọi thứ xung quanh chẳng thèm quan tâm. Tình huống người quen đứng trước mặt chờ tôi phát hiện ra như thế này, đối với tôi mà nói, đã là thường như cơm bữa.

"Câu học ban nào?" Tôi ngượng ngùng hỏi, lần này thực sự rất mất mặt.

"Ban hai khoa xã hội." Cậu ta vẫn như trước cười khở không thôi, "Câu như vậy, tương lai thi đại học thế nào hả!" Miệng nhẹ giọng trách móc như thế, nhẹ nhàng mà sờ đầu tôi một chút? Tôi còn chưa kịp có phản ứng gì, cậu ta đã theo tiếng chuông vào lớp đi xa. Tôi xoay người, không thềm nghĩ nhiều mà trở lại phòng học. Tình cảm của bản thân tôi đã đủ phiền rồi, người khác ra sao, tôi thật không có tâm tình để ý tới.

Giang Dạ bắt đầu thường xuyên hẹn tôi ra ngoài, đôi khi là nói vài lời, đôi khi lại mang đồ ăn vặt cho tôi. Loại tình huống này liên tục xảy ra khiến ánh mắt bạn học nhìn bọn tôi đã mang theo mờ ám rõ rệt. Tôi bắt đầu nồn nóng, thực sự không biết cậu ta lãng phí thì giờ với tôi làm gì. Vật nhỏ đang đập trong cơ thể tôi, đã sớm tìm được chủ nhân, hơn nữa trong thời gian ngắn sẽ không dễ dàng đổi chủ. Nhưng mà đối với ánh mắt thẳng thắn thừa nhận của cậu ta, tôi nói không nên lời cự tuyệt. Nếu người tôi thích là cậu ta, lúc này, chắc là lòng sẽ tràn đầy ngọt ngào ha? Tôi không chỉ một lần nghĩ vậy.

Mùa hè lại đến, tiết thứ nhất của buổi chiều thứ ba, thể dục.

Tiết thể dục này tương đối nhẹ nhàng. Hạ Hàm muốn dạy bọn tôi dùng xà đơn làm động tác xoay một vòng 360 độ. Việc này không đáng lo, từ nhỏ thân thể tôi đã linh hoạt, xà đơn, xà kép,... đều đã thử qua. Nhưng đến phiên tôi thực sự thao tác thì mới phát hiện, thể nhưng phương hướng tay trong động tác này so với khi tôi chơi lúc trước là ngược lại?!

Cuối cùng ngay cả đứa nhỏ con nhất trong lớp đều làm xong động tác này thì tôi vẫn còn chết lên chết xuống sửa không xong. Cả lớp đều vì sự ngốc nghếch của tôi vui sướng cười đau cả bụng. Hạ Hàm ở bên cạnh càng không ngừng cười. Khuôn mặt đỏ ửng của tôi nghiêm lại, chơi xấu nói: "Thầy à, em làm không được! Dù sao em cũng từng quay 360 độ, cứ tính là đã hoàn thành đi, được không?"

"Không được!" Tôi thề là anh nói lời này khi mà khoe miệng mang ý cười so với lần ở căn tin oan gia tương phùng đó là cùng một loại. Tôi không thể tự kiểm chế được lại muốn ngăn người. Anh bước vài bước đi tới, hai tay nhẹ nhàng cầm lấy tay của tôi đặt lên xà đơn. Sự mờ ám từ mu bàn tay khô ráo truyền đến. Tay anh rất lớn, tư tưởng của tôi thoát khỏi quỹ đạo mà nghĩ, có thể bao trọn tay tôi. Nếu mùa đông được anh nắm tay chắc hẳn sẽ không còn lạnh nữa.

"Nhớ cho kĩ, phải làm như vậy." Hô hấp khẽ khàng bên tai xẹt qua khuôn mặt của tôi. Tôi trông rỗng tuếch theo động tác của anh nhảy lên xà đơn, hoàn mỹ quay một vòng 360 độ, khi tiếp đất, chân hơi loạn choạng, anh một tay ôm lấy thắt lưng của tôi giúp tôi một phen.

"Rất đơn giản, đúng không?" Giọng nói của anh lại vang lên, trong trẻo hết như lần đầu tiên gặp mặt lúc anh tự giới thiệu. Nháy mắt làm tôi cảm thấy như mình là một dòng suối nhỏ khô cạn đã lâu, mà tiếng nói của anh lại giống như một nguồn suối mát từ núi cao chảy xuống, xoa dịu linh hồn đã lâu chưa hưởng mưa móc của tôi, một đường hướng về phía trước, vang lên tiếng róc rách vui vẻ.

Tôi có thể vẽ ra khuôn mặt tươi cười ngay giờ phút này của anh ở trong đầu, đẹp đẽ mà lại nghịch ngợm. Nhưng tôi lại không có dũng khí ngoảnh lại xem. Tôi sợ vừa ngoảnh lại sẽ lần nữa ngơ ngẩn, bị người đó phát hiện, bị người chung quanh phát hiện, phần tình ý ẩn sâu trong lòng tôi.

Học lớp 11 được nửa năm, sự thắm mến của tôi vẫn là thắm mến, tương lai của tôi vẫn mờ mịt. Trong lòng thì ngay cả một chút nhiệt độ cũng không chịu truyền giảm, nóng rực, như lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bị thương nặng

Lại một mùa đông nữa, chân tôi vừa tắm xong vẫn còn nhỏ nước, kéo theo đôi dép lê, quần áo không chỉnh tề, run run chạy vội vã trên hành lang kí túc xá. Sắp tắt đèn rồi, lúc này nếu còn ở ngoài, bị giáo viên trực ban phát hiện là sẽ hạ hạnh kiểm, thường thì vào giờ này tôi đã sớm làm tổ trên giường ở ký túc xá rồi. Nhưng mà hôm nay, vừa rồi dưới lầu của ký túc, Giang Dạ vô cùng kích động thổ lộ với tôi, đã kích tôi đến mức cậu ta đi từ lâu rồi mà tôi vẫn còn đứng tại chỗ không thể động đậy.

Vốn cậu ta bày tỏ phi thường hàm súc, hàm súc đến mức nếu không phải tôi biết trước đây cậu ta có ý tứ với tôi thì tôi đã không còn đường lùi, nhưng mà tôi không biết cách nào để cự tuyệt cậu ta, dưới lúc kinh hoàng lại lựa chọn cách ngốc nhất là triệt để giả ngu để vượt qua. Hành động này rốt cục đã thắng thường chọc giận một người chưa từng nói chuyện lớn tiếng với tôi như cậu ta. Cậu ta hung hăng nhìn tôi, hét lên điên cuồng: "Tang Lộ, tôi thích cậu! Cậu hiểu không hả?!"

"Tôi không hiểu." Tôi sững sờ trả lời cậu ta. Tôi thật sự không hiểu, rõ ràng tôi đã tận lực tránh việc ở cùng một chỗ với cậu ta, cho dù là lúc ở cùng cậu ta, phần lớn tôi cũng không nói lời nào. Vì sao, cậu ta lại nói những lời này? Nói ra, làm tôi có bao nhiêu khó xử, chỉ sợ là cậu ta cũng hoàn toàn không biết nhỉ?

Cậu ta giật mình, dường như sau đó lại hiểu lầm ý tứ của tôi, giọng điệu ngao ngán, "Tôi nên sớm hiểu ra đối với loại người như cậu, vẫn nên trực tiếp nói ra thì hiệu quả có lẽ cao hơn, thật sự là, không công lãng phí thời gian ba năm của tôi." Sau đó lại vươn tay xoa đầu tôi một cái, rồi cùng cái kết luận làm như vừa lòng rồi đi.

Ba năm? Hóa ra, cậu ta thích tôi đã ba năm, bắt đầu từ năm lớp 8? Khi đó tôi mới mẹ nó bao nhiêu tuổi hả?! Sau đó tôi đứng trong gió thật lâu, thẳng đến khi bác gái đóng cổng gọi tôi mới phục hồi lại tinh thần. Trời ơi, không phải cậu ta thật sự đã hiểu lầm cái gì rồi chứ?! Tôi chợt nhớ tới trước khi chạy đi cậu ta còn để lại một ý cười dịu dàng.

Quên đi, đợi ngày mai rồi hãy nói.

Đây là nguyên nhân mà giờ phút này tôi đang chạy như điên trên hành lang đây. Trong tay tôi đang cầm cái chậu rửa mặt tổ chẳng. Mắt thấy phút chốc nữa thôi là sẽ tới ký túc xá, bỗng nhiên từ cầu thang có một người đi lên. Tôi quả thực không thể tin được vào mắt mình, ai làm ơn đến nói cho tôi biết vì sao giáo viên nam lại đi tuần ở ý túc xá nữ đi?! Hơn nữa người này còn là Hạ Hàm??

Tôi gắng sức phanh lại, nhỏ giọng kinh hô, thiếu chút nữa tôi đã va vào anh! Anh nghe được động tĩnh ở bên này, xoay đầu lại, nhìn bộ dáng của tôi, rõ ràng là đã đỡ ra. Mặt tôi lại nhanh chóng bắt đầu phát sốt, bây giờ tôi đang mặc một bộ quần áo trắng thì khỏi nói đi, nhưng bên dưới lại mặc cái quần đùi trong nhà nữa! Càng khỏi nói tới mái tóc lộn xộn vừa mới bị bung ra một nửa. Lẽ đâu, làm sao đây đất lại không có nổi một cái lỗ cho tôi chui vào thế này! Đây chính là ý tưởng duy nhất đang ngập ngụa trong đầu tôi lúc bấy giờ. Một lát sau, anh vẫn chẳng nói gì. Tôi hồn rời khỏi xác lén nhìn anh một cái, lại phát hiện ra anh còn đang ngẩn người, không khỏi càng chặt vật, ngay cả chào hỏi cũng không làm, chuẩn bị lén chuẩn đi từ bên cạnh anh.

Tôi mang đôi dép lê cỡ đại kia lạch cạch lạch cách chạy đi lần thứ hai. Nhưng chạy chưa được mấy bước, cảm giác dưới lòng bàn chân có gì đó sai sai, sao lại bên cao bên thấp, chân trái còn lạnh lạnh nữa? Tôi cúi đầu xem xét, nhất thời ngây dại, dép trái của tôi đâu?! Theo bản năng ngoảnh đầu nhìn lại, nhất thời trong lòng phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa, tôi chỉ lo chạy trốn, thế mà dép rớt cũng không biết, cái dép lê trên mặt có con thỏ nhỏ không phải lúc này đang nằm im lặng cạnh chân Hạ Hàm đó sao!

...

Một hồi trầm lặng, nếu vừa rồi tôi còn muốn tìm cái động để chui vào, như vậy giờ phút này tôi chỉ muốn trực tiếp bốc hơi khỏi thế gian này cho xong.

Trong đầu tôi lại theo thói quen trở nên trống rỗng mà chỉ khi đứng trước Hạ Hàm mới thường xuất hiện, liền đứng ngơ ngác không biết phải làm sao. Đến khi dường như anh khẽ thở dài, cúi người nhặt chiếc dép rồi đi về phía tôi thì tôi vẫn còn ngây ngẩn nhìn theo anh.

Anh cầm dép đến cạnh tôi, khom lưng đặt dưới chân tôi, tôi nhìn anh ngẩn người, hoàn toàn không có động tác gì, anh cười một tiếng, "Còn đợi thầy mang cho sao?"

Những lời này khiến tôi như tỉnh mộng, nhanh chóng mang dép vào, "Không, không cần, cảm ơn thầy!" Nếu lúc đó trên mặt tôi mà có quả trứng gà, tôi nghi ngờ có thể xèo một tiếng, nhanh chóng bị rán chín.

Tôi nói xong thì chuẩn bị chạy đi, anh lại lên tiếng, "Chờ chút."

Tôi nghi ngờ nhìn anh, nghĩ không ra vì sao anh lại gọi tôi, anh do dự trong chốc lát, cuối cùng nói: "Các em bây giờ còn nhỏ, bài vở vẫn quan trọng nhất, yêu đương gì đó chờ lên đại học nói sau cũng không muộn."

Tôi chết đứng như bị sét đánh trúng lúc trời quang, cả người cứng ngắc, "Là sao ạ?" Miệng mất khống chế tự truy vấn, giọng nói âm u đến cả tôi cũng chưa nhận ra, ý nghĩ đầu tiên của tôi là anh đang nói với tôi về chuyện của tôi và anh.

"Tôi vừa nghe em với nam sinh kia ở dưới lầu nói chuyện." Anh nhìn tôi, khóe miệng vẫn mang theo ý cười kia, nụ cười mà tôi từng cảm thấy hết sức nghịch ngợm giờ đây thoạt nhìn phá lệ đáng ghét.

Đến bây giờ tôi vẫn không hình dung cảm xúc phức tạp trong lòng khi nghe câu nói năm đó. Không có từ ngữ nào có thể diễn tả được toàn bộ sự uất ức, cảm tức còn có mất mát và đau khổ nảy sinh trong lòng, nghẹn đày cô hòng. Tôi muốn nói với anh thật nhiều thật nhiều, tôi muốn cho anh biết tâm tình thâm mến của bản thân, tâm tình chờ đợi buổi thao luyện mỗi ngày nhìn thấy anh, tâm tình chờ đợi tiết thể dục hoặc là buổi chiều chủ nhật tới sớm để nhìn anh sinh khí dồi dào khi chơi bóng rổ; cùng tâm tình chờ đợi một lần ngẫu nhiên trên đường nhìn thấy anh bởi tôi hoang mang bối rối mà lộ ra nụ cười nghịch ngợm, tôi cảm thấy tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, cuối cùng tôi hít sâu một hơi, rốt cục kiềm chế cảm xúc mãnh liệt của mình, thiên ngôn vạn ngữ lại hóa thành một câu, "Thầy nên biết! Người trong lòng của em..." Thanh âm vang lên mạnh mẽ, vọng khắp hành lang, tôi phát hiện hóa ra mình đang hét lên, Hạ Hàm đối diện tôi bỗng nhiên xuất hiện một loại biểu tình vô cùng kì quái trên mặt, dường như là có một chút chờ mong, lại mang theo một chút thống khổ. Tôi đột ngột tỉnh táo lại, mình đang làm gì thế này?! Rốt cục mình muốn nói cái gì?! Nhẹ nhàng cười cười, nghĩ một đằng nói một nẻo lên tiếng: "Còn chưa sinh ra đâu! Thầy ạ!"

Hạ Hàm nhìn tôi chăm chú, trong mắt là một đám đen yên tĩnh, rốt cục anh cũng cười cười, "Vậy thì tốt!"

Tôi không có phản ứng gì với anh nữa, trực tiếp xoay người trở về ký túc xá. Vừa đẩy cửa phòng, đèn liền tắt đúng giờ. Tôi chưa bao giờ biết ơn vì đèn trường học tắt đúng lúc đến vậy, hoàn mỹ che giấu sự luống cuống của tôi, để tôi không cần phải đối mặt với chất vấn của bạn cùng phòng về khuôn mặt đầy nước mắt của tôi.

Tôi ngồi trên giường, đỡ đầu dùng khăn xoa xoa cái chân ướt sũng, chui vào ổ chăn dùng chăn che kín người, kiềm nén không tiếng động rơi lệ. Cuối cùng tuy rằng cảm xúc đã lắng xuống, tôi làm thế nào cũng không ngủ được, bởi không hiểu tại sao chân trái tôi lại luôn cảm thấy nóng, quá nhiều tôi một đêm không được ngủ.

Khi nói được nửa câu nói kia tôi nháy mắt dường như hiểu được, Hạ Hàm anh ta, luôn biết tôi thích anh ta, nhưng anh ta lại giữ im lặng, tại sao? Tại vì bọn tôi là thầy trò? Hay là lí do khác? Tôi không dám nghĩ loạn nữa, cứ vậy đi! Tôi tự nói với mình, còn chưa nói rõ ra miệng, đã bị anh ta cự tuyệt rồi, anh ta dùng thái độ của anh ta, dùng vẻ mặt của anh ta, nhẹ nhàng lại lạnh nhạt cự tuyệt tôi, để toàn bộ tình cảm say đắm trong lòng tôi chết từ trong

trúng nước, vịnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tin tức xấu

Sáu tháng cuối năm lớp 11 là bóng đen lớn nhất trong đời tôi, bởi mùa xuân năm ấy, Hạ Hàm kết hôn.

Giang Dạ cuối cùng vẫn bị tôi cự tuyệt. Cậu ta lộ ra nụ cười khổ khi gặp lại, nói: "Tôi đã biết cậu sẽ không tri độn đến mức mình thích người nào cũng không biết, lại có một chút chờ mong, thật sự muốn biết một đứa con gái lạnh nhạt như cậu khi thích một người sẽ là bộ dạng gì. Chẳng qua là sợ tôi không có cơ hội này rồi." Cuối cùng cậu ta như thường lệ sờ đầu tôi một cái rồi tiêu sái rời đi.

Muốn biết khi tôi thích một người là bộ dạng gì sao? Trong lòng tôi tự giễu trả lời câu hỏi của cậu ta, cậu không phải không có cơ hội, trên thực tế, cậu đã thấy rồi đấy. Khi tôi thích một ai, bề ngoài sẽ lạnh nhạt như trước. Nhưng trong nội tâm, từ lâu đã tan nát, mệt mỏi cùng cực. Phía xa Hạ Hàm vừa từ cầu thang bước xuống, đang cười lớn nói với một thầy giáo thể dục khác cái gì đó, thực "ánh mặt trời" a~ So sánh thì, tôi thật giống như một con chuột bình thường vừa trải qua mùa đông. Mẹ nó, vì sao tôi lại khiến mình trở nên thảm hại vậy hả? Tôi oán hận không tiếng động đặt câu hỏi với anh, cuối cùng lại chỉ có thể ôm loại tâm tình này trở về thế giới của bản thân.

Hầu hết tên bạn học thời cấp 3 bây giờ đã không còn nhớ rõ, nhớ kỹ được vài cái phần lớn cũng là lúc trước có giao tình không tệ. Trong đó cũng có một ngoại lệ, là Hàn Tuyết, chính là nữ sinh vô cùng hoạt bát trong lớp học đấy. Tôi nhớ rõ tên cô ấy, tuyệt đối không phải vì có giao tình không tệ, tuy rằng cô ấy là người đứng đầu phòng ký túc bọn tôi. Tôi nhớ rõ cô ấy là vì tin tức Hạ Hàm muốn kết hôn, chính là cô ấy mang về.

Gia vị trong cuộc sống trung học có rất nhiều, trong đó có một việc khiến bọn tôi làm không biết mệt đó chính là tranh mì ăn liền. Nhà trường không cho phép ăn com ở ký túc xá, nhưng bọn tôi luôn lén lút làm loại hành vi kích thích này. Lúc đó loại mì được yêu thích nhất là "Mùi vị tinh tế", trong các loại mùi vị tôi thích ăn nhất là gói màu xanh lục, chế nước sôi là mùi hương đặc biệt tỏa ra. Sờ dĩ giành giật nhau ăn, cũng chẳng phải bởi vì nó ngon đến mức đó, mì ăn liền thôi mà, chính là vì ngửi mùi, ăn vô cũng thấy bình thường. Chẳng qua khi mọi người tranh cướp đồ ăn, sẽ cảm thấy cực kỳ thú vị. Ký túc xá có nhiều người, cậu một miếng tôi một miếng, cuối cùng thường giành giật đến ngay cả nước súp cũng chẳng thừa một miếng.

Hôm đó bọn tôi đang ở ký túc xá tranh ăn "Mùi vị tuyệt mỹ". Hàn Tuyết ra ngoài đã trở lại, vừa mở cửa liền thần bí nói: "Hôm nay tớ mới phát hiện một tin tức lớn, là về thầy Hạ, các cậu đoán xem là cái gì?"

Có lẽ nguyên do là vì cô ấy thân thiết với Hạ Hàm, tôi vẫn thấy cô ấy không vừa mắt, đương nhiên bề ngoài sẽ không ngay thơ để lộ ra điểm khác thường gì, chỉ vương vãi ở trong lòng. Giờ đây nghe cô ấy nhắc đến Hạ Hàm, tôi thực lấy làm kinh hãi, muốn lập tức truy vấn, lại sợ mình biểu hiện khản trương quá mức. Mặt chỉ có thể giả vờ chậm rãi ăn, tai lại chộp lấy tiếng nói của cô ấy.

Bạn cùng ký túc đoán vài lần cũng chưa đúng, tôi dần dần mất kiên nhẫn, thật muốn níu lấy cổ cô ấy để cô ấy nhanh nhanh nói ra. Cuối cùng khi cô ấy hét to lên: "Thầy Hạ tuần sau sẽ kết hôn!", mắt của tôi bỗng nhiên tối sầm, chiếc đĩa trong tay rơi "cạch" xuống đất. Trong ký túc xá phát ra một trận thét chói tai, đều truy hỏi cô ấy có phải là thật hay không. Tôi ngưng thờ nghe câu trả lời của cô ấy. Cô ấy chỉ lên trời mà thề, là từ chính miệng thầy ấy biết được.

Tan nát cõi lòng là cảm giác thế nào? Lúc ấy tôi đã biết được. Để tôi nhớ lại phản ứng lúc đó của mình là gì, khi ấy chuyện tôi muốn làm nhất kỳ thật là nhào lên giường khóc lóc giống như trước đây Đinh Na nhớ nhà. Nhưng không biết vì sao tôi cũng hét lên một tiếng theo các cậu ấy, sau đó ra về hết sức phấn khởi nói theo các cô ấy: "Oa, là thật sao! Nhất định phải đòi thầy ấy bánh kẹo cưới!" (T.T tội bạn Lộ quá, đã đau khổ mà còn cố giả vờ vui vẻ)

Đòi bánh kẹo cưới? Tôi trốn ở một góc sâu trong lòng lạnh lùng bật cười, dẹp đi! Bánh kẹo cưới của anh ta mà cho tôi ăn, chỉ sợ đáng khiến tôi muốn nôn!

Cách tuần sau còn 4 ngày nữa, biết được việc anh ta muốn kết hôn. Tiết thứ nhất của buổi chiều vốn là tiết thể dục mà tôi hết sức chờ mong, cũng là tiết thể dục cuối cùng trước khi kết hôn của anh. Thế mà chiều hôm đó tôi không đi, tôi công khai, triệt để không đặt anh vào mắt, vênh mặt, tiết học á, cho qua! Tôi ích kỉ nghĩ rằng, tôi có quyền bỏ tiết học này. Trên thực tế là tôi không còn chỗ nào để đi, thế là tôi tới vườn hoa nhỏ dưới lầu, ở ban công lầu hai không động đây nhìn anh qua trọn một tiết học.

Tôi đắm đắm nhìn vào một chỗ, giống như lâm vào mộng cảnh không thoát ra được. Trong mộng xuất hiện lần gặp đầu tiên khi anh lười biếng dùng xương hông đi lại, xuất hiện lần đầu tiên khi ở trên xe anh gọi tên tôi, còn xuất hiện lần ở trước căn tin anh tỉnh nghịch cười, còn cả lần đó khi anh nhặt dép lê cho tôi, cuối cùng suy nghĩ của tôi dừng lại ở biểu tình vừa chờ mong vừa đau khổ của anh khi nghe nửa câu thổ lộ của tôi. Hạ Hàm, tôi không biết có phải tôi hơi tự luyến không, tuy rằng chúng ta chưa từng nói bất cứ điều gì, nhưng thâm tâm mách bảo tôi rằng anh đối với tôi cũng có cảm giác, vì sao chuyện lại trở thành như vậy? Anh có biết là tôi đã chuẩn bị thi vào trường đại học sau đó sẽ chính thức thổ lộ với anh? Nếu nỗi lo lắng của anh là vì quan hệ thầy trò, vậy lúc đó sẽ không còn ai nói ra nói vào nữa chứ? Nếu anh lo lắng tôi còn nhỏ, tình cảm không kiên định, vậy thì tôi có thể nói cho anh biết, tôi vốn là một người nghiêm túc, một khi tôi nói thích, như vậy nhất định là tôi đã trải qua muôn vàn lo lắng để đưa ra kết luận này, chẳng nhẽ anh vẫn không hề có ý tứ gì với tôi? Vậy hãy trả lời tôi, tại sao anh lại nhìn tôi như thế? Vì sao lại cười vậy với tôi? Tại sao lại có loại biểu tình giãy dụa như vậy?!

Ánh sáng mùa xuân thật tươi đẹp, mặt trời to lớn chiếu rọi khiến người tôi ấm lên, đến cả mặt cũng phát nóng, nhưng nội tâm tôi lại lạnh như mùa đông khác nghiệt. Thân thể ẩm áp này, vẫn, liên tục khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quyết định

Hai tuần lễ rất nhanh trôi qua, trong giờ tập thể dục không thấy bóng dáng lười biếng kia đâu. Tiết thể dục cũng đã có một giáo viên nghiêm nghị khác đến thay. Kể từ sau ngày tôi làm vào cối mộng đó, dường như không thể thoát ra được. Mỗi ngày hoảng hoảng hốt hốt, hoàn toàn không biết mình đang làm những gì, thường xuyên làm ra hành động “tam quá kỳ môn nhi bất nhập”(1). Thành tích xuống dốc không phanh, các giáo viên bộ môn giống như đã bàn bạc kĩ với nhau, từng người một mời tôi lên văn phòng mà “quan tâm”. Tôi toàn trầm mặc chống đỡ, tôi có thể nói với bọn họ cái gì đây? Nói với họ tôi yêu giáo viên thể dục của mình, sau đó hiện tại lại thất tình hả? Buồn cười! Yêu đương với nhau còn chưa có? “Thất” cái gì chứ!

Giải nghĩa: Ba lần tới cửa mà không vào

Xuất xứ: Từ chuyện Hạ Vũ theo lời vua Nghiêu Thuấn giúp dân trị thủy, dạy dân canh tác. Trong suốt 13 năm chống lũ, ông đi ngang qua nhà của mình ba lần nhưng đều không bước vào trong. Lần đầu tiên đi ngang qua, ông nghe nói rằng vợ của mình đang sinh đẻ. Lần thứ hai đi ngang qua, con trai của Vũ đã có thể gọi tên cha mình. Gia đình thúc giục Vũ trở về nhà nhưng ông nói từ chối vì lũ lụt vẫn xảy ra. Lần thứ ba đi ngang qua, con trai của ông đã hơn 10 tuổi. Mỗi lần như vậy, Vũ đều từ chối đi vào cửa, nói rằng vì lũ lụt đã khiến vô số người vô gia cư, ông chưa thể nghỉ ngơi được.

Câu nói ca ngợi những người nhiệt tình trong công việc, vì công bỏ tư. Trong truyện ý chỉ bạn Lộ tới lớp học mà hồn bay ngoài trời.

Rốt cục tình trạng này đến vài tuần sau khi Hạ Hàm đi dạy trở lại cũng không dịu đi, nhưng gần có chỗ để giảm bớt. Đối với việc nhìn mây trắng lưng lờ ngoài cửa sổ cười châm biếm, đứng dưng ứng biến với việc của bản thân đã biến mất không còn. Thay thế là nỗi oán hận trong lòng, cảm xúc trở nên không phù hợp với một người 18 tuổi như tôi. Thời gian gần vài tuần, tâm tình của tôi hết sự cực đoan này lại đến sự cực đoan khác. Tôi nhớ rõ rằng người cha đầu đã có không ít tóc bạc của mình ngồi xếp bằng trên sofa mỉm cười nói với tôi: “Con gái của cha, con có chuyện gì cũng đừng giấu trong lòng, cứ nói với cha.” Thực tế, khoảnh khắc đó nước mắt của tôi dường như không thể khống chế được. Sự ủy khuất của tôi, sự thắc mắc của tôi, tất cả đều âm ỉ kêu gào tôi, bọn nó không cam lòng bị dồn nén trong khoang ngực chật hẹp của tôi. Chúng nó muốn được giải phóng, chúng nó muốn bùng nổ. Nhưng cuối cùng cái gì tôi cũng không chịu nói, tôi không thể đối với người cha cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng, nay lại vì chút tình cảm nhỏ nhỏ của mình lại chịu ngồi xuống mà giảng giải về sự nhất kiến chung tình của mình giành cho thầy giáo, còn thắm mến hai năm, cuối cùng lại vì người ta kết hôn mà khổ sở đến mức tự khiến mình chịu uất ức.

Tôi nói với bản thân, Tang Lộ, người không thể tiếp tục đi xuống thế được, nhìn xem tóc bạc trên đầu bố mẹ người đi! Hết lần này tới lần khác, mỗi khi bản thân nhớ tới Hạ Hàm thì những lời này lại vang lên như chú ngữ trong đầu tôi. Sau khi tôi tự cho là mình đã vỡ trang kỉ, liền giống bình thường mặt không chút thay đổi trở lại trường.

Đến tiết thể dục thứ nhất khi Hạ Hàm trở lại, cuối cùng tôi cũng phát hiện, cái tôi gọi là vỡ trang ở trước mặt anh ta căn bản không chịu nổi một kích. Căn bản anh ta không cần tấn công, chỉ cần làm như không có việc gì ở trước mặt tôi, tôi sẽ tự động quăng giày đầu hàng, giống chó Nhật nuôi trong nhà gặp được chủ, giống như cực N gặp cực S. Suy nghĩ của tôi giành cho anh ta, đã xâm nhập cốt tủy, hình thành phản ứng bản năng không thể kháng cự. Tôi nhìn anh ta vẫn lạnh nhạt như trước, trong lòng nhỏ lệ máu, Hạ Hàm, Hạ Hàm, anh thực sự, làm hại tôi rồi!

Cảm xúc này, đối với thí sinh chuẩn bị lập tức bước vào cuộc thi mà nói, là cực kỳ trí mạng. Biểu hiện cụ thể ở việc thành tích của tôi vẫn quanh quẩn ở nửa dưới chịu không đi, vô luận cố gắng thế nào cũng không đạt được thứ hạng cao như trước. Đầu tôi như đột nhiên bị ngăn lại, tắc nghẽn, mỗi ngày đều quỳnh lên một cách tầm thường nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm thấy trọng tâm của cuộc sống.

Tết âm lịch của một năm lại tới, đêm giao thừa, mỗi nhà đều vui vẻ đốt pháo. Đêm khuya vừa đến, tôi bỏ qua tiết mục thường lệ vào ngày cuối năm đang hồi cao trào mà chui vào ổ chăn. Nghe tiếng pháo bên tai, tôi thực hiện quyết định đầu tiên khi vừa tròn 19 tuổi. Cách lúc thi vào trường cao đẳng chỉ còn nửa năm, tôi phải loại bỏ Hạ Hàm ra khỏi đầu mình. Nếu Hạ Hàm biết tôi thích anh ta, nếu anh ta bởi thế mà chịu phối hợp, có thể thực sự giúp tôi thoát ra khỏi con ác mộng có tên thắm mến này.

Sau khi khai giảng, tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình, kỳ thật phải nói là phi thường đơn giản, chính là phạm là tiết thể dục của anh ta tôi nhất định không đến, khi đang trong tiết học thể dục tôi cũng cố đứng ở cuối hàng, nhìn không rời mắt bóng lưng bạn học phía trước, Chủ Nhật rình coi thường ngày cũng dừng lại. Chỉ vì giảm thiểu cơ hội trực tiếp cùng anh ta đối diện, tôi muốn làm anh ta biến mất khỏi tầm mắt của mình, lấy việc này để đạt đến mục đích quên hẳn anh ta. Không biết là ý tưởng tự lừa mình kỳ quái này có hiệu quả, hay là trời có mắt thương xót. Thế mà quyết định này lại thực sự có hiệu quả, trong trí nhớ của tôi Hạ Hàm thật sự chậm rãi phai nhạt đi. Điều khiến tôi kỳ quái là, vị ủy viên thể dục nhiệt tình của bọn tôi lần này lại không một lần tới hỏi han tôi tại sao không tới tiết thể dục. Cuối cùng lúc tôi không nhận được mà hỏi cậu ta, cậu ta còn sững sờ nửa ngày, cuối cùng mới kinh ngạc nói: “Thầy Hạ nói đầu gối cậu bị thương, không thể vận động quá mạnh! Làm sao cậu còn hỏi tôi nữa hả?”

Ha ha~ Cách biện hộ này đáng để tôi cười to ba tiếng. Tôi phải thực sự cảm ơn anh, Hạ Hàm, đã vậy còn đến yểm trợ tôi như thế. Bây giờ mà tôi còn hoài nghi anh căn bản không biết đến tâm tư ngu xuẩn của tôi nữa thì tôi đây rõ là ngu si nhất thế giới rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ly thương (Nhanh chóng xa rời)

Mùa hạ nóng nực, vàng trắng tâm tôi, trong trí nhớ cuộc thi tuyển sinh đại học không quá khủng bố như truyền thuyết nói. Tâm hồn tôi vẫn một dạng tĩnh như nước. Tuy rằng thành tích không đạt được mức như trước kia, nhưng thi đậu nguyện vọng 2 cũng không thành vấn đề. Quảng thời gian dài ở nhà chờ thành tích, sự buồn rầu vô cơ trong lòng tôi mỗi ngày cứ tăng dần lên. Tôi không biết là do đâu, rõ ràng đã sớm chấm dứt, nhưng sự chộn rộn trong lòng tôi, rốt cục là báo hiệu cho điều gì?

Cuối cùng tôi lại bị ma xui quỷ khiến mà ngồi lên chiếc xe chạy tới trường vòng đông vòng tây, ngừng ngừng mở mở kia, hoa mắt chóng mặt đến trường học.

Đúng là thời điểm nghỉ hè, trong trường vô cùng yên tĩnh. Tôi giống như được vận mệnh dẫn lối, dường như không đợi nghỉ ngơi đã đi tới cái đình nhỏ ở đây hoa từ đằng.

Hoa từ đằng vẫn leo lên đầy sức sống như trước, vẫn như năm tôi vừa vào trường. Mùi hoa nồng nàn giờ phút này ngửi thấy lại làm cho người ta hết sức hoài niệm. Qua một tháng nữa, tôi sẽ rời xa ngôi trường này, tương lai không biết hướng đến nơi nào, có khả năng vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại. Tôi vuốt ve chiếc lá xanh đậm, nhìn về phía sân bóng rổ mà Hạ Hàm từng thích nhất, cái người đề mờ hơi rơi tùy ý giống như lại xuất hiện trước mắt tôi, phòng thủ, tranh bóng bật bóng, úp rổ, ném xa, động tác vẫn đa dạng như vậy, làm hoảng sợ mấy tên tiểu quý đang loay hoay bên cạnh.

Tôi khẽ mỉm cười, nay anh ta đã là chồng người khác (pooh: và giờ anh đã là chồng người ta~... xl ta k kìm dẽ). Không biết chừng một tháng sau còn có thể lên chức làm bố của một đứa trẻ. Tôi ở đây nghĩ những thứ này, để làm gì chứ? Thật đúng là...

Đưa tay gạt những chiếc lá cây rậm rạp qua, cuối cùng tôi lại nghĩ đến cái đứa năm ấy từng ngồi trên ghế đá này. Về sau, tôi sẽ không bao giờ hồi tưởng hết thấy những điều liên quan đến Hạ Hàm nữa.

Tôi cúi đầu đi vào cái đình nhỏ, sau đó một cảnh tượng kỳ lạ đập vào mắt mình. Trên ghế đá đã sớm có một người tới ngồi, tôi há miệng ngạc nhiên nhìn người đàn ông một giây trước còn xuất hiện trong đầu mình, tại sao? Anh lại ngồi ở đây??

Giữ tư thế cúi người hơn nửa ngày, tôi mới phát hiện ra Hạ Hàm hình như đang ngủ? Vì không mang kính nên mắt vẫn giống như năm đó nhìn không rõ lắm mặt mũi của anh, chỉ là thấy anh không nhúc nhích nên mới đưa ra phán đoán như thế.

Nâng chân bước qua, theo tầm nhìn dần rõ ràng, cuối cùng tôi phát hiện ra anh đang ngủ thật. Một thân trang phục vận động như ngày thường, nghiêng người dựa vào cột đá, một chân thẳng dài cong lên, gác trên ghế đá, một chân khác chống trên đất, kính mắt không mang mà để ở một bên. Tôi ngắm nghía khuôn mặt của anh, loại ý tưởng thoát khỏi không chế lại trôi lên trong lòng “Quả nhiên không mang kính càng đẹp hơn”.

Gió thổi lá hoa xào xạc vang lên, từng đợt mùi hoa xông vào mũi, tôi đứng đó nhìn khuôn mặt khi ngủ của anh, giữa mày có chút ưu tư, là do có chuyện gì phiền lòng sao? Hạ Hàm, anh có thể cho tôi biết không, tại sao anh lại ở chỗ này? Nơi này là căn cứ bí mật chỉ một người của tôi, thế nào mà anh lại biết được chỗ này?

Hạ Hàm ngủ rất không yên ổn, mày nhăn ngày càng chặt, miệng bắt đầu có tiếng thì thào, bỗng nhiên có một từ thăm thì từ miệng anh thoát ra, hàm hồ nghe không rõ lắm. Tim tôi lại bắt đầu đập nhanh hơn, nếu tôi không nghe lầm, nếu không phải là ảo giác của tôi, tôi cũng không thể không nói tôi hình như đã nghe được tên của mình??

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả người tôi cứng ngắc trong sự chờ đợi nhàm chán, lí trí nhắc nhở tôi nên tránh ra ngay lập tức, nhưng thực tế là tôi lại buống bình chờ anh tỉnh lại.

Cuối cùng mí mắt của anh rung động rất khẽ, đôi mắt chậm rãi mở ra. Mắt đen mê mang như không có tiêu cự. Tôi chưa từng nghĩ có một ngày lại có thể nhìn thấy vẻ mặt trẻ con của anh như thế, nhưng tôi không thể phủ nhận một khắc kia tim tôi lại rung động vì anh.

Mắt Hạ Hàm nhìn tôi, lộ ra nụ cười dịu dàng vô cùng, “Tang Lộ.” Nhẹ nhàng gọi tên tôi.

Tôi không có cách nào đáp lại, trời mới biết tôi chỉ muốn nhào vào người anh, nhưng vẫn không chế được hành động của bản thân. Tôi chờ anh hoàn toàn tỉnh táo lại. Tôi có rất nhiều chuyện nhất định phải hỏi rõ ràng ngay trong ngày hôm nay.

Hạ Hàm chớp mắt vài lần, rốt cuộc đã từ từ tỉnh táo lại, nhìn thấy tôi ở trước mắt thì sắc mặt đột nhiên đại biến. Tôi lạnh lùng hung ác trừng anh, thật sự hận thấu kẻ hèn nhát rõ ràng cũng thích tôi nhưng lại cùng người khác kết hôn này!

“Tang Lộ, vì sao em lại ở đây?!” Anh đứng lên, dường như là hét lên mà hỏi tôi. Đây là lần đầu tôi nhìn thấy anh không khống chế được như thế.

“Lời này vừa vận tôi cũng muốn hỏi anh, mời anh nói cho tôi biết, vì sao anh lại ở đây, Hạ Hàm?” Tôi nhanh chóng trả lời, trực tiếp gọi tên anh mà không gọi thầy, ý nói đại biểu là bây giờ tôi cùng anh đã ở địa vị ngang nhau.

Anh ngẩn người, chân tay bắt đầu có chút luống cuống, ánh mắt hẹp dài phiêu tán khắp nơi, rốt cục khi nhìn đến mắt kính của mình thì mới bình tĩnh lại. Anh cầm kính mắt, khi đeo lên, lại khôi phục cái chết tiệt... đáng về lãnh mạng kia.

“Tôi ở đây chơi bóng, trong lúc vô tình đã phát hiện nơi đây rất mát mẻ, liền vào ngồi một lát, không biết thế nào lại ngủ mất.” Anh nói, hơn nữa còn nở nụ cười. “Làm sao em có thể tới đây? Bây giờ phải nghỉ hè rồi chứ?”

“Hạ Hàm, tôi thích anh, anh thì sao?” Tôi không để ý tới những lời vô nghĩa của anh, vào thẳng chủ đề.

Anh há to miệng, hiển nhiên không dự đoán được tôi sẽ dùng chiêu ấy, cứ dờ ra nhìn tôi rất lâu.

“Em thích anh, anh thì sao?” Tôi hỏi lại lần nữa, nhìn chăm chăm vào mắt của anh. “Nói cho em biết đi, anh không thích em sao?”

Anh chấn động, cuối cùng chậm rãi khôi phục bộ dáng bình thường, mắt đen nghiêm túc nhìn tôi, “Tang Lộ, tôi đã kết hôn.”

Lòng nháy mắt đau vô cùng, chân dường như trụ không vững, hình như anh muốn đỡ tôi, tay vừa giơ lên, lại vô lực rơi xuống.

“Em vẫn thích anh, luôn vậy, từ lần thứ nhất thấy anh, đã luôn vậy...” Tôi đã bắt đầu thi thảo tự nói. Hạ Hàm nhìn tôi, trên mặt không có biểu tình đặc biệt nào, chỉ thấp giọng nói câu, “Thực xin lỗi, tôi không biết.”

Ha ha~ Tôi lại muốn ngửa mặt lên trời cười to, cho đến hôm nay, anh còn nói với tôi là anh không biết thì có phải hay không rất giả tạo?

“Anh không biết? Anh thử nói với tôi là anh không biết một lần nữa đi!?” Tôi nhẹ giọng nói, trên mặt vẫn còn treo nụ cười tươi, vắn vẹo nhìn anh nghĩ, tôi thử nếu anh dám nói với tôi một câu anh không biết nữa, tôi lập tức sẽ xông lên cắn anh.

Ánh mắt anh lóe lóe, cuối cùng không đáp lại vấn đề của tôi, chỉ cúi đầu lặp lại, “Tang Lộ, tôi đã kết hôn rồi.”

Tôi nghe ra sự khấn thiết trong lời nói của anh, Hạ Hàm, chẳng lẽ là tôi đang ép anh sao? Tôi không có ý dồn ép anh, tôi chỉ muốn một đáp án mà thôi, cũng đâu muốn làm gì anh!

“Cô ấy thực sự yêu anh?” Tôi hỏi.

Anh ngẩn người, nháy mắt hiểu rõ “cô ấy” là chỉ ai, “Ừ! Vì tôi mà ngay cả đại học cũng không học, làm việc để trả học phí cho tôi, đợi tôi đã khoảng 5 năm”

Thì ra là thế, tôi hiểu ra gật đầu, nguyên lai tôi thua ở chỗ chưa gặp được anh từ sớm~

“Hiểu rồi!” Tôi dờ dẫm nói: “Hạ Hàm, em không muốn gì cả, một tháng sau chúng ta vĩnh viễn sẽ không gặp lại, bây giờ em muốn hỏi anh vài vấn đề anh nhất định phải thành thực trả lời em”

Tôi thấy anh gật đầu, liền nhanh chóng hỏi: “Rốt cục anh có thích em hay không?”

Trên mặt anh lại xuất hiện một loại thống khổ giống như tối hôm đó, đấu tranh nửa ngày cuối cùng mới nói: “Thích.”

“Thích em nhiều hơn hay cô ấy nhiều hơn.” Tôi không cho anh thời gian tạm nghỉ, trực tiếp ném một vấn đề khác qua.

“Tang Lộ!” Anh lại dùng cái loại âm thanh khẩn cầu này gọi tôi, tôi không dễ dàng khinh địch mà buông tha cho anh như vậy, dựa vào cái gì, khiến tôi đau khổ như thế?

“Trả lời tôi!” Tôi lớn tiếng nói, hung hăng trừng anh.

Anh cũng trừng tôi, sau một lúc lâu mới trả lời tôi, “Em nhiều hơn.”

“Chỉ cần cô ấy còn, anh cũng sẽ không chấp nhận em đúng không?” Tôi lại hỏi.

“Ừ!” Lần này anh trả lời rất thẳng thắn.

“Tốt lắm!” Tôi cứng rần gật đầu, rốt cục đã hiểu rõ vấn đề vẫn khó hiểu ở trong lòng, nhưng một chút vui vẻ tôi cũng không có. Tôi xoay người, bắt đầu bước đi ra ngoài. Vô luận như thế nào cũng không thuộc về tôi, có lẽ tôi thực sự đã yêu cầu xa vời, toàn bộ những gì tôi có được, đều bị “cô ấy” chưa từng thấy mặt kia đánh bại, hơn nữa là tan tác, thất bại thảm hại.

“Tang Lộ?” Hạ Hàm ở phía sau gọi tôi một tiếng, giọng nói vẫn trong như cũ.

Cầu xin anh đừng dùng loại giọng điệu này gọi tôi, trái tim tôi không chịu nổi gánh nặng phát tiếng kêu gào. Tôi cũng không quay đầu lại mà phát tay, “Hạ Hàm, tạm biệt!”

Tạm biệt, không bao giờ gặp lại nữa, kiếp này, vĩnh biệt, người tôi yêu.

“Tạm biệt...” Âm thanh phía sau được gió hạ nhẹ nhàng thổi lại đây, khép màn cho đại kết cục của sự thâm mền dài đến ba năm của tôi.

Tôi ôm trái tim tan nát, đi về hướng không biết, đau như dao cắt, từng bước loạn choạng.

Đoạn thâm mẩn khắc cốt ghi tâm này tạo cho tôi một bóng ma rất lớn. Bốn năm đại học, bắt đầu với đám bạn học giống như cừu được thả mà nhanh chóng yêu đương, tôi lại nơm nớp lo sợ tránh né ánh mắt của nam sinh, sợ không cẩn thận bị ai thích, hoặc mình lại yêu thích người nào đó. Câu nói kia của Hạ Hàm “Tang Lộ, tôi đã kết hôn rồi” trong một khoảng thời gian rất dài đã khiến tôi bị tổn thương, vết thương này sâu thấu xương nhưng không thấy máu, vết tích lại chưa được trị liệu hợp lý. Cuối cùng, bạn bè của tôi toàn bộ đều là nữ, nhắc tới nam sinh liền có vẻ mặt chán ghét. Cứ như vậy, bốn năm đại học tôi bình an vô sự vượt qua. Nay ở thành phố Y công tác cũng được một năm rồi. Trong nhà hoàn toàn không biết tình cảm mà tôi đã trải qua, đối với “bệnh sợ con trai” của tôi cũng không thể rõ, chỉ nóng lòng thúc giục tôi nhanh nhanh tìm một người gả đi, 25 tuổi, không còn nhỏ, ở tuổi đó đã làm mẹ được rồi.

Nay tôi lại, lại... tại thành phố nhỏ này gặp lại Hạ Hàm, nếu thực sự tồn tại ông trời, tôi thật muốn tóm lấy ông ấy hỏi một chút, ông ấy muốn để tôi cùng người đàn ông kia gặp nhau một lần nữa, đến tốt cùng là muốn thế nào đây? Nhưng mà không có vấn đề gì, thật sự không có quan hệ, Hạ Hàm, dù sao anh cùng tôi vĩnh viễn là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau, không phải sao? Điều này, từ lúc anh nói với tôi rằng “Tôi đã kết hôn rồi”, tôi đã dùng con dao thấu xương để khắc ghi trong đầu mình.

Hết cuốn thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người sống trong bức phác họa

Tôi vẫn có cảm giác, tôi là một tên quái gở, từ nhỏ đến lớn, cảm xúc không dao động quá nhiều. Nếu nói thế giới bên ngoài là màu sắc rực rỡ, thế thì thế giới của tôi là một bức phác họa chỉ có hai màu sắc trắng đen. Cuối cùng tôi cũng lờ mờ cảm nhận được mình dường như thiếu một thứ đó, tận sâu đáy lòng luôn mong mỗi một điều gì đó, nhưng là cái gì? Tôi không thể nhận thức được.

Thành tích của tôi cũng bình thường, nhưng về phương diện thể dục tôi lại tương đối có năng khiếu. Thi tuyển sinh vào trường đại học đối với thí sinh bình thường đều là thời điểm nghiêm khắc lại khốc liệt, nhưng với tôi mà nói, rốt cục chẳng qua cũng nhẹ nhàng thôi. Tôi muốn thi đỗ ngành sư phạm thể dục, chỉ cần thành tích ban xã hội đủ vượt qua mức thấp nhất là được, có thể trực tiếp được vào học. Nhưng đúng lúc đó, trong nhà tôi lại xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ, không đủ sức với học phí của tôi. Chuyện này đối với việc tôi đến trường mà nói, không nghiêm trọng lắm. Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng đặt bất cứ chuyện gì vào mắt, trường học không quan trọng, vậy cũng có thể kiếm việc làm, không sao cả. Nhưng một nữ sinh tên Vương Đình ở trong lớp lại phản ứng rất mạnh mẽ, lúc cô ấy muốn bỏ thi đại học để kiếm tiền giúp tôi kiếm học phí, tôi thực sự ngạc nhiên. Quan hệ của bọn tôi, phải nói thì, đều là do cô ấy chủ động tìm tôi nói chuyện, tôi cũng chỉ dừng lại ở việc biết cô ấy tên Vương Đình mà thôi.

Lúc cô ấy đưa ra yêu cầu này, thực sự khiến tôi bị hù dọa, tôi vội vàng nói: “Không cần, không cần, chúng ta vốn không thân thiết gì.”

Sau khi cô ấy nghe xong những lời này, trầm mặc rất lâu, sau đó nhẹ giọng hỏi tôi, đã có người trong lòng hay chưa?

Không có, tôi nói vậy với cô ấy. Sau đó cô ấy nói, Hạ Hàm, tôi thực sự thích cậu, nếu cậu không có người trong lòng, vậy hãy thử ở bên tôi, được không?

Tôi ngơ ngác hồi lâu, sau đó lần đầu tiên nghiêm túc nhìn cô gái trước mặt. Thân hình cô ấy thực sự nhỏ nhắn, khoảng đến ngực của tôi, một người nhỏ bé như vậy, lại to gan làm việc này. Dù tôi không thêm quan tâm, nhưng tôi biết học đại học với người khác mà nói, là một việc vô cùng quan trọng. Quyết định của cô ấy khiến tôi nhanh chóng tin là cô ấy thực lòng thích mình, thích đến mức vì tôi nguyện trả giá tất cả.

Tôi vốn muốn cự tuyệt cô ấy, nhưng ánh mắt cô ấy nhìn tôi lại có vẻ đau khổ như thế, giống như chỉ cần tôi từ chối, cô ấy thực sẽ ngã “rầm” trước mặt tôi, tan thành mây khói.

Tôi cúi đầu trầm tư, người giống tôi chắc hẳn sẽ không thích ai phải không? Vậy thì ở bên cô ấy, cho nhau chỗ dựa, cũng không phải không tốt. Vì thế tôi hạ một quyết định mà một vài năm sau khiến tôi phải hối hận muốn chết, tôi đáp lại lời thổ lộ của cô ấy.

Vương Đình là một cô gái kiên cường và tự lập, thành tích của cô ấy cũng không tính là tốt, nhưng nếu muốn thi đậu một trường dạy nghề, vẫn dư sức. Nơi bọn tôi sống, con gái có thể thi đậu vào một trường dạy nghề đã là tương đối giỏi rồi, trong nhà thường sẽ đốt pháo chúc mừng. Nhưng cô ấy vì tôi mà lại bỏ qua vinh quang này, sau khi tốt nghiệp trung học dứt khoát ở lại thành phố làm công. Đối với việc này, ngược lại trong nhà của cô ấy cũng không có ý phản đối, còn cao hứng không kịp. Con gái, sớm muộn gì cũng lập gia đình, đọc nhiều sách như thế, cũng chả dùng vào việc gì, đây là ý nghĩ trong đầu đại đa số mọi người.

Sau khi lên đại học, ngày ngày vẫn bình thản như cũ. Tôi và Vương Đình thường xuyên gặp nhau, ăn cơm cùng một chỗ, đi chơi ở ngoại thành. Cô ấy rất vui vẻ, tôi biết, nhưng lòng tôi cũng không có cảm giác đặc biệt gì. Trên đời vẫn như cũ không có việc gì vui cả, tận sâu đáy lòng vẫn thiếu điều gì đó, vẫn rì rầm nào loạn tôi như cũ, muốn cái gì chứ? Tôi hoàn toàn không rõ!

Sau khi tôi tốt nghiệp đại học, vào làm giáo viên thể dục ở một trường cấp ba hạng hai của địa phương. Mùa hạ ngay khi tôi đảm nhiệm chức vụ vừa tròn

một năm, ngày đó học sinh mới tới báo danh, đáp án của vấn đề kia, cuối cùng tôi cũng đã tìm được!

Bạn đang đọc truyện *Thảm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quấy nhiễu ánh mắt của người

Tôi dựa vào khung cửa của phòng phát thanh, bình tĩnh tìm kiếm ánh mắt khiến cả người tôi phải nổi da gà kia. Ánh mắt đó, đã theo tôi ngay từ lúc vừa đi trên đường đến nơi này, đến bây giờ vẫn như cũ không ngừng thử thách tôi. Không biết tại sao, đối với việc này tôi lại nói không nên lời. Vừa tròn 24 tuổi, chưa từng trải qua việc chi vì ánh mắt của người khác mà nổi hết da gà, cũng chưa từng có loại tâm tình kỳ quái thế này. Tôi vừa hưng phấn lại vừa khản trương, kích thích như phảng phất có loại chuyện tình cảm kỳ gì đó đang đợi tôi khám phá.

Đôi mắt của tôi lần lượt từng chút từng chút quét từ trái sang phải. Bây giờ thị lực của học sinh cũng không được tốt lắm, hơn nữa tôi còn đang đeo mắt kính, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng ánh mắt của mình sẽ bị ai phát hiện. Cuối cùng từ vị trí chính giữa, gần phía trước chỗ của mình tôi đã tìm được nơi phát ra ánh nhìn kia.

Đó là một cô bé đáng được tán thưởng là xinh đẹp, đã có chút phong vị nữ tính trưởng thành. Mùa hạ là mùa gắn liền với sự khô nóng, nhưng ngay cả một giọt mồ hôi cô ấy cũng không có, xung quanh đều tỏa ra sự mát mẻ thấm lòng người. Đó là một loại cảm giác kỳ quái, rõ ràng xung quanh cô ấy có nhiều người nháy mắt, cô ấy lại giống như chỉ tồn tại trong thế giới của bản thân, kiên quyết tạo một bức tường ngăn cách với những người khác. Khi đó cô ấy mặc bộ váy dài tám mảnh màu xanh lam vô cùng phổ biến, mái tóc đen óng suôn dài, khuôn mặt như trứng ngỗng, đôi môi xinh xắn hình thoi, đôi mắt đen trắng rõ ràng đang nhìn chăm chăm tôi không chớp. Từ ánh mắt kia tôi cảm nhận được sức mạnh áp bức cường đại. Dưới cặp mắt đó, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi thể mà lại cảm thấy hồi hộp. Trong ánh mắt kia mang theo sự dò xét, cả sự vội vã, còn có một chút gì đó tôi không rõ. Nhưng tôi xác định thứ tôi không rõ đó, chính nó là nguyên nhân khiến cả người tôi bây giờ đang không bình tĩnh nổi.

Khuôn mặt của mỹ nhân Trung Quốc thường có hai kiểu: Khuôn mặt hình bầu dục như trứng ngỗng và khuôn mặt trái xoan, vì vậy mặt của bạn Lộ là mặt mỹ nhân đầy ắp.

Tôi liền cùng với cô ấy nhìn nhau mà không còn để ai khác vào mắt. Tôi không biết cô ấy có thể nhìn thấy tôi hay không, nhưng tôi lại quan sát được cô ấy một cách rất rõ ràng. Tôi thấy ánh mắt của cô ấy ngày càng nóng, trên người cũng bắt đầu hơi run lên. Nháy mắt một cái, tôi thực sự nghi ngờ cô ấy có thể ngay lập tức đột ngột lao vào lại đây cắn tôi, ăn sống nuốt tươi tôi. (ôi, cách miêu tả thật... độc đáo) Sau đó tôi kinh ngạc phát hiện, dưới loại tình huống quỷ dị này, nơi trống trải trong lòng tôi, như có cái gì đó nhanh chóng tuôn ra mãnh liệt, hơn nữa lại tràn ra ngày càng nhiều, nháy mắt đã tràn đầy.

Tôi kinh ngạc chạm vào ngực, nơi đó có một sự lo lắng chưa từng có cứ quanh quẩn không tan, thế này là vì sao? Tôi lại nhìn về phía cô ấy, khoe miệng của cô ấy nháy mắt như hiện lên ý cười như có như không, ánh mắt cũng híp lại, cực giống yêu tinh nhỏ đang tính kế người khác.

Một khắc kia, tôi sinh ra ảo giác có sự tâm linh tương thông giữa chúng tôi. Tôi bỗng nhiên có dự cảm, tôi đã, chạy trời không khỏi nắng rồi.

Phân nhân viên huấn luyện quân sự xuống dưới, không biết lớp tôi phụ trách có cô bé kia hay không? Tôi vì loại ý nghĩ quái lạ này mà dở khóc dở cười. Tôi theo sau nữ nhân vật chính của lời gièm pha náo động vào năm trước trong trường học đi trên đường xi măng sạch sẽ, chuẩn bị đến lớp học quen thuộc của người phụ nữ này, cũng chính là lớp tôi sẽ dẫn dắt trong ba năm tới, lớp thứ nhất của trung học phổ thông.

Người phụ nữ này kỳ thực không đơn giản, dám yêu dám hận, đáng tiếc mắt nhìn lại không tốt lắm, xem trọng một người đàn ông đã có vợ lại còn háo sắc. Cuối cùng vợ tìm tới cửa, cô ấy không chút do dự bị vứt bỏ. Với chuyện này tôi không hề có cảm tưởng gì, bản thân gây ra chuyện gì thì nên tự gánh vác, chuyện này không có gì hay để bàn tán.

Đến khi nhìn đám học sinh kia năm nhất trên sân thể dục thì trái tim tôi bắt đầu hưng phấn run lên. Giống như vừa chạy nước rút 100m kịch liệt xong. Cô bé ấy lại thật sự... ở trong lớp này. Giữa một đám những đứa trẻ còn ngây ngô, cô ấy lại tồn tại một cách đặc biệt như thế, trầm tĩnh nhưng có đủ sự ảnh hưởng. Cô ấy nhìn tôi ngẩn người, sau đó lộ ra loại ánh mắt nóng bỏng tùy thời đều có thể bùng nổ.

Tôi thừa dịp cúi đầu che dấu nuốt nước bọt, trong miệng không biết tại sao có chút khô khốc. Giới thiệu rập khuôn không có gì mới mẻ, mục đích đương nhiên là muốn ra oai phủ đầu. Bọn nhỏ tuổi này, nếu bạn đối xử với chúng quá hiền từ, bọn chúng sẽ ngồi lên đầu bạn tác quái, hoàn toàn không coi bạn là người thầy. Khác với trước kia là, khi nhìn thấy trên mặt cô ấy cũng giống như những người khác cùng xuất hiện loại biểu tình ngây thơ như muốn nói: “Trời ạ! Sao lại có loại giáo viên thể dục hẹp hòi đáng ghét như vậy chứ?” thì tôi khẽ mỉm cười. Cô ấy đương nhiên đã nhìn thấy nụ cười đó của tôi, bởi vì cô ấy đã nhanh chóng thu lại nụ cười có cho thấy cô ấy cũng mới chỉ 17 tuổi mà ngược lại tiếp tục nhìn chăm chăm tôi. Ánh mắt kia có lẽ đến một tên ngốc cũng có thể hiểu được, trên khuôn mặt đó đang viết: tôi đối với anh có hứng thú, hơn nữa là vô cùng hứng thú, anh hãy tiếp chiêu đi!

Huấn luyện quân sự chỉ có một tuần lễ, một tuần này, tôi có siêu sinh lực giống như là vận động viên uống phải thuốc kích thích. Học trò dạy trong khóa học 3 năm tôi có rất nhiều, cho dù ở trên đường được chào hỏi cũng không nhớ rõ. Nói trắng ra thì môn thể dục trong chương trình học cấp 3 chỉ là một loại gia vị, mặc kệ lúc đó đạt hay không đạt, khi thi vào trường đại học thì toàn bộ đều cho là đạt tiêu chuẩn. Nhưng lần này lại trái ngược, ngay ngày đầu tôi được nghỉ ngơi đã hòa mình theo bọn chúng, hòa đồng. Muốn cùng học sinh hòa đồng thân thiết kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần nói với bọn chúng vài câu hài hước, không động chạm đến thể diện của giáo viên, rất nhanh có thể chiếm được hảo cảm của đại đa số. Tôi hi vọng cô ấy cũng có thể giống những nữ sinh khác lại gần nói với tôi vài câu. Có lẽ cô ấy đã khiến tôi thất vọng rồi, so sánh với những người gần gũi cạnh mình, cô ấy tựa như thích ở

một bên quan sát tôi hơn, như là đang đánh giá gì đó, liền im lặng nhìn, xem tôi cũng người khác cười ha ha, nhìn rồi nhìn, khoe miệng sẽ lộ ra một chút cười tự giễu khiến tôi ảo giác như cách tôi rất xa xôi. Trên trời có gì đẹp chứ? Không phải em rất có hứng thú với tôi sao? Tôi khó hiểu cũng ngẩng đầu nhìn trời. Khi cô ấy không nhìn tôi, tôi cũng người khác nói nói cười cười liền không còn ý nghĩa, buồn cười giống như những kẻ tầm thường nhạt nhẽo.

Khi đó tôi vẫn chưa suy xét tỉ mỉ loại tâm tư khác thường này rốt cục là cái gì. 24 năm sinh mệnh không có màu sắc, bỗng nhiên có một người mang sắc thái tươi đẹp như thế xuất hiện, toàn bộ sức lực của tôi đều dồn vào ứng phó tâm tình sao động của bản thân cùng với sự hưng phấn bất thường kia. Cô bé ấy thực sự rất thú vị, khiến tôi chú ý, tôi chỉ có thể bí mật nồng nặc đưa ra loại kết luận hời hợt này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Muốn ngồi cạnh cô ấy

Cho tới chuyến dã ngoại ở ngoại ô theo thường lệ sau kỳ huấn luyện quân sự thì thử trải nghiệm mới mẻ trước mắt mới tạm qua. Bởi vì tại chuyến du lịch bờ biển đó cuối cùng tôi đã thấy rõ mình có loại tình cảm gì với cô bé ấy.

Xe học sinh vẫn chưa xuất phát, mọi người đều ở trong xe riu rít trò chuyện, quả thực còn náo nhiệt hơn cái chợ. Tôi đứng ở cửa, không có ý định đi vào, bên trong thực sự vô cùng âm ỉ, hơn nữa theo góc độ này đã có thể nhìn thấy cô bé kia. Tên gọi của cô bé đó là gì đến giờ tôi vẫn chưa biết, cô ấy tựa hồ không thích chơi đùa cùng người khác, luôn cô độc ngồi ở một góc sáng sủa nhìn tôi hoặc nhìn trời, rốt cục tôi cũng không thể đột ngột kéo một học sinh lại mà hỏi rốt cuộc tên của cô gái kia là gì? Nếu vậy, không chừng hôm sau sẽ có lời đồn đãi lan truyền. Tôi thực sự lo lắng cô ấy tính cách quái gở rồi không có bạn bè, nhưng giờ xem ra sự lo lắng của tôi chỉ là dư thừa, cô ấy qua lại với cô bé bên cạnh vẫn rất tốt. Tuy rằng cô ấy có bộ dáng xa cách, nhưng như thế cũng hoàn toàn không khiến người khác chán ghét. Tôi có ý nghĩ này không phải xuất phát từ việc tôi có tình cảm với cô ấy, là vì cô bé bên người cô ấy cũng không chút để ý thái độ của cô ấy không phải sao?

Bỗng nhiên chủ nhiệm lớp năm nhất lại gần, tôi tưởng rằng xe sắp khởi hành, không ngờ cô ta lại cười với tôi, sau đó kêu cô bé kia: “Đĩnh Na, gia đình của em từ xa tới thăm, mau xuống đây đi!”

Đĩnh Na? Là tên của cô ấy sao? Tôi thấy cô ấy quay đầu nhìn sang bên này, sau đó cô nữ sinh ngồi cạnh cô ấy liền hoan hô một tiếng rồi lao qua đây. Hóa ra đó không phải tên của cô ấy, tôi thoáng hụt hẫng. Đĩnh Na rất nhanh đã chạy mất, tôi phát hiện mình đã lâm vào một hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, Đĩnh Na vốn ngồi cạnh cô ấy, nay Đĩnh Na đã rời khỏi, vậy nghĩa là... Tôi nhìn chăm chăm chỗ trống bên cạnh đó, tựa như kẻ đói khát bỗng nhiên thấy từ trên trời rơi xuống một cái bánh nóng.

Chỗ ngồi dành riêng cho giáo viên được xếp ở hàng đầu tiên, để ngừa có chuyện phát sinh sẽ dễ dàng ra tay. Nếu tôi muốn qua chỗ khác ngồi cũng không phải là không thể, lí do muốn cùng học sinh với giao lưu liệu có thể lừa đảo trót lọt. Qua? Hay là không qua? Hai loại ý nghĩ kịch liệt tranh đấu trong đầu tôi, cuối cùng ý muốn lại gần cô ấy chiếm thế thượng phong, tôi nhắc chân đi lên xe.

Sau khi lên xe tôi mới phát hiện xe năm nay thuê phi thường thấp, vóc dáng 1m83 của tôi ở trong xe dĩ nhiên phải nghiêng cổ mới có thể đi được, thật là... Tôi nghe được tiếng cười trộm của học sinh bên cạnh, chẳng qua cũng không cảm thấy có gì ngượng ngùng, điều này cũng chẳng có gì mới lạ. Nhưng khi cô ấy nhìn về phía tôi rồi cũng vì bộ dáng của tôi mà lộ ra vẻ mặt buồn cười thì tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, chẳng nhẽ bộ dáng này của tôi thực sự rất khôi hài?

Bước chân của tôi kiên định hướng tới vị trí bên cạnh cô ấy, cô ấy đã lập tức nhận ra ý đồ của tôi, lộ ra biểu tình kinh hoàng, liếc nhìn tôi một cái, sau đó quét mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dốc sức đục khoét cô bạn ngoài cửa sổ chậm chạp mãi không về, cuối cùng đành nản chí quay đầu lại, nhìn về phía tôi, điệu bộ như muốn nói.

Nói thật thì, khi đó tôi muốn cất tiếng cười to, thần sắc của cô ấy, cực kỳ giống loại động vật nhỏ không có chỗ để lẫn trốn, hoang mang rối loạn tìm đường chạy thoát, cuối cùng phát hiện ra không có đường thoát chỉ đành bất lực ngheh đón. Tôi nhìn cô ấy, hi vọng cô ấy có thể nói gì đó, dù là “Chào thầy!”... chào hỏi cho có lệ, tôi cũng sẽ vui vẻ, tôi với cô ấy còn chưa nói gì với nhau mà!

Cô bé đó nhìn tôi, vẻ mặt khẩn trương mở ra cái miệng hình thoi nhỏ nhắn, mặt hơi ửng đỏ, nhịp tim dần tăng tốc lên theo sự chờ mong. Đúng lúc này, phía trước cô ấy bỗng có một nữ sinh lớn tiếng nói: “Thầy ơi, thầy lớn lên cao như vậy làm gì chứ? Nhưng đừng húc nóc xe bay mất đấy, bọn em sẽ không còn cách nào đi chơi được đâu!”

Ha ha ha, toàn bộ học sinh xung quanh đều cười ầm lên, tôi lại nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy nháy mắt cứng ngắc, không khỏi âm thầm bực bội nữ sinh quá mức sôi nổi kia. Nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải duy trì hình tượng giáo viên tốt đáp lại lời cô bé đó: “Ưu thế trời sinh, cũng không biết phai làm sao mà!” Sau đó đặt mông ngồi lên cái bánh nóng quấy loạn lòng tôi kia.

Vừa rồi nữ sinh đó không ngừng nói lại nói, người chung quanh bị cô bé ấy ảnh hưởng, cũng bắt đầu nối tiếp nhau trò chuyện với tôi. Một mặt tôi mỉm cười đáp lại, một mặt ảo não phát hiện, toàn bộ ánh nhìn của cô ấy đều hướng ra ngoài cửa sổ, về lại thế giới của mình, không nói một câu, cả người phát ra hơi thở căm hận lạnh lẽo ngăn tôi ngoài cửa, tôi hoàn toàn không tìm được đường thông suốt để giao tiếp cùng cô ấy.

Chỉ chốc lát sau, Đĩnh Na đã trở lại, cô bé vừa thấy tôi chiếm vị trí của mình liền lập tức phản đối, la to: “Thầy! Thầy cướp chỗ của em, em muốn ngồi cùng Tang Lộ!”

“Tang Lộ?” Tôi không lập tức trấn an vị nhân sĩ bị đoạt chỗ ngồi không thể được ngồi cạnh, trong đầu đã bị một cái tên đẹp đẽ chiếm lấy. Tôi quay đầu nhìn cô ấy, thì thấy cả người cô ấy đang chấn động, cảm nhận được tầm mắt của tôi thì dường như cũng nhìn lại. Trong nháy mắt khi ánh mắt chạm nhau, đã không bao giờ có thể tách ra được nữa. Cô ấy ngơ ngác nhìn tôi, hiển nhiên cũng quên mất xung quanh đang có rất nhiều người nhìn chúng tôi. Trước hết tôi liền hoàn hồn lại, không nhớ vừa rồi bọn tôi đã nhìn nhau bao lâu, liền nhanh chóng nói với Đinh Na đang đứng ở một bên: “Xe này hơi nhỏ, thầy qua lại không tiện, em ngồi phía trước đi!” Thấy cô nhóc kia bấu môi chạy đi, tâm tình của tôi mới bình tĩnh được đôi chút, chưa dám đầu lại nhìn cô ấy ngay lập tức, trên người cô ấy có một lực hấp dẫn tôi không thể khống chế được. Tôi không hiểu sao lại như vậy, nhưng tôi đã bị cô ấy thu hút, chính là đã đóng sẵn một cái quan tài vừa vặn, trở thành sự thật.

Suốt đường đi này tôi vẫn cùng mọi người xung quanh nói nói cười cười. Sau khi cô ấy trải qua một trận chấn động trời đất vừa rồi, thì giống như một quả bóng da trút tức giận ngồi phịch ở chỗ đó, không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như ngoài đó có cảnh đẹp độc đáo nghìn năm khó gặp vậy. Tuy tôi muốn nói chuyện với cô ấy, nhưng cũng ngại tình huống như vừa rồi lại phát sinh, đành phải mặc ý cô ấy thôi. Ngay khi tôi nghĩ lần đi đường này sẽ không có chuyện đặc biệt gì phát sinh nữa thì cô ấy bỗng cúi đầu nở nụ cười, tiếng động không lớn, hại tôi tưởng mình đang bị ảo giác, nhìn kĩ, mới phát hiện cô ấy thực sự đang cười, mắt đang nhìn bầu trời xanh thẳm kia, mang theo chút giễu cợt cười. “Sao thế?” Chờ đến lúc tôi phát hiện mình đã đem lời nói trong lòng nói ra miệng thì cô ấy đã xoay đầu lại kinh ngạc nhìn tôi, dường như tôi muốn cắn đứt đầu lưỡi mình luôn vậy.

“À, không có gì.” Cô ấy ngăn người trả lời, mặt nhỏ lại bắt đầu phỉếm hồng.

Tôi cười cười, nhanh chóng xoay đầu lại, âm thầm vượt ngục. Nghĩ vài lần như vậy nữa, không chừng tôi sẽ lo sợ đến mức bị bệnh tim mất.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Dục vọng dưới trời quang

Gió biển mát mẻ đưa từng đợt mùi mặn độc đáo của biển rộng tới, tôi thích biển, tuy là hằng năm nhà trường đều cố định nơi dã ngoại ở bờ biển, tôi vẫn như cũ chỉ thích nơi này. Năm nay càng vì bờ biển có thêm một bóng hình xinh đẹp như thế khiến tôi hết sức vui vẻ.

"Thầy Hạ, anh có vẻ rất vui nhì!" Chủ nhiệm lớp năm nhất hỏi tôi, vẻ mặt tò mò, chắc chưa từng nhìn thấy thời điểm sự vui mừng của tôi lộ rõ trên nét mặt.

"Ừ, không khí ở biển rất tốt, mùa hè ở biển là tuyệt nhất." Tôi tùy tiện trả lời, dùng lí do tầm thường đến không thể tầm thường hơn. Lí do này lại thành công qua mắt cô ấy, "Đúng vậy!" Cô ấy thốt lên hai chữ này, âm cuối kéo dài một cách khó hiểu, tựa hồ có vô vàn tâm sự.

Tôi không hỏi rõ, tình cảm của người khác tôi không muốn biết. Chúng tôi hiện đang ngồi ở một nơi tương tự như sơn động, cách bờ biển rất gần, bọn học sinh thỏa mãn chạy loạn khắp bãi biển, cao hứng đến mức hét lên âm ỉ, thời điểm thế này, bọn tôi không cần ra đó khiến chúng thấy gò bó.

Ánh mắt của tôi vẫn đuổi theo Tang Lộ, chỉ thấy cô bé cùng Đinh Na chơi với mọi người một lúc, liền thoát khỏi tập thể, đi dạo ở bờ biển. Quần lụa mỏng dài gần đến bắp chân bị cô ấy kéo tới đùi gần chỗ buộc một cái nút. Dưới ánh mặt trời kia đôi chân trắng mềm bóng loáng treu chọc đầu óc tôi một cách kì lạ. Tôi hoảng sợ phát hiện ra bản thân thế mà lại sinh ra một chút dục vọng. Về mặt này, tôi rất nhạt nhẽo, bên Vương Đình nhiều năm như thế, chuyện chỉ nhìn đầu gối hướng lên trên một chút mà liền nổi lên dục vọng giống thế này, một lần cũng chưa có. Chủ nhiệm lớp của cô ấy đang ngay cạnh tôi, tôi lại giữa ban ngày ban mặt sinh ra loại ý nghĩ không được phép này với học sinh của mình, tôi cảm thấy vừa phiền vừa khó nể, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm cô ấy.

Gió biển thổi mái tóc đen của cô ấy không ngừng nhẹ nhàng lay động, trang phục bằng vải sa mỏng cũng chậm chậm bay múa. Cô ấy giống như chồi nhỏ bình thường được tưới mưa xuân ở dưới ánh mặt trời vươn hai tay, khép lại đuổi người. Thất lung uyển chuyển nhỏ nhắn vì động tác này lại càng thêm mảnh mai, góc quần vén lên, càng nhiều mảng trắng mềm mại bị lộ ra. Tôi khống chế được hô hấp, máu hưng phấn tại các mạch trong thân thể sung sướng ào ào chảy. Trời, sao lại thế này? Tôi vốn không phải là một kẻ dâm loạn! Tang Lộ, rốt cục em đã hạ loại ma chú gì trên người tôi?

Gió biển mát mẻ vẫn đang phất qua mặt, tôi bị vây trong tình trạng thống khổ lại xấu hổ, sau đó, hành động kế tiếp của cô ấy lại khiến tôi lâm một tình trạng khác. Tôi vẫn nghĩ cô ấy là một người trầm tĩnh, nhưng bây giờ cô ấy lại đối diện với biển rộng điên cuồng hét lên, "A!!!!!" Một tiếng hét to qua mặt biển tĩnh lặng khuếch tán bốn phía vách núi, sau đó lại bị vách núi vọng lại, từng trận hồi âm quanh quẩn bên tai không dứt. Dường như bây giờ âm thanh đã khiến cô ấy hài lòng, bởi vì cô ấy bắt đầu thoải mái cười to. Tươi cười sáng lạng như thế, so sánh thì mặt trời trên kia còn bị lu mờ đi. Thế giới của tôi bỗng nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ gương mặt sáng lạn đến mức tận cùng kia, cái gì tôi cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy. Cho đến lúc cô ấy giống như nhận thấy được điều gì nhìn về phía này, tôi mới phát hiện hô hấp bản thân vẫn trầm ổn. Lần thứ ba tôi cùng tầm mắt của cô ấy tương giao, tôi nghĩ nếu cô ấy nắm bắt được, nhất định có thể từ trong đôi mắt trực tiếp nhìn được nội tâm của tôi. Thời khắc đó, tế bào toàn thân đều kêu gào với tôi, "Muốn cô ấy, muốn cô ấy." (mẹ oi T.T) Đôi mắt của tôi thay thế tay mình, mon trón từ trên xuống dưới từng tác cơ thể của cô ấy.

Cô ấy lại neho mắt giống như khi lần đầu gặp nhau. Tôi biết đây là hành động khi một người muốn nhìn rõ hơn, nhưng động tác thực hiện bởi cô ấy, lại gọi cảm chết người. Lòng theo ánh mắt neho lại của cô ấy mạnh mẽ rung động, sau đó cô ấy bỗng quay lại nói với người bên cạnh điều gì đó. Tôi vẫn nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô ấy, vì cô ấy dời tầm mắt đi mà cảm thấy bất an. Cô ấy dường như hơi ngăn người, cuối cùng lại nhìn về phía tôi, chẳng qua lần này cô ấy cũng không đối diện với tôi, chỉ cười một nụ cười rục rờ rồi liền xoay người đi mất. Tôi không khống chế được cảm giác mất mát mãnh liệt nơi nội tâm, cơ bắp trên đùi căng cứng, muốn đứng lên đuổi theo bóng lưng kia.

"Thầy Hạ, ăn dưa hấu đi!" Tiếng nói của chủ nhiệm lớp năm nhất bỗng vang lên ngay cạnh tai tôi, kéo một người ra từ trong mơ màng. Tôi ngẩn người, mới hậu tri hậu giác biết bản thân vừa mới định làm gì. "Cảm ơn!" Tôi cảm miếng dưa hấu đỏ tươi nói tiếng cảm tạ, trong lòng sợ hãi bất an.

"Xem những học sinh này vui vẻ nhiều lắm nhì, thanh xuân đúng là tốt ~" Cô ấy nhìn phía xa cảm thán.

Lòng tôi dâng lên một trận nhức nhối, đúng vậy, cô bé ấy, là học sinh của tôi mà... Năm nay vừa tròn 17 tuổi, độ tuổi như hoa vậy! Mà tôi, đã 24 rồi, vẫn là thầy của cô bé, quan trọng nhất, tôi còn có Vương Đình. Việc này giống như một chậu nước lạnh mạnh mẽ dội lên, nháy mắt tôi liền thanh tỉnh, cuối cùng đã không còn tâm trạng nghĩ này nghĩ nọ nữa.

Trên đường trở về, tôi ngoài ý muốn lại ngồi bên cạnh cô ấy. Cô nhóc tên Đình Na không hiểu sao lại ngồi vào chỗ vốn giành cho tôi, lúc tôi lên xe thì cô bé vừa hưng phấn nói với chủ nhiệm lớp của mình gì đó. Tôi chỉ đứng đó chốc lát, lại dùng tâm trạng mất mát hoàn toàn bất đồng so với khi mới tới ngồi xuống bên cạnh Tang Lộ, dọc đường đi đều tựa lên chỗ ngồi chớp mắt, tất nhiên là không nói chuyện.

Lần đi đã ngoại này cuối cùng đã làm kẻ ngây thơ tôi hiểu rằng, tôi nghĩ nguyên bản chính là chỗ trống 24 năm trong thế giới tình cảm cuối cùng có một tiểu thiên thần đáng yêu xông tới, chẳng qua thiên thần này lại tới quá muộn, tôi chờ cô ấy không kịp, đã sớm miễn cưỡng liên lụy đến bên thứ ba vốn dĩ không nên tồn tại trong thế giới này, khiến tôi bây giờ không thể không đau lòng đem tiểu thiên thần này cưỡng chế xua đi. Tôi nhắm mắt, mặc cho các loại cảm xúc nảy lên trong lòng, dời sông lấp biển.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mâu thuẫn rồi rắm

Tôi lâm vào tình trạng mâu thuẫn trước nay chưa từng có, trái tim của tôi nói cho tôi biết nó yêu học trò của mình, hơn nữa nó còn hưng phấn nói với tôi rằng người tôi yêu cũng có cùng loại tâm tư đó. Nhưng sự thật lại đè nặng tôi đến mức không thể nhúc nhích, tôi biết là phần tình cảm này không nên tồn tại. Tang Lộ là một học sinh năm nhất cấp 3, có thanh xuân sáng lạn cùng tương lai tốt đẹp, nếu tôi cùng cô bé phát sinh chuyện gì, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô ấy, trở thành nét bút hồng lớn trong đời cô bé, tôi không thể chỉ vì tư tâm nhất thời mà làm hại một đứa trẻ ưu tú như thế. Hơn nữa, tại... một nơi cách đây không xa trong thành phố này, còn có Vương Đình luôn chờ đợi tôi, cô ấy đã đợi tôi khoảng năm năm rồi, vì tôi mà hi sinh rất nhiều, phẩm tôi còn chút lương tri, nên lựa chọn Vương Đình, mà không phải Tang Lộ. Nhưng cái tâm tư không chịu thua kém kia lại liên tục phản bội tôi, mỗi khi bóng dáng cô bé ấy lọt vào khỏe mắt là sẽ quý ám giống như bị trúng đạn mà nhìn chằm chằm cô ấy không nhúc nhích. Đối với loại tình huống này tôi bất lực, trên người cô ấy luôn tỏa ra hương vị hấp dẫn tôi. Cô ấy bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của tôi, hơn nữa hầu hết đều là trong mộng xuân, tôi cảm thù chính mình đã trở nên dơ bẩn nhưng lại âm thầm chờ mong đêm tối tiến đến. Trong mộng, không có Vương Đình, chúng tôi cũng không phải thầy trò, chúng tôi thật lòng yêu nhau, chúng tôi là một cặp tình nhân yêu thương nhau nhất.

Ngày lại qua ngày, tôi vẫn cứ tê liệt trong tình trạng nước sôi lửa bỏng này, đã làm ra rất nhiều việc lúc đó thì rất hưởng thụ, để sau này lại hối hận không thôi. Ví dụ như cố tình chơi bóng rổ trên sân thể dục bên cạnh cái đình nhỏ mà cô ấy thường xuyên đến. (Pooh: Lúc đó bạn Lộ đã vô cùng mong mỗi từng chiều chủ nhật á, hoa rơi hữu ý nước chảy hữu tình mà sao không đến được với nhau huhu)

Từng chiều chủ nhật cô bé đều sẽ ở trong đó đọc sách, bình yên mỹ lệ giống như một bức tranh phong cảnh, trong lúc vô tình tôi đã phát hiện được chuyện này, trời mới biết tôi muốn đi vào cái đình kia ở cạnh cùng cô ấy đến cỡ nào, cho dù không nói lời nào mà ngồi im như vậy cũng tốt. Nhưng trên thực tế tôi không thể làm gì cả, vì thế bắt đầu từng chiều chủ nhật chạy tới sân thể dục này chơi bóng rổ, may mà có rất nhiều học sinh chơi bóng rổ, mới không khiến hành động của tôi trở nên quá bất thường. Khiến tôi hưng phấn là, cô ấy đã chú ý đến tôi ngay từ ngày đầu tiên tôi đến đây chơi bóng, tôi biết cô ấy luôn ở đó nhìn tôi, cho nên tôi đặc biệt dốc sức chơi, bởi vì ánh nhìn chăm chú của cô ấy, mà khiến tôi dốc toàn bộ khí lực của bản thân, kỹ năng đánh bóng cũng cao vượt mức ngày thường. Tôi biết hành động này sẽ chỉ khiến chúng tôi lâm vào tình cảnh tệ hại hơn, nhưng tôi không có cách nào gạt bỏ tâm tình xao động của bản thân.

Lần thứ tư ánh mắt của tôi cùng Tang Lộ giao nhau là ở một ngày mùa thu nào đó. Cả ngày đó tôi không có tiết, vô cùng buồn chán đứng trong văn phòng. Môn thể dục tuy là cũng có văn phòng nhưng lại không được an bài ở tòa nhà làm việc, mà được sắp xếp tại tầng hai của tòa nhà giảng dạy. Tôi ghé lên trên bàn ngủ, bộ dáng một kẻ biếng phờn nắng dưới ánh mặt trời. Tôi không có thói quen ngủ ngày, bởi vì dù có thế nào cũng không thể ngủ say được. Mơ hồ nghe thấy tiếng chuông vào giờ học vang lên, tôi liền ngồi dậy, đi đến ban công, tính ngắm cảnh một lát. Trường trung học này tọa lạc ở vùng ngoại thành, từ lầu hai ban công nhìn ra bên ngoài là một vùng ruộng đồng xanh mướt, quả là cảnh đẹp ý vui.

Không nghĩ tới là tôi vừa mới ra ban công liền thấy được cô ấy. Cô bé đang lẳng lặng đứng tại vườn hoa nhỏ dưới lầu, một bộ váy dài, lịch sự mà nhã nhặn, tay cô ấy đang cầm một đóa hoa hồng, nhẹ nhàng vuốt ve, dáng vẻ chăm chú khiến tôi cũng muốn lập tức hóa thành một đóa hoa hồng ở dưới tay cô ấy.

Tôi vẫn luôn hoài nghi việc mình cùng cô ấy có tâm linh tương thông, lúc này đây, ý nghĩ của tôi cũng không ngoài ý muốn được chứng thực. Tôi chỉ nhìn cô ấy không quá một phút, cô ấy liền giống như động vật nhỏ cảnh giác tìm kiếm xung quanh, rốt cục khi cô ấy ngẩng đầu lên thì ánh mắt của tôi cùng cô ấy lại giao nhau một lần nữa.

Tôi không biết biểu tình ngay lúc đó của mình ra sao, phải chăng là làm người khác kinh ngạc? Bởi vì tôi thấy đáng vẻ giật mình của cô ấy. Tôi cùng cô ấy liền không tiếng động đối diện nhau như thế, hai ánh nhìn dường như bị dính keo cường lực gỡ không ra.

Thế mà cô ấy lại ngó ra nhìn đến mức bị thầy giáo bắt gặp cũng không cảm nhận được. Tôi nhìn bóng dáng bối rối chạy đi của cô bé mà không nhận được mỉm cười, thực sự khiến tôi vui vẻ, đây đúng là tội ác ngọt ngào.

Phản ngọt ngào còn chưa kịp tản ra khỏi ngực, tôi liền nghênh đón thời khắc lần thứ năm cùng Tang Lộ giao phong.

Vẫn là sau khi tan học ngày hôm đó, tôi đang đứng ở cửa căn tin chờ một thầy giáo thể dục khác bê cơm ra,. Thực là chậm chạp, tôi nghĩ một cách không kiên nhẫn, chính là thời điểm nhầm chán đó, chợt thấy ở lối rẽ có một bóng người đang đi tới, là cô ấy!

Cô bé khẽ cúi đầu, vẻ mặt buồn rầu bủi môi không biết làm sao cho phải. Có chuyện gì thế? Trong lòng tôi gọn lên nghi vấn.

Cô ấy càng đi càng gần, chỉ cách vài bước nữa thì cô ấy bỗng ngừng đầu lên, ánh mắt chúng tôi lại lần nữa giao nhau. Tôi buồn cười nhìn đôi mắt của cô bé lập tức tròn tròn, giống như là nhìn thấy một chuyện không thể tin được, biểu tình này khiến trong đầu tôi nổi dậy ý muốn trêu đùa cô bé. Vì thế tôi bắt đầu chậm rãi hướng chỗ cô bé đi đến, quả nhiên, cô bé bắt đầu vội vã xoay đầu nhìn trái nhìn phải, một bộ dáng muốn tìm nơi chạy trốn. Ý cười từ đáy lòng tôi lan ra, bộ dáng hiện tại của cô ấy, thực sự rất đáng yêu, đáng yêu đến mức tôi muốn lập tức nhào về phía cô ấy. Cuối cùng khi khoảng cách của chúng tôi chỉ còn một bước ngắn, đại khái cô bé đã chấp nhận sự thật rằng không còn chỗ có thể lẩn trốn, đành bất đắc dĩ ngừng đầu lên, dùng ánh mắt uớt sũng cực kỳ vô tội nhìn về phía tôi. Rốt cục khoe miệng của tôi không nhận được gương lên, cô bé vì nụ cười của tôi mà ngây ra, tôi liền như thế đi lướt qua cô ấy. Đi không quá vài bước, lại không nhận được quay đầu nhìn cô ấy, cô bé cũng vừa hoàn hồn lại, nhìn thấy tôi quay đầu lại mà ngây người, ý cười của tôi càng sâu, cuối cùng khẽ liếc thấy cô bé qua chỗ ngoặt.

Tôi đi nhanh về phía trước, nhận không được "Ha, ha" cười ra tiếng, hoàn toàn đem người đồng nghiệp còn ở căn tin kia ném ra sau đầu. Thực sự thú vị, lòng ngập tràn bọt khí vui sướng không ngừng xuất hiện từng cái từng cái một nổ tung. Đó là loại cảm giác bay bổng tôi chưa từng được trải nghiệm qua, buổi chiều hôm đó khoe miệng của tôi đều gương lên. Tang Lộ, Tang Lộ, sao em lại có thể đáng yêu đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ghen

Gần đây trong nhà luôn thúc giục chuyện kết hôn của tôi, tôi ở ngoài mặt đáp ứng, trong lòng lại không nỡ đặt xuống tiểu thiên thần xông tới kia. Người đang yêu luôn mãi cảm nhất, Vương Đình là người đầu tiên phát hiện điểm không thích hợp của tôi, cô ấy muốn tôi cùng đi dạo phố, lại kéo tôi tới ngồi một quán ăn nhỏ 5 phút mới mở miệng hỏi: "Anh không muốn kết hôn với em sao?"

Tôi trầm mặc không nói, tôi nhìn cô ấy, ánh mắt của cô ấy vẫn khổ sở giống năm đó khi thổ lộ với tôi, kỳ thật hôm đó tôi rất muốn nói rõ ràng hết tất cả với cô ấy, nhưng là dưới ánh mắt đó, tôi lại lựa chọn im lặng, ánh mắt đó giống như đang lên án hành vi tội lỗi của tôi, tôi yêu học trò của mình, lại có ý đồ vứt bỏ người bạn gái đối với mình có ân. Cuối cùng tôi mỉm cười an ủi, nói với cô ấy: "Làm sao có thể chứ? Anh chỉ cảm thấy chuẩn bị còn chưa đầy đủ mà thôi, qua một năm nữa, chúng ta liền kết hôn, được không? Trời lạnh, em nên mặc nhiều quần áo vào, nhìn em đông cứng cả rồi." Tôi vừa nói, vừa vuốt khuôn mặt lạnh như băng của cô ấy.

Vương Đình thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tươi cười lộ ra sự vui vẻ, suy nghĩ của tôi lại sớm bay đến bên một người sợ lạnh khác, hình như người đó rất sợ lạnh, lúc trời trở lạnh, thời điểm chạy bộ chân tay đều co cứng, cái mũi nhỏ hít hơi lạnh luôn đỏ lên, hà hà hơi xoa xoa tay.

Tôi bắt đầu hữu ý hoặc vô ý trốn tránh Tang Lộ, vừa vặn tới gần cuộc thi, tiết thể dục trong trường cũng tạm dừng, mỗi ngày khi đang trong giờ học tôi cũng không hề dựa vào cửa làm "khổng tước"(1) nữa, chủ nhật cũng không tới sân thể dục chơi bóng rổ, tôi phong bế hết toàn bộ tin tức về Tang Lộ, ngày qua ngày lặp lại hành động "bịt tai trộm chuông"(2).

(1) Tâm lý khổng tước (khổng tước: chim công): tâm tính háo thắng, thích thể hiện trước mặt người khác, ở đây hi việc thầy Hạ cố tình làm dáng trước mặt bạn Lộ.

(2) Tự lừa mình dối người

Loại hành động này gắng co được một tuần thì tôi đã thấy không chịu nổi nữa, trời mới biết, tôi muốn thấy cô ấy đến muốn phát điên. Chỉ cần nghĩ là cô ấy đang trong sân trường này, chúng tôi cùng hít chung bầu không khí, toàn bộ suy nghĩ tôi liền không nhận được đều là cô ấy. Được rồi, tôi tự nói với mình, một năm nữa thôi, một năm nữa tôi sẽ tuân thủ ước định cùng với Vương Đình kết hôn, trước lúc đó, hãy để tôi vui vẻ ở cạnh cô bé ấy đi. Những ngày này là những ngày tạm hoãn trước khi thi hành án tử hình của tôi, Tang Lộ, xin hãy tha thứ cho sự ích kỉ của tôi.

Nói là vui vẻ ở cạnh, kỳ thật cũng chỉ là tự mình an ủi mà thôi, tôi với Tang Lộ, thực ra cái gì cũng chưa xảy ra, chẳng qua là chúng tôi không ngừng giao tiếp bằng tinh thần, theo từng ánh mắt, mỗi hành động mà hưởng thụ sự ngọt ngào mập mờ.

Sau khi tôi cho lệnh phán tử của mình chậm lại, ngày trôi bắt đầu nhanh hơn, trong sự tương tư vô hạn tôi nghênh đón tuổi 25 của bản thân, Tang Lộ, chúc mừng em đã trưởng thành! Đêm giao thừa, tôi nhẹ nhàng nói với phương xa.

Sau đó lại là khai giảng, tôi và Tang Lộ vẫn không có tiến triển gì. Tôi sống tạm bợ trong tình trạng như thế, nhận thấy mình ôm ấp loại tâm tình giống như

một người bệnh nan y đã gần đến cái chết đang nán lại nhìn tình cảm chưa từng thấy ánh mặt trời của tôi cùng Tang Lộ. Tôi không chịu lùi bước cũng không dám tiến lên, chỉ đứng tại chỗ không chịu đi, cho đến khi phát hiện một vài việc khiến tôi tức giận.

Gần đây, Tang Lộ luôn cùng một cậu con trai cao lớn đứng ở cửa phòng học nói chuyện. Tôi từ biểu tình mê luyến mà dịu dàng của cậu con trai đó mà đoán được chân tướng sự tình. Tôi nhìn cô bé vì lời nói của cậu học sinh kia mà lộ ra nụ cười khiến người ta chỉ muốn một hơi nuốt trọn, tôi luống cuống, tôi thực sự sợ Tang Lộ sẽ như thế mà ở bên cạnh chàng trai kia, rồi không biết sẽ ném tôi đi đâu. Vì thế vào một tiết thể dục buổi chiều kia, tôi nhân cơ hội chỉ dạy động tác cho cô ấy, cầm tay cô ấy, tay cô ấy nhỏ mà mềm, khiến tâm trạng tôi nháy mắt liên xáo động. Tôi đứng sau lưng cô ấy, trong lúc ôm cô ấy vào ngực ở xà đơn, đã nói chuyện hướng về phía tai cô ấy, cô ấy không quay lại nhìn tôi, nhưng thân thể vẫn phát ra sự run rẩy không dễ nhận thấy được, vành tai cũng hồng đến phát tím. Tôi một mặt chống lại cảm giác tội ác nơi đáy lòng, một mặt công khai thừa dịp cô ấy rơi xuống đất không đúng thì liền ôm lấy cô ấy, trên người cô ấy tỏa mát ra một loại hương vị tươi mát, không ngừng dụ dỗ dục vọng hèn mọn của tôi. Nhưng mà không được, chúng tôi đang ở dưới tình huống rõ như ban ngày, xung quanh chúng tôi còn có rất nhiều ánh mắt đang nhìn.

Cuối cùng tôi cũng chỉ có thể lưu luyến thu hồi tay, trong khoảnh khắc xoay người đối mặt với những người khác, liền thay biểu tình vận vẹo khó coi bằng gương mặt thầy giáo hiền từ ấm áp.

Quen biết Tang Lộ vừa tròn một năm, sự nôn nóng của tôi đã đạt đến giá trị cao nhất của cuộc đời. Thân thể của tôi bởi vì khát vọng cô ấy mà phát đau ở trong đêm khuya, tinh thần của tôi bởi vì không thể cùng cô ấy hoàn toàn nối liền mà hàng ngày đều bất mãn, dần trở nên điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thông minh khéo léo

Đưa bé nhà chủ nhiệm lớp của Tang Lộ phát sốt, mà tối hôm nay cô ấy lại phải trực đêm, thế là cô ấy cuống quá làm liều bắt tôi thay cô ấy đi tuần. Tôi quả thực dở khóc dở cười, tôi là một đại nam nhân, sao có thể chạy đến ký túc xá nữ chứ? Không đợi tôi mở miệng kháng nghị, cô ấy liền nhanh chóng chạy mất, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới ký túc xá của nữ sinh.

Lúc này vừa kết thúc giờ tự học buổi tối, học sinh đều cười đùa đi về phía ký túc, tôi không muốn đi ra ngoài khiến mọi người chú ý, liền đứng trong góc chờ tập người tản đi. Người càng ngày càng ít, tôi thở phào nhẹ nhõm, bước chân ra ngoài, thực sự giống như là đang đi ăn trộm. Đột nhiên, bóng dáng Tang Lộ ánh vào mắt tôi, tôi vui mừng dán mắt lên người cô ấy, chợt phát hiện đi bên cạnh cô ấy còn có nam sinh vóc dáng cao lớn kia. Tâm tình nháy mắt chìm xuống đáy cốc(1), tôi liền không tiếng động đi theo sau họ.

(1) Cốc: hang, khe

Khiến tôi vui vẻ là, dọc theo đường đi này phần lớn đều là nam sinh kia nói chuyện, Tang Lộ hầu như không mở miệng, chỉ thỉnh thoảng đáp lại đôi câu. Thăng nhĩ này thật không biết tốt xấu, ngay cả người ta không muốn nói chuyện với mình cũng không biết, tôi cười thầm nghĩ.

Cuối cùng khi hai người đi đến cửa ký túc, Tang Lộ lên tiếng "Ngủ ngon". Đang lúc phải về ký túc xá, thế mà nam sinh kia lại kéo cô ấy lại, trong lòng tôi thầm kêu không ổn, quả nhiên nam sinh kia liền bắt đầu áp a áp úng nói quanh co. Tang Lộ chỉ nghe mà không nói gì, lông mày dần dần nhíu lại, bắt đầu đánh trống lảng, vài lần như vậy, cuối cùng thì nam sinh kia nổi giận, rống lớn một câu: "Tang Lộ, tôi thích cậu! Cậu hiểu không hả?"

Lòng tôi nổi lên một trận đại chấn kịch liệt, "Tang Lộ, tôi thích em!" lời này vốn phải là tôi nói mới đúng, thăng nhóc cậu có tư cách gì mà nói? Cậu thích Tang Lộ nhiều hơn tôi sao? Cậu yêu cô ấy sâu đậm hơn tôi sao? Cô ấy là hạnh phúc của tôi! Cô ấy là của tôi! Cơ bắp trên đùi tôi lại căng cứng giống như lần ở bờ biển đó, tôi muốn chạy nhanh tới bên cạnh Tang Lộ, đuổi nam sinh chết tiệt đó ra xa, tốt nhất là từ nay về sau biến mất khỏi tầm mắt của cô ấy.

"Tôi không hiểu." Tôi nghe được tiếng nói của Tang Lộ, khô khan không mang theo một chút tình cảm, nhẹ nhàng giải thoát cho tôi từ trong mạch cảm xúc bạo lực.

Nam sinh kia cuối cùng không biết vì sao lại cao hứng rồi đi, điều này làm tôi khó hiểu, người ta đã nói rõ ràng như thế, cậu ta vẫn còn hiểu lầm là thế nào? Thực sự là tự ki, còn tự tiện sờ tọc người khác, cmm!

Tôi nhìn thấy Tang Lộ kinh ngạc đứng trong gió phát ngốc, thẳng đến khi bác gái trực công gọi cô ấy, cô ấy mới như tỉnh lại từ trong mộng chạy vào.

Tôi vô lực tựa vào bức tường lạnh như băng nhìn lên bầu trời đen như mực, chỉ là vài chuyện con con, nhân vật chính cũng không phải tôi, mà tôi lại một giống như vừa đánh xong một trận chiến ác liệt vậy. Tang Lộ, không cần yêu đương ai hết được không, mùa xuân sang năm tôi sẽ cùng người khác kết hôn, em hãy cùng tôi trải qua những tháng cuối cùng này, được không?

Tôi vẫn đứng đó cho đến khi tắt đèn mới lên lầu, nghĩ rằng lúc này hẳn là trên hành lang không có người, tôi cũng đỡ phải xấu hổ. Kết quả là tôi vừa lên lầu, chợt nghe thấy một trận những tiếng bước chân vội vã, là ai vậy? Tôi nghĩ trong đầu, bước từng bước lên những bậc thang cuối cùng. "Oái~" bên phải truyền tới một tiếng kêu khẽ kinh ngạc, tôi nghe tiếng nhìn qua, nhất thời cả người liền ngây ngẩn giống như bị điểm chú định thân.

Chỉ thấy Tang Lộ bung chậu rửa mặt, tóc tai rối loạn đứng ở đó. Mái tóc đen dài quá vai đen bóng óng ả, áo len màu trắng hở ra lộ xương quai xanh,

quần đùi màu đen ôm trọn đôi chân nhỏ bé, chân mang một đôi dép lê hình con thỏ che không hết bàn chân nhỏ trắng nõn, quỳ rũ nói không nên lời. Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày thấy được Tang Lộ như thế, đôi mắt của tôi giống như mọc rễ trên người cô ấy, chớp cũng không chớp.

Không biết qua bao lâu, Tang Lộ bắt đầu một lần nữa động đậy, động tác hoảng loạn đến mức ngay cả dép bị rút ở bên chân tôi cũng không hay. Chân trái trống không chạy vài bước, dường như đã phát hiện ra có gì đó không đúng lắm mà xoay đầu lại thì tôi đã muốn bật cười rồi. Bởi vì tình cảnh này thực sự rất khôi hài, khi cô ấy vội vàng chạy về phía tôi, tôi có thể nhìn thấy chiếc dép lê kia vòng vo ước chừng hai vòng trên không rồi mới khóc thét rơi xuống đất, nhưng chủ nhân của nó lại không cảm giác được chỉ lo cắm đầu chạy về phía trước.

Mặt cô ấy đỏ lên cơ hồ muốn bốc ra hơi nước, lo lắng nhìn tôi, lộ ra biểu tình muốn khóc. Mặc dù trong chuyện này từ đầu đến cuối tôi ngay cả động cũng không động, nhưng tôi vẫn sinh ra một loại ảo giác tôi đã ức hiếp cô ấy, quả đúng là một cô bé mà. Tôi khẽ thở dài, nhặt chiếc dép kia lên, đi vài bước, thả xuống cạnh chân cô ấy. Bàn chân nhỏ mềm mại trần trụi giẫm lên nền xi măng lạnh lẽo, lòng tôi thoáng thương tiếc, lạnh quá không tốt.

Cô ấy bất động ngơ ngác nhìn tôi, ý nghĩ tựa như đã trôi về một thế giới khác, đây là thói quen của cô ấy khi nhìn tôi, từ trước đến nay cũng là cách cô ấy ám chỉ rằng cô ấy thích tôi. Tôi không khỏi nở nụ cười, "Còn đợi thầy mang cho sao?" Kỳ thật tôi còn muốn tự tay mang vào cho cô ấy, nhưng chỉ sợ phát sinh chuyện không cần thiết.

Cô ấy theo lời của tôi hồi hồn lại, miệng nói "Không, không cần, cảm ơn thầy!" xong, liền mang dép vào. Nhìn cô ấy xoay người muốn chạy, tôi chợt nhớ tới một màn ở dưới lầu kia, không tự chủ được gọi cô ấy "Chờ một chút."

Tiếp đó, tôi đã làm một việc khiến mình hối hận vạn phần. Tôi vì tư tâm nhất thời mà tổn thương cô ấy, khiến cô ấy giống như chịu tất cả ủy khuất hết lên câu "Thầy nên biết! Người trong lòng của em..." thì tôi đã cảm thấy thật đau khổ. Tôi biết, Tang Lộ, cái gì tôi cũng biết, nhưng xin em, không cần nói ra, cứ để vậy cho nó qua đi, được không. Tôi nghĩ hẳn là cô ấy đã nghe được lời cầu xin trong lòng tôi, bởi vì nửa câu nói phía sau của cô ấy là "Còn chưa sinh ra đâu! Thầy à!"

Quả là một cô bé thông minh khéo léo~ Tôi nhìn bóng lưng cô ấy xa dần, đau đến không thể hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Thầm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chúc em mãi mãi hạnh phúc, thiên thần nhỏ của tôi

Dưới tâm trạng vạn phần không muốn của tôi, mùa xuân đã đến. Tôi và Vương Đình đã kết hôn, trước tiết thể dục cuối cùng trước lễ kết hôn, tôi không thấy Tang Lộ, tôi không biết cô bé đi đâu, nhưng tôi biết mình không có tư cách đi tìm cô bé về, tôi ôm tâm tình phức tạp cùng Vương Đình cử hành hôn lễ, tôi không biết mình làm thế rốt cục có đúng hay không, so với Tang Lộ không có hứa hẹn gì, Vương Đình người danh chính ngôn thuận được chọn để kết hôn.

Sau khi trở lại trường học nhìn thấy Tang Lộ, tôi mới phát hiện, tôi đã làm tổn thương cô bé nặng nề đến mức nào, cô thiếu nữ trưởng thành sớm điềm đạm như mây kia đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, tầm mắt của cô bé không hề dừng lại trên người tôi, nhưng hơi thở của cô ấy không lúc nào là không bao trùm lấy tôi, có lẽ đó là sự oán hận của cô bé. Lòng tôi tràn ngập chua xót, không có cách nào đi tới an ủi cô ấy, thậm chí liếc nhìn cô ấy một cái, đều phải lén lút.

Tang Lộ, thực sự xin lỗi, em còn trẻ, sẽ lập tức quên đi khoảng thời gian này mà một lần nữa mạnh mẽ đứng lên, phải không? Trong lòng tôi nghĩ như thế, tôi lại không nghĩ tới cô ấy lại áp dụng thức kịch liệt để hoàn toàn không nhìn thấy tôi. Không bao giờ đến tiết thể dục nữa, nếu không thể không tới thì lúc học cũng tự chạy đến hàng cuối cùng. Tang Lộ, nếu làm thế có thể khiến em dễ chịu hơn, tôi sẽ chiều theo em. Về phần mình, hãy để tôi vĩnh viễn rơi vào địa ngục tương tư đi, đó là điều tôi đáng nhận lấy.

Tôi nghĩ mình đã hoàn toàn bị Tang Lộ vứt bỏ, một năm cấp ba này, tôi với cô ấy không hề gặp nhau, tôi không còn mặt mũi nào để dây dưa nữa, cô ấy cũng hoàn toàn không đặt tôi vào mắt, nhanh thôi, Tang Lộ cũng sắp thi vào trường đại học rồi, chúng tôi, cuối cùng đã có thể giải thoát rồi.

Lại là một mùa hạ nữa, tôi chết lặng lật lịch xem ngày, kì thi tuyển sinh đại học đã qua, toàn bộ học sinh đã nghỉ hè, tôi ngồi trong nhà tâm trạng hỗn loạn, cuối cùng không nhịn được ngồi xe đi tới trường học.

Trong trường quá mức yên tĩnh, tôi nhớ tới tình huống ba năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Tang Lộ, một cảnh lại một cảnh, thoáng qua rõ rệt chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua, đúng rồi, hoa tử đằng mà Tang Lộ thích chắc đã nở rồi nhỉ?

Tôi đi vào cái đình nhỏ mà Tang Lộ đã từng thích, nhìn một hồi rồi bước vào trong. Đây là lần đầu tôi bước vào nơi này, cảm giác vui sướng như được bước vào nội tâm của cô bé đó vậy, từ nơi này nhìn ra, quả thực là nhìn rõ toàn cảnh sân thể dục, tôi đoán tâm tình khi cô ấy ngồi trên chiếc ghế này nhìn tôi chơi bóng rổ.

Dưới tâm trạng vạn phần không muốn của tôi, mùa xuân đã đến, tôi và Vương Đình đã kết hôn. Tiết thể dục cuối cùng trước hôn lễ, tôi không thấy Tang Lộ, tôi không biết cô bé đã đi đâu, nhưng tôi biết mình không có tư cách đi tìm cô bé về. Tôi ôm tâm trạng rối rắm cử hành hôn lễ với Vương Đình. Tôi không biết mình làm thế rốt cục có đúng hay không, nhưng nếu so với Tang Lộ chưa có bất kỳ hứa hẹn gì, thì Vương Đình là đối tượng danh chính ngôn thuận để kết hôn.

Sau khi trở lại trường học thấy được Tang Lộ, tôi mới phát hiện, tôi đã làm tổn thương cô bé nặng nề đến mức nào, cô thiếu nữ chín chắn sớm điềm đạm như mây kia đã hoàn toàn không thấy bóng dáng. Ánh mắt của cô bé không hề dừng lại trên người tôi, nhưng hơi thở của cô ấy không lúc nào là không bao trùm lấy tôi, chắc hẳn đó chính là sự oán hận của cô bé. Lòng tôi tràn ngập chua xót, không có cách nào đi tới an ủi cô bé, thậm chí liếc nhìn cô bé một cái, đều phải lên lút.

Tang Lộ, thực sự xin lỗi, em còn trẻ, sẽ lập tức quên đi khoảng thời gian này mà một lần nữa mạnh mẽ đứng lên, đúng không? Lòng tôi nghĩ như thế, nhưng tôi không ngờ cô bé lại dùng cách thức kịch liệt như thế để hoàn toàn không nhìn thấy tôi. Tiết thế dục không bao giờ tới, nếu không thể không tới thì lúc học cũng tự chạy đến hàng cuối cùng. Tang Lộ, nếu làm thế có thể khiến em dễ chịu hơn, tôi sẽ chiều theo em. Về phần mình, hãy để tôi vĩnh viễn rơi vào địa ngục tương tự đi, đó là điều tôi đáng nhận lấy.

Tôi nghĩ mình đã hoàn toàn bị Tang Lộ vứt bỏ, một năm cấp ba này, tôi với cô bé không hề gặp nhau, tôi không còn mặt mũi nào để dây dưa nữa, cô bé cũng hoàn toàn không đặt tôi vào mắt, nhanh thôi, Tang Lộ cũng sắp thi vào trường đại học, chúng tôi, cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

Lại là một mùa hạ nữa, tôi ngơ ngẩn lật lịch xem ngày, kì thi tuyển sinh đại học đã qua, toàn bộ học sinh đã nghỉ hè, tôi ngồi trong nhà tâm trạng hỗn loạn, cuối cùng không nhịn được ngồi xe đi tới trường học.

Trong trường quá mức yên tĩnh, tôi nhớ tới tình cảnh ba năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Tang Lộ, một cảnh lại một cảnh, thoáng qua rõ rệt chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua. Đúng rồi, hoa từ đằng mà Tang Lộ thích chắc đã nở rồi nhỉ?

Tôi đi vào cái đình nhỏ mà Tang Lộ đã từng thích, nhìn một hồi rồi bước vào trong. Đây là lần đầu tôi bước vào nơi này, cảm giác vui sướng như được bước vào nội tâm của cô bé vậy. Từ nơi này nhìn ra, có thể bao quát toàn cảnh sân thể dục. Tôi phỏng đoán tâm trạng khi cô bé ngồi trên chiếc ghế này nhìn tôi chơi bóng.

Gió mát thổi nhẹ, lá từ đằng phát ra tiếng vang rì rào, nơi này dường như còn lưu giữ hơi thở của cô bé, tôi tựa vào cột đá, dần dần lâm vào giấc ngủ sâu lần đầu tiên.

Tôi không hiểu vì sao Tang Lộ lại xuất hiện ở nơi này, khi tôi mở mắt ra nhìn thấy cô bé thì còn cho là mình vẫn đang ở trong mộng, vì thế cảm thấy thỏa mãn kêu cô bé một tiếng, chờ cô bé giống trong giấc mơ lao vào trong lòng tôi, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô bé vẫn lạnh lùng bất động đứng nhìn tôi, tôi bắt đầu cảm thấy không thích hợp, Tang Lộ lúc này, dĩ nhiên là người ngoài đời thực!

"Vì sao em lại ở chỗ này?!" Tôi biến sắc hỏi, có một loại cảm giác toàn bộ đều bị vạch trần.

Cô bé vô cùng sắc bén đá vấn đề lại cho tôi, từ ánh mắt bất chấp tất cả của cô bé tôi đã ý thức được rằng hôm nay cô bé sẽ không dễ dàng buông tha cho mình.

Tôi không muốn nói rõ ràng mọi chuyện cho cô bé, vì thế có ý đồ "đánh trống lảng" để tránh né, nhưng cô bé lại nói thẳng: "Hạ Hàm, em thích anh, anh thì sao?"

Tôi biết đứa trẻ Tang Lộ này sẽ không trầm tĩnh như vẻ ngoài, trong lòng hẳn là cất chứa nhiệt huyết bùng nổ như núi lửa, dù xúc động như thế cô bé vẫn nằm ngoài ý nghĩ của tôi, tôi giật mình đến mức quên cả khép miệng lại. Cô bé chưa bao giờ gọi tôi là Hạ Hàm, mặc dù ở trong mộng cô bé đã vô số lần gọi tôi như thế, nhưng vào lúc này, cô bé xưng hô như thế, khiến tôi cảm thấy áp lực rõ rệt.

"Hạ Hàm em thích anh, anh thì sao?" Cô ấy lại hỏi tôi một lần nữa, "Không phải anh cũng thích em sao?"

Trời mới biết tôi muốn đáp lại cỡ nào, muốn lớn tiếng nói, anh cũng thích em, Tang Lộ, nhưng mà không được, "Tang Lộ, tôi đã kết hôn rồi." Tôi chỉ có thể trả lời cô bé như thế.

Cô bé nghe được lời của tôi, thân thể thoáng chao đảo rất khẽ, trên mặt xuất hiện biểu tình như trời đất sụp đổ. Tôi động dậy tay muốn đỡ cô bé, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, tôi đã không còn tư cách làm ra bất cứ hành động vượt quá giới hạn gì với cô bé rồi.

Cuối cùng cô bé hỏi tôi vài vấn đề, biết được trong lòng tôi thích cô bé nhiều hơn rất nhiều so với Vương Đình và nguyên nhân tôi cùng Vương Đình kết hôn, liền không nói hai lời xoay người rời đi.

"Tang Lộ?" Tôi nhìn bóng lưng cô đơn kia, không kim lòng được mở miệng gọi cô bé, cô bé không quay đầu lại, chỉ phất tay nói: "Hạ Hàm, tạm biệt!"

Giọng nói mang theo sự ghen ngào rõ ràng. Cuối cùng trái tim tôi trong khoảnh khắc đó cũng đã phá tan giới hạn đau đớn tới chết lặng, một lần nữa bắt đầu đau xót vô cùng, nước mắt rốt cục không nhịn được chảy ra, "Tạm biệt..."

Con gió mùa hạ vẫn nhẹ nhàng thổi, cái đình nhỏ tràn ngập hương hoa từ đằng đã chứng kiến toàn bộ quá trình chia ly của chúng tôi. Tạm biệt, Tang Lộ, tương lai tốt đẹp đang chờ em phía trước, còn tôi sẽ luôn ở sau lưng chúc phúc cho em, cầu mong cho hạnh phúc của em, Tang Lộ, hãy quên tôi đi.

Sữa đậu nành đã nguội ngắt, tôi ngăn người nhìn đắm đắm chất lỏng màu trắng ngà kia, em hiện giờ đang ở đâu? Tôi bỗng nhiên, rất... muốn gặp em.

Hết quyển thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17-2: Giới thiệu

Sáng sớm ngày thứ hai, Tang Lộ ôm cái đầu nhức nhối khó chịu, vạn phần không muốn chui ra khỏi ổ chăn. Hệ thống sưởi trong phòng đã mở đến mức tối đa, nhưng cô vẫn không nhận được run rẩy cả người. Mùa đông quỷ quái này, thật muốn chui vào ổ chăn luôn không ra mà~ Loại ý nghĩ này đã hiện lên trong đầu cô lần thứ một nghìn không trăm linh một rồi. Nhưng mà không được, cô là tầng lớp làm công bi thương thảm hại, đâu có quyền tùy tiện buông thả chính mình.

Tang Lộ sợ lạnh, chỉ có cách là trở thành một quả bóng người(1), mấy ngày mùa đông lạnh lẽo này, ở trong văn phòng hưởng thụ hơi ấm công cộng, cô đều là áo len không rời thân, hơn nữa càng lớn, trình độ sợ lạnh cũng tăng lên theo tỉ lệ thuận. Không phải bản thân đã trở thành máu lạnh hoàn toàn rồi chứ? Tang Lộ ra sức mặc một lớp lại một lớp quần áo, tự giễu nghĩ.

Nửa tiếng sau, cuối cùng sau khi đã vỡ trang đến mặt cô cũng nghiêng ngả bước lên xe công vụ. Người trong xe ngạc nhiên như là thấy con của sùi cảo hạ phàm(2). Nhưng làm cách này sẽ không lạnh nữa, khác với những người đồng hành rất nhanh đã nhả mây, Tang Lộ vui vẻ nắm lấy tay vịn. Nhưng một trận lại một trận đau đầu đã phá hủy tâm tình của cô, nghĩ đến Hạ Hàm đêm qua trong mộng tình ý kéo dài, cô đã cảm thấy đầu đau giống như bị xe tải liên tục nghiền qua. Nhất định là do chuyện hôm qua đã ảnh hưởng đến cô, năm năm nay, bản thân lại không quên được người đàn ông kia, đúng là ác mộng mà!

(1), (2): Hãy tưởng tượng một con người sợ lạnh chỉ hận không thể khoác cả tủ quần áo lên người đi.

Đến trạm, Tang Lộ chạy một mạch vào công ty. Ngay sau lưng cô, một chiếc xe Audi chậm rãi dừng lại, một người đàn ông âu phục nhìn rất trầm tĩnh mở cửa xe bước ra, nhìn thấy bóng người chạy băng băng kia thì thoáng ngẩn người. Đáng tiếc cái người đang vội vã muốn được sưởi ấm kia lại hoàn toàn không chú ý tới. Nếu cô đi chậm hơn một chút, thì sẽ phát hiện ra, người đàn ông trong ác mộng kia, lại sắp sửa xuất hiện trong cuộc sống của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gặp lại

"Oa! Thật ấm áp a!" Tang Lộ đẩy cửa văn phòng, khoa trương kêu to, rước lấy một trận cười nhạo của mọi người.

"Bạn Tang "bánh chưng xanh" của chúng ta mới tới đó hả." Tiểu Mạnh bàn bên đốc sức cười nhạo cô.

"Ha ha", lời này lập tức chiếm được sự ủng hộ của đông đảo mọi người.

Tang Lộ bĩu môi, "Cười đi, cười nữa đi, các người cười đến chết luôn đi. Đợi mùa hạ đến, tôi sẽ cười lại mấy người, hừ hừ~ Mùa đông đến rồi, mùa hè còn bao lâu nữa chứ?" Đi kèm theo là một nụ cười ngọt ngào.

Câu nói mang ý tự mình an ủi này tất nhiên lại nhận thêm một đồng ánh mắt khinh bỉ nữa.

Trong không khí thoải mái ấy, cửa bị đẩy ra, một người đàn ông tươi cười đi vào, gật đầu chào mọi người. Mọi người thấy thế thì đều nhanh chóng hiểu rõ mà nở nụ cười mờ ám.

"Tang Lộ, chưa ăn sáng đúng không? Lại đây, tôi mua cho cậu loại cháo ngon cậu thích uống rồi đây." Người đàn ông đi về phía Tang Lộ vẫn còn đang chiến đấu hăng hái cùng quần áo.

"Giang Dạ, tôi đã nói với cậu nhiều lần rồi, tôi không có thói quen ăn sáng." Tang Lộ tròn trĩnh mắt bất đắc dĩ. Tốt nghiệp xong, cô liền bị một học tỷ cùng trường kiên quyết kéo tới công ty nhà người ta, đến lúc tới rồi mới phát hiện ra, tại sao Giang Dạ lại làm biên tập ở đây?? Hơn thế nữa lại còn là em trai ruột của sư tỷ! Cái này có thể xem như chọc phải tổ ong vô vàn rồi. Giang Dạ ngỡ đây là cuộc gặp gỡ định mệnh nên kinh hi đến mức không biết làm gì cho phải, sau khi nghe nói Tang Lộ vẫn chưa có bạn trai, liền biến thành con gián nhỏ đánh không chết, liều chết theo đuôi.

"Cháo ngon miễn bàn, cậu cứ xem như là nước mà uống, cậu lấy đi này~ Tôi đi trước, còn có chút việc, đừng quên uống nha!" Giang Dạ nói xong những lời này, liền vội vàng rời đi.

Cuối cùng Tang Lộ cũng thoát khỏi cái áo bành tô nặng nề kia, vừa mới ngồi xuống, tiểu Mạch bàn bên lại bà tám xích lại gần, bắt chước theo ngữ điệu của Giang Dạ: "Đừng quên uống nha!".

"Đi! Đi!" Tang Lộ phát phát tay đuổi cô nàng như đuổi ruồi, nhận lấy một trận cười thầm của Tiểu Mạch.

"Tôi nói này, chủ biên Giang Dạ cũng là một gốc danh thảo của công ty chúng ta, có tài có mạo, bà cũng đừng nhìn nhỏ hoài vậy, tiếp nhận đi chứ! Nếu không phải tôi đã có ông xã, tôi đã sớm theo đuổi anh ta rồi. Người ta xem bà như bảo bối vậy, bà còn không cảm kích." Tiểu Mạch còn chưa từ bỏ ý định làm cầu nối mà nói.

Trong lòng Tang Lộ dâng lên một chút chua xót, làm sao cô không nghĩ đến chuyện tiếp nhận Giang Dạ chứ, nhưng nếu làm thế chẳng phải thực sự làm chậm trễ cậu ấy sao? Từ cấp 2 đến bây giờ, nếu cô cùng Giang Dạ có thể phát sinh chuyện gì, thì đã sớm phát sinh rồi, làm sao còn chờ cho tới bây giờ chứ? Bản thân chẳng những trở nên lạnh lùng, mà ngay cả trái tim cũng như đã chết. Cô đã cự tuyệt Giang Dạ vô số lần rồi, nhưng Giang Dạ lại nói cái gì mà chỉ cần một ngày chân mệnh thiên tử của cô còn chưa xuất hiện, cậu ta sẽ một ngày không buông tay, quả thực đã khiến cô ưu sầu vô cùng. Cô thì làm gì còn có chân mệnh thiên tử nữa chứ? Những người đàn ông có thể phá bỏ "chúng sợ đàn ông" để tiếp cận cô đã ít lại càng ít, những người có thể chiếm được hảo cảm của cô lại càng hiếm hơn. Cô đã sẵn sàng tâm lý độc thân cả đời rồi!

Mười giờ rưỡi sáng, trong văn phòng là một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng đánh bàn phím cùng tiếng kích chuột, ngẫu nhiên pha lẫn một vài lời thấp giọng thảo luận, mang tác phong bận rộn.

Điện thoại trên bàn bỗng vang lên, Tang Lộ thuận tay nhấc máy, "A lô? Xin chào, tôi là Tang Lộ." Miệng nói, ánh mắt vẫn dán vào máy tính không rời.

"Tang Lộ này, đến đây một chuyến đi, có một khách hàng cần em tiếp đãi." Sư tỷ lớn giọng vô cùng có sức sống.

Tang Lộ đồng ý, ra khỏi văn phòng, dọc theo đường đi lòng vẫn bình thản, nửa điểm cũng không nghĩ nhiều. Cô làm thiết kế trang web, giao tiếp với khách hàng không chỉ là chuyện tất yếu mà còn quan trọng nhất. Nhưng, khi cô tới văn phòng tổng giám đốc, qua khe cửa trông thấy một bên của người đàn ông ngồi trên sofa thì lập tức ngây dại như bị sét đánh trúng.

Hạ Hàm?!

Trên gương mặt lạnh lùng của người đàn ông đó có ý cười xa lạ lại quen thuộc, âu phục phẳng phiu vừa vặn toát ra vài phần lão luyện, trước đây chưa thấy bộ dáng anh mặt tây trang bao giờ, Tang Lộ ngạc nhiên nghĩ. Ngoài sự nhả nhặn năm đó, người đàn ông này, còn ẩn chứa một sự áp bức khó tả. Ánh mắt cũng không còn hiền hậu ấm áp, mà mang theo sự quan sát sắc sảo. Đúng là hình tượng của một thương nhân chân chính. Thì ra, anh cũng đã thay đổi, cái người trong trí nhớ đã không còn nữa. Tang Lộ thấy anh như thế, lòng tràn đầy phức tạp. Không muốn vào, không muốn gặp mặt, cô nên làm gì đây?

Người đàn ông trầm tĩnh vẫn ngồi trên sofa trò chuyện cùng sư tỷ. Tang Lộ ngoác nhìn, thiên thoái lưỡng nan. Tại sao, anh lại ở đây? Vấn đề này không ngừng xoay quanh trong đầu cô, khiến chân tay cô luống cuống. Không biết qua bao lâu, cho đến khi điện thoại của cô vang lên, cô mới lấy lại tinh thần. Người đàn ông nghe tiếng động liền nhìn qua, Tang Lộ sợ tới mức trái tim nhảy lên một cái, ý nghĩ đầu tiên là xoay người bỏ chạy. Chưa đợi cô có hành động gì, cánh cửa trước mặt bỗng mở ra, "Đến rồi hả? Mau vào đây." Mặt sư tỷ phóng đại ở phía trước. Ánh mắt của Tang Lộ cũng không thể né tránh, đành khẽ thở dài một tiếng, trong ánh nhìn ngạc nhiên của sư tỷ cam chịu đi vào. Có phải anh ta đã không còn nhận ra mình nữa rồi không? Ngày hôm qua, không phải không nhận ra sao? Cô tự an ủi bản thân.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa sau lưng cô bị đóng lại, Tang Lộ bày ra một nụ cười công thức hóa, ngược mặt nhìn về phía trước. Cô thấy toàn thân Hạ Hàm chấn động, sau đó dán mắt vào cô như nhìn thấy ma, tiêu rồi. Thấy thế, ngược lại cô bỗng dưng cảm thấy thoải mái, cùng lắm thì "bình đến tương cận, nước đến đá ngăn", chẳng có gì đáng ngại cả!

Hạ Hàm quả thực không thể tin vào mắt mình, người đang đứng trước mặt anh, lại là Tang Lộ? Vài năm không gặp, dường như cô ấy đã thay đổi rất nhiều, thân thể cao ráo, càng thêm thanh mảnh, mái tóc vẫn đen nhánh như trước, chẳng qua đã dài hơn rất nhiều. Trong đầu chợt nhớ tới cô gái mặc áo len màu đen gặp được sáng sớm ngày hôm qua, vậy xem ra, người đó, cũng là cô ấy? Anh đã thấy nụ cười mất tự nhiên đến cực điểm trên gương mặt cô, càng thêm chắc chắn, người đó, đúng là Tang Lộ. Cơ bắp trên đùi lại bắt đầu căng cứng, chờ lúc anh phát hiện, thì anh đã đứng lên, hơn thế còn đang đi về phía cô ấy.

"Hạ tổng, vị này chính là "nhân tài" của công ty chúng tôi - Tang Lộ, Tang Lộ, vị này là tổng giám đốc điều hành Hạ Hàm, tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha, ha ha." Sư tỷ còn chưa phát hiện ra tình trạng kì lạ, vẫn đang nhiệt tình giới thiệu với hai người, Tang Lộ hơi giật mình, anh ta, đã không còn làm giáo viên nữa sao? Hạ tổng? Thật sự là không gặp một ngày, phải khiến người ta nhìn với con mắt khác, "Xin chào, Hạ tổng, tôi là Tang Lộ." Hoàn mỹ áp chế sự phức tạp trong lòng, cô hào phóng vươn tay ra, tươi cười hết sức tự nhiên, giọng điệu hoàn toàn công thức hóa.

"Hân hạnh gặp gỡ!" Hạ Hàm dùng sức cầm lấy bàn tay kia, tham lam nhìn chăm chú người trước mắt, đúng là Tang Lộ rồi!

Tang Lộ, Tang Lộ, đây là vận mệnh đúng không? Thế nhưng đã để tôi gặp lại em. Trong đầu Hạ Hàm bị những lời này lấp đầy. Trái tim lạnh nhạt đã lâu, lại bắt đầu dần ấm lên.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đối thoại

Trong phòng tiếp khách, Tang Lộ và Hạ Hàm ngồi đối diện nhau. Thừa dịp đi lấy cà phê, Tang Lộ sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn của bản thân một chút. Từ lúc mới gặp cô, sự nóng bỏng trong ánh mắt của người đàn ông ngồi đó vẫn không rút đi. Giờ mới dùng ánh mắt lộ liễu như thể nhìn cô, không thấy muộn sao? Tang Lộ châm chọc nghĩ, trên mặt không chút biểu tình.

Bình tĩnh lấy giấy bút ra, cô ngừng đầu giao tiếp với ánh mắt của Hạ Hàm, nụ cười... khách khí đến mức không có chút độ ấm nào: "Thế này, Hạ tổng, hãy nói một chút về yêu cầu của trang web với công ty chúng tôi đi.". Tang Lộ cảm kích kinh nghiệm công tác một năm đã khiến mình trở nên điềm tĩnh hơn.

"Tang Lộ..." Hạ Hàm vốn không nghe cô đang nói gì, hiện tại lòng anh đều bị sự vui sướng cùng kích động lấp đầy. Nhất định là trời xanh cảm thương cuộc sống năm năm như cái xác không hồn của anh, mới khiến anh cùng Tang Lộ gặp lại nhau. Chuyện làm trang web vốn không cần anh đích thân tới, anh chỉ nhất thời hứng khởi, không ngờ lại thu hoạch lớn như thế. Bất ngờ thực sự là lúc nào cũng có thể xảy ra.

"Hả?" Tang Lộ vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ. Tốt, cứ thế, nhất định phải giữ lòng như nước, với một người đàn ông năm năm trước đã kết hôn, cô tuyệt đối không thêm làm kẻ thứ ba!

"Em... trưởng thành rồi!" Hạ Hàm nhìn cô, hơi bùi ngùi.

Nụ cười của Tang Lộ lại tăng thêm, "Đúng thế, tôi trưởng thành, anh cũng dần già đi, không biết là sống với sự mẫu vui sướng chứ? Em bé được mấy tuổi rồi?" Lời vừa ra khỏi miệng, liền hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Chỉ là nhìn không được muốn đánh trả, như thể càng biểu hiện là mình để ý! Thật sự là ngu ngốc đến cấp thượng thừa rồi...

Về mặt Hạ Hàm cứng đờ, sau đó hơi cười khò, "Cần phải bén nhọn đến thế sao?"

Tang Lộ nhún vai, dùng bút gõ lên bàn, không cần nói gì thêm vì ý tứ của cô không cần nói cũng biết.

"Được rồi! Trước tiên hãy bàn công việc đã." Hạ Hàm cười cười, dù sao người đang ở đây, còn sợ cô chạy mất sao?

Ngay từ đầu Tang Lộ đã không thể tập trung toàn bộ tinh lực vào công việc, nhưng khi triển khai cùng Hạ Hàm, cô rất nhanh phát hiện được, ở phương diện này, dường như Hạ Hàm rất am hiểu? Tục ngữ nói "cách nghề như cách núi", đa số công ty tìm tới cửa đều khiến cô phí rất nhiều nước bọt. Đối với đám người đó, kỹ thuật thực hiện...vv Bọn họ đều không muốn hiểu, bọn họ chỉ biết nói tôi nghĩ thế này thế kia. Không thể nghi ngờ gì điều này đã khiến công tác của cô khó khăn thêm, nhưng thời điểm bàn công việc cùng Hạ Hàm, cô rất thoải mái. Dần dần cô đã trở nên nhập tâm, quên đi sự xấu hổ lúc trước, rất nhanh, song phương đã thảo luận xong xuôi. Tang Lộ nhìn đồng hồ, còn chưa đến một tiếng? Không tự chủ được cảm thán: "Hạ Hàm, đối với kỹ thuật trang web anh có vẻ rất thành thạo nhỉ?" Nói ra miệng rồi, mới phát hiện mình đã theo quán tính gọi thẳng tên anh ta.

Trái lại bộ dáng Hạ Hàm lại rất vui vẻ, cười nói: "Không làm tốt công tác chuẩn bị, sao có thể ra chiến trường chứ? Đây là nguyên tắc thành công đúng đắn nhất!"

Nụ cười tự tin đó trong nháy mắt đã làm lóa mắt Tang Lộ, cô không thể kiềm hãm được, vừa muốn ngăn người, lại nhanh chóng cúi đầu thu liễm tâm trạng. Cảm giác chua xót lại chậm rãi lan ra trong lòng, tại sao mình lại có cảm giác như thế đối với người đàn ông này chứ? Cùng là cười, khi cô thấy người khác thì như đang nhìn rau cải trắng, nhưng nếu nụ cười này xuất hiện trên mặt Hạ Hàm, cô đã ngay lập tức mặt đỏ tim đập, hận không thể ôm lấy thật chặt, thực sự là tà môn! Không được, như vậy là không ổn, người hãy tỉnh lại đi Tang Lộ! Cô ở trong lòng liên tục thôi miên mình.

"Tang Lộ?" Thấy cô cúi đầu rất lâu không có phản ứng, Hạ Hàm khó hiểu gọi cô một tiếng.

"Hả~" Tang Lộ phục hồi lại tinh thần, lại thống hận bản thân phạm phải lỗi lớn như thế, "Như thế này Hạ tổng, bước đầu là vậy, chờ làm xong sườn trang web, chúng ta lại tiến hành trao đổi chi tiết, ngài hãy lưu lại phương thức liên lạc, chờ thông tin của chúng tôi nhé!" Cô đứng lên.

"Tang Lộ!" Hạ Hàm đứng dậy nhanh chóng giữ chặt lấy cô.

"Sao?" Tang Lộ cũng không giãy giụa, chỉ điềm tĩnh nhìn anh, "Hạ tổng còn có yêu cầu gì hả?"

"Không cần gọi tôi là Hạ tổng đâu, cứ gọi tên tôi đi." Hạ Hàm thâm sâu nhìn cô.

"Việc đó không tốt lắm! Ngài là khách hàng của công ty chúng tôi, nếu ông chủ biết thì tôi sẽ bị khiển trách." Tang Lộ lại bày ra nụ cười máy móc.

"Việc đó..." Hạ Hàm còn chưa nói xong, điện thoại di động trên người Tang Lộ liền vang lên, Tang Lộ gỡ tay Hạ Hàm ra, vụn phần may mắn cảm lấy đi động, là ai thấu hiểu lòng người chọn đúng lúc gọi tới thế? Trưa nay tôi muốn mời người đó ăn cơm! Vừa nghĩ thế, nhìn lên trên màn hình, là Giang Dạ...

"Alô?" Cô bắt máy.

"Tang Lộ, gần hết giờ làm rồi, trưa hôm nay muốn ăn gì?" Giọng nói dịu dàng của Giang Dạ truyền tới.

Lại nữa...

Tang Lộ vừa định cự tuyệt giống như trước đây, bỗng nhiên nhớ đến Hạ Hàm đang ở bên cạnh, cố ý dùng giọng điệu ngọt ngào nói: "Muốn ăn sủi cảo ở Vu kí đó~ Em sẽ sớm làm xong công việc, chút nữa gặp nha~"

"Được, được!" Giang Dạ được cung chiều mà kinh ngạc, lắp bắp đáp lại.

Tang Lộ mang theo ý cười tắt điện thoại, khi xoay người lại thì đã chuyển thành khuôn mặt công thức hóa, "Hạ tổng, tạm biệt~" xoay người ra khỏi phòng hội nghị.

"Cộp cộp cộp" Tang Lộ bước nhanh trên hành lang, thực sự rất sợ người phía sau sẽ đuổi theo, đồng thời trong lòng cũng khinh bỉ hành động dùng Giang Dạ làm bia đỡ đạn của mình, "Thực sự, quá kém cỏi!". Rẽ qua một chỗ ngoặt, thấy phía sau không có ai đuổi theo, cô mới dừng lại cúi đầu thở ra một hơi.

Hạ Hàm ngạc nhiên đứng ở phòng hội nghị, việc Tang Lộ có bạn trai thực sự làm anh chấn động, vốn dĩ, chỉ có mình là vẫn dừng lại ở chỗ cũ sao? Bỗng nhiên cảm thấy hai chân như nhũn ra, đã không còn khả năng chống đỡ thân thể, Hạ Hàm từ từ ngồi xuống. Ly trà Tang Lộ vừa pha cho anh vẫn nằm lảng lảng trên bàn, đã gần nguội, Hạ Hàm vuốt ve ly trà lạnh lẽo cảm nhận sự đau thương âm ỉ trong lòng. Không biết từ bao giờ ngoài cửa sổ đã có bông tuyết bay xuống, không khí có chút lạnh buốt vây quanh anh từ bốn phía. Thời gian năm năm, với người khác mà nói, có lẽ sẽ rất dài, nhưng đối với bản thân vẫn luôn đắm chìm vào quá khứ, năm năm này, thực ra chỉ là chuyện trong nháy mắt. Không thấy Tang Lộ trong cuộc sống, thế giới lại từ từ rực rỡ đầy màu sắc trở về với sắc thái u ám.

Tang Lộ, em thực sự, đã vứt bỏ tôi ngoài cửa trái tim mình rồi sao? Rất cam tâm...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vỡ diễn hoàn mỹ

Trong quán sủi cảo "Vu kí", thực khách chật ních.

Giang Dạ cùng Tang Lộ theo sau người phục vụ mang về mặt tươi cười đi tới một gian phòng nhỏ đã đặt trước. Cách một cánh cửa, lập tức liền yên tĩnh hơn nhiều. Hệ thống sưởi ở đây đã được mở tối đa. Tang Lộ bắt đầu vừa "trút bỏ lớp áo giáp", vừa nghĩ tới bộ dáng ngỡ ngàng, thất thểu giống như một con cún bị từ bỏ của Hạ Hàm lúc cô rời đi, liền không khỏi thở dài.

"Sao thế?" Giang Dạ tiếp nhận "chiến giáp" của cô rồi treo lên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thở dài, liền quay đầu lại hỏi cô.

"Không có gì." Tang Lộ cười cười, "Cậu thật đúng là thần thông quảng đại, thời gian bề bộn như vậy mà còn có thể đến đây đặt phòng sao?"

Lúc đầu cô đáp ứng cuộc hẹn với Giang Dạ cũng chỉ bởi Hạ Hàm đang đứng bên cạnh. Cô không dám tiếp tục dây dưa, chỉ sợ câu tiếp theo của người đàn ông đó là mời cô ăn cơm chiều. Kỳ thật, cô cũng không sợ anh ta mời, mà điều khiến cô sợ chính là mình sẽ không cẩn thận đáp ứng. Hơn năm năm nay, lúc đầu không có gì ngoài những đêm ngày cô nhớ tới Hạ Hàm, làm kiệt sức. Thời gian sau cũng chỉ còn lại sự bình thản, dù sao cuộc sống đại học cũng thoải mái lại đa màu sắc như thế. Không còn thấy Hạ Hàm như trước, cô đã có thể tự mình buông bỏ được anh ta. Không nghĩ tới sau này, cô mới nhận ra, lực hấp dẫn của Hạ Hàm với cô, không những giảm bớt mà còn trong trạng thái lửa cháy lan đồng cỏ, trực tiếp đốt sạch ý định chạy trốn của cô. Đương nhiên, cô cũng không muốn ở bên Giang Dạ, cho cậu ấy bất cứ ảo tưởng gì, nên mới nói muốn ăn sủi cảo ở "Vu kí", đây là quán ăn nhỏ, làm ăn vô cùng tốt, vừa đến giờ cơm nên chỗ trống rất hiếm, theo cách nói của Tang Lộ thì giống như là "Cá hồi vượt thác"(1) vậy. Nhưng Giang Dạ lại cố ý đặt phòng, thật không biết cậu ta đã dùng cách gì, Tang Lộ chẳng biết nói sao, chỉ có thể đến chỗ hẹn.

(1) Đại ý là rất khó khăn để đến ăn ở quán này.

"Đó là đương nhiên, tôi hẹn cậu nhiều lần như thế, cậu không phải có việc này thì là việc kia, nhiều lần không chịu hạ cố. Thật không dễ dàng gì hôm nay tôi mới gặp vận đỏ, không nhanh chóng xuất hết vốn liếng đoạt lấy cơ hội này, tôi sẽ hối hận đến đập đầu vào tường mất." Giang Dạ cũng ngồi xuống, trêu đùa nói.

Bị sự uất ức trong giọng nói của cậu ta chọc cười, Tang Lộ cười rộ lên, "Nào có khoa trương thế, khiến tôi giống như một người rất không lễ nghĩa vậy."

"Cậu đương nhiên vô cùng lễ nghĩa rồi!" Giang Dạ trừng lớn mắt, khoa trương nói to lên, "Tôi đây là một nam nhân tốt tuyệt thế, từ sơ trung (2) đã xem cậu là mối tình đầu, đến bây giờ lại vì cậu mà thủ thân như ngọc, cậu đến cả đá cũng không buồn đá, quả thực quá đáng đến cực điểm. Cậu cứ tùy tiện kéo một người lại hỏi, loại si tình như tôi đây có phải là đốt đèn tìm cũng không thấy không, cậu còn không mau lao vào lòng anh đây."

(2) Cấp hai

"Cái gì chứ?" Tang Lộ lại cười, "Ai muốn tức tốc nhào vào cái lòng yếu ớt của cậu chứ hả? Tôi cùng không yêu cầu cậu thủ thân như ngọc, cậu không cần đem toàn bộ lí do cho hành vi quái dị của cậu đổ lên đầu tôi đâu."

"Haiz!" Giang Dạ nghe xong cũng không phản bác lại, chỉ thở dài nặng nề, "Tôi là một con gián nhỏ, nhỏ nhưng cường tráng, tuyệt đối sẽ không vì một chút đá kích như thế mà vứt bỏ giai nhân trong mộng của mình đâu, thần linh ôi, người hãy phù hộ cho tín đồ trung thành của người đi!" Nhắm mắt lại, làm một chữ thập trước ngực.

"Ha ha" Tang Lộ bị chọc cười ha ha.

Giang Dạ nhìn đôi mắt cười vui vẻ như vàng trắng cong của Tang Lộ thì cũng hơi lộ ra chút tươi cười, "Đúng rồi Tang Lộ, chính là cười như thế, như vậy mới chân chính là cậu, không cần sống quá áp lực, có chuyện gì cũng có thể chia sẻ với tôi, Giang ca ca sẽ mãi mãi đứng cạnh em nha~"

Tang Lộ ngừng cười, ngơ ngàng, giờ mới hiểu được Giang Dạ đã nhìn ra tâm tình của mình, mới dụng tâm như thế, "Xi!" đáp lại bằng một chữ, cô chậm rãi nói: "Chỉ là trẻ con mà dám tự xưng là ca ca!"

"Không sao cả!" Giang Dạ ha ha cười, "Chỉ cần cậu thấy vui, làm đệ đệ cũng cam tâm mà!"

Tang Lộ muốn nói gì đó, cửa phòng bị mở ra, người phục vụ lịch sự nói một câu: "Quấy rầy rồi" đặt sùi cảo hấp xuống rồi lui ra ngoài.

Mùi hương quỳên trong hơi nóng bốc lên nhất thời tràn ngập toàn bộ gian phòng.

"Ăn đi~" Giang Dạ cầm lấy bình giám bên cạnh, đổ một ít lên đĩa của Tang Lộ.

Tâm tình Tang Lộ phức tạp nhìn động tác của cậu ta. Giang Dạ dịu dàng chu đáo, bề ngoài lại đẹp trai, một cây bút được công nhận là biên tập viên xuất sắc nhất của công ty. Một năm nay, vì cô, không biết Giang Dạ đã làm nát xuân tâm của bao nhiêu nữ viên chức, hoàn mỹ giống như nhân vật nam chính bước ra từ trong sách. Vô luận là xem xét từ góc độ nào, cậu ấy đều là người có tướng mạo, tài năng tốt nhất, nếu cũng có thể thích một người như thế, sẽ hạnh phúc biết bao! Nhưng bản thân mình, tại sao lại không rung động chứ? Chỉ sợ là đầu óc có khuyết điểm gì chăng? Tang Lộ bất đắc dĩ nghĩ, không khỏi lại nghĩ tới Hạ Hàm, Hạ Hàm, anh có cái gì tốt? So với Giang Dạ, quả thực anh còn thiếu hụt chồng chất, không phải là một đối tượng tốt! Nhất gan, khó hiểu, càng miễn bàn là còn có một người vợ, cuối cùng tôi thích cái gì ở anh chứ? Anh nói cho tôi biết được không?

Trong giờ phút cô đang buồn rầu này, còn không biết ngoài cửa công ty, vị sư tỷ tràn ngập sức sống kia của cô đang dốc sức vạch trần lời nói dối của mình.

"Ô? Hạ tổng, trẻ thế mới về à? Kế hoạch viên Tang hẳn là đã về rồi chứ?" Giang Ninh kì quái nhìn Hạ Hàm đang cầm chìa khóa mở cửa xe.

"Ồ, kế hoạch viên Tang đã về rồi, tôi lại có vài điểm sáng kiến, nên bỏ thêm thời gian ở lại." Hạ Hàm xoay người, lịch sự mỉm cười.

"Ra là thế." Giang Ninh gật gù đầu, nói thăm theo thói quen: "Tang Lộ này, sau khi tan tầm đều liên tục về sớm, lại không có bạn trai, không biết là vội về làm gì!"

"Sao? Cô ấy không có bạn trai?" Hạm Hàm giật mình lớn tiếng.

Giang Ninh bị giọng nói đột ngột nâng cao của anh làm giật nảy, "Không có bạn trai thì kỳ quái lắm sao?"

"À, không phải!" Hạ Hàm nhận thấy mình đã luống cuống, nhanh chóng che giấu, "Tôi chỉ có chút ngạc nhiên thôi, kế hoạch viên Tang hẳn là không còn nhỏ nữa? Người lại rất xinh đẹp, sao có thể không có bạn trai chứ?"

Nghe được câu hỏi của Hạ Hàm, Giang Ninh không khỏi thở dài, "Haiz! Nói đến việc này, đã là đụng chạm đến riêng tư của người khác, tôi cũng không tiện nói cho ngài biết. Đứa trẻ Tang Lộ này, từ lúc vào đại học đến giờ chưa từng quan tâm đến nam sinh, có lẽ chính vì thế, thành tích của cô bé mới có thể xuất sắc đến vậy!"

Sau đó Giang Ninh nói gì, Hạ Hàm đều nghe không rõ, giờ phút này anh quả thực có cảm giác như "ngõ cùng lại tìm được đường ra". Tang Lộ, em gái tôi? Tại sao? Tôi cũng không thể lí giải được, em đối với tôi vẫn còn đề ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Thảm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hôn khế

Cùng Giang Dạ dùng xong bữa cơm trong bầu không khí hòa hợp, Tang Lộ liền "đẹp đường hồi phủ". Giang Dạ bắt một chiếc xe, có ý muốn đưa Tang Lộ về. Tang Lộ bất đắc dĩ đành phải chấp nhận được "hộ tống".

Lái xe là một ông chú thích nói chuyện yêu đương, hai người vừa lên xe, đã bắt đầu khen là một cặp trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, khiến Tang Lộ muốn dờ khóc dờ cười, nói đến lần thứ N "Bọn cháu không phải là quan hệ đó đâu ạ" đều bị ông chú đó cho là biểu hiện của sự ngượng ngùng mà một mực không tin. Đã vậy Giang Dạ ở bên cạnh còn thêm mắm dặm muối, cái gì mà "Bạn gái của cháu là đang xấu hổ, chú à đừng chọc cô ấy nữa~" "Haiz! Chú xem xem, khiến bạn gái cháu giận rồi, nếu cô ấy không thêm đề ý cháu nữa, chú phải chịu trách nhiệm dạy cháu dỗ cô ấy vui vẻ đấy"... Nói làm cho tài xế vui vẻ cười haha. Phải công nhận là thằng nhóc này rất biết pha trò.

Nơi Tang Lộ ở là một khu cũ, hẻm rất nhỏ, xe không vào được, hai người xuống xe ở đầu hẻm, chú lái xe mỉm cười để lại một câu "Sống chung hạnh

phúc nhá!" rồi quay đầu rồi đi, đến đây mới giải thoát cho Tang Lộ khỏi sự ngượng ngập.

Trong ngõ nhỏ tối đen, hai người im lặng bước đi, tiếng bước chân trong đêm tối vang lên rất rõ ràng.

"Giận hả?" Giang Dạ phá tan sự trầm mặc.

Tang Lộ lắc lắc đầu, nghĩ là có lẽ cậu ta không nhìn thấy, lại nói: "Không có."

Haha, Giang Dạ chỉ cười không nói thêm gì nữa, cuối cùng khi tới dưới lầu, Tang Lộ lại không nhìn được lên tiếng: "Giang Dạ, không cần lãng phí thời gian trên người tôi, không đáng."

Giang Dạ không nói lời nào, chỉ cười nhìn cô, sau một lúc lâu lại giống như năm đó vuốt vuốt lên tóc cô, từng chút từng chút, biểu lộ vô vàn quyến luyến của mình với Tang Lộ: "Tang Lộ, nói những lời như thế với tôi là vô dụng, nếu tôi có thể buông tay, từ năm đó đã buông rồi, sao còn đợi cho tới bây giờ? Bị cậu cự tuyệt nhiều lần như vậy, tôi còn mặt dày can giữ bên cạnh, chẳng nhẽ cậu còn không hiểu tôi đây là sao à?"

Tang Lộ bỗng thấy trào ra một trận chua chát, lời bày tỏ của một người đàn ông xuất sắc như thế, mỗi lần nghe được đều khiến người ta cảm động. Từ trường học đến công ty, Giang Dạ đã thích cô ước chừng chín năm rồi, càng miễn bàn chín năm này còn có cả bốn năm đại học trống rỗng. Cô đối với Giang Dạ, thật giống như Hạ Hàm đối với bản thân năm đó, đều khó có thể quên.

"Nhưng tôi, tôi..." Ngón từ của cô bắt đầu rối loạn, có lẽ là vì không khí dịu dàng này, có lẽ là vì hôm nay vừa gặp Hạ Hàm, khiến giây phút này cô yếu đuối vô cùng, hãy cứ dứt khoát chấp nhận Giang Dạ đi! Nếu vậy có phải sẽ không còn đau khổ nữa không?

"Thôi, không cần nói nữa." Giang Dạ bỗng vươn tay che miệng cô, "Tang Lộ, anh yêu em, mặc kệ em nói gì, những lời cự tuyệt anh cũng không muốn nghe nữa, anh chỉ muốn cho em biết là anh sẽ chờ!" Ánh mắt sáng trong chân thành nhìn thẳng cô, Giang Dạ kiên định nói.

Tang Lộ ngẩn ngơ, Giang Dạ với cô toàn bộ đều ổn, nhưng cũng không dễ dàng nói lời yêu, chỉ dùng ánh mắt, hành động giữ lấy cô. Lời tỏ tình như thế, là lần đầu cô được nghe, lòng rối như tơ vò, bởi thế lúc Giang Dạ tiến lại gần, cô cũng không từ chối.

Nhẹ nhàng như gió xuân, nụ hôn dịu dàng khẽ chạm lên môi cô, Giang Dạ nhìn cô, trầm tĩnh nói: "Vậy nên Tang Lộ, em hãy nhanh chóng yêu anh đi! Anh chắc chắn sẽ khiến em hạnh phúc cả đời!"

Cậu ta nói xong câu đó, không chờ cô phản ứng liền quay đầu rồi đi.

Tang Lộ sờ lên môi mình, người vừa cho nó độ ấm đã đi xa rồi. Cô thờ dãi một hồi, thực xin lỗi Giang Dạ, hoàn toàn không được, một chút cả giác tim đập nhanh hơn cũng không có!

Đợi nửa ngày Tang Lộ mới thoáng giật mình, cho đến khi da mặt bị lạnh tê rần, mới lấy chìa khóa ra mở cửa. Cửa vừa mở, âm thanh khắc khẩu ngập trời lại xồng tởi, cặp đôi trong phòng lại bắt đầu cãi nhau rồi! Cô đỡ đầu gối, cũng lười để tâm tới, mở cửa phòng mình rồi đi vào.

Động tác đầu tiên là mở máy tính, mở xong nhìn màn hình cô lại không biết nên làm gì, bất động nửa ngày, chợt nhớ đến Hạ Hàm, anh ta mở công ty tên là gì nhỉ?

Vận tải "Hanh Thông"? Nghe có chút quen tai? Lên baidu thử xem!

Rất nhanh, tin tức về vận tải "Hanh Thông" liền hiện ra, quả là không ít nhì! Tang Lộ tùy tiện click mấy cái liền ngạc nhiên phát hiện, hóa ra bốn năm trước Hạ Hàm cũng đã đến thành phố Y, năm đầu tiên làm giáo viên, sau đó không biết sao lại ra biển làm nghề vận tải. Người làm vận tải hàng hải rất nhiều, đáng để mọi người phải tán thưởng lại rất hiếm. Vận tải "Hanh thông" vì uy tín tốt, đến lúc giao hàng vẫn quan tâm chu đáo đến tận cửa, lại có hàng loạt chính sách "Mất một đèn mười" để lôi kéo bạn hàng nên rất nhanh đã làm nên tên tuổi. Tang Lộ bĩu môi, Hạ Hàm quả thực đã thành người có tiếng tăm rồi, bản thân anh ta còn tiếp nhận không ít chủ đề phỏng vấn. Nhìn mấy trang này đi, này thì ông chủ "Hanh Thông" lịch sự nhã nhặn, chung tình như một, bà xã nội trợ tài đức Vương Đình học bỏ học vì trong lai sáng tạo của bạn trai, có tình có nghĩa, nay hai người vợ chồng tình thâm, hợp sức cùng tạo dựng uy tín cho "Hanh Thông"! Bên cạnh là bộ ảnh hai người chụp chung khiến cô đau mắt, Hạ Hàm mỉm cười ôm lấy một cô gái nhỏ nhắn yêu kiều, cô gái đó cười đến mặt mày rạng rỡ, ngọt ngào tựa vào ngực của người đàn ông cao lớn.

Nhìn đến đây, Tang Lộ đã không thể tiếp tục xem nữa, di động con chuột "tạch tạch tạch" vài cái đóng một loạt các trang web, lại trước giường mạnh mẽ nhào lên.

Hạ Hàm, anh với vợ mình rõ ràng ân ái đến thế, tại sao còn đến trêu chọc tôi làm gì? Cho dù anh đối với tôi là "tình cũ khó quên", chẳng phải lúc đó Vương Đình đối với anh có tình có nghĩa sao? Lý do năm đó anh bỏ tôi mà chọn Vương Đình, hôm nay anh lại quên hết rồi hả? Không lẽ anh muốn gặp cùng tôi gặp gỡ ở bên ngoài, trong nhà một cái, bên ngoài lại thêm một cái nữa? Nếu thật thế, không khỏi nói anh cũng quá đề tiện đi?"

Cùng lúc đó, cặp "phu thê tình thâm" trong lời đồn đang yên lặng ở trong nhà ai làm việc nấy, Vương Đình bận bịu việc học của mình, còn Hạ Hàm bận bịu công việc.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Vương Đình cũng đem nội dung ban ngày ôn xong một lượt, lúc này mới cúi lưng một cái. Kỳ thực cô vốn rất thích học tập, nhưng lúc đó vì Hạ Hàm, cô không chút do dự từ bỏ bài vở, bây giờ nhớ tới, thật sự bội phục dũng khí năm đó. Nghĩ đến đây, ánh mắt của cô liền rơi trên người Hạ Hàm nãy giờ vẫn ngồi trên sofa nhìn chằm chằm sổ sách không biết đang làm gì. Hạ Hàm vẫn luôn lạnh nhạt, ngay cả chuyện trên giường cũng có nhu cầu vô cùng ít ỏi, nhưng cô chính là thích Hạ Hàm như thế. Có thể thấy nụ cười tươi sáng của anh, là mục tiêu năm đó cô muốn theo đuổi cả đời, hiện tại mục tiêu này vẫn như cũ không hề thay đổi, nhưng cô vẫn có chút cô đơn, nhìn ngôi nhà trang trí xa hoa đẹp để lại rộng rãi, một nơi

lớn như thế, chỉ có hai người ở, hơi yên ắng quá thì phải?

Nghĩ vậy, cô đứng lên, lén lút đi đến sau lưng Hạ Hàm, người đàn ông đang tập trung cũng không để ý đến hành động của cô, cho đến lúc tay cô chạm lên đôi vai cứng ngắc của anh, anh mới đột nhiên kinh ngạc một chút: "Sao thế", anh hỏi.

"Hàm, bả vai của anh căng cứng thế, để em xoa bóp cho nhé?" Vương Đình cười nói, trong giọng nói mang theo sự quỵn rũ vô hạn.

"Ừ." Hạ Hàm vẫn không nghĩ nhiều, chỉ trả lời một tiếng, lại vội đầu vào công việc.

Vương Đình xoa nhẹ cho anh trong chốc lát, anh cũng không có phản ứng gì, không khỏi có hơi nhụt chí, nhẹ nhàng tới bên tai anh, nhỏ giọng nói: "Hạ Hàm, nhà này lớn quá, bọn mình có thêm một đứa trẻ cho náo nhiệt đi?"

Hạ Hàm ngẩn ra, lúc này mới đặt sự chú ý lên Vương Đình, ánh mắt Vương Đình đang mang theo sự khẩn cầu, em bé sao? Từ khi bọn họ kết hôn tới giờ, lúc đầu trong đầu anh chỉ toàn là Tang Lộ, sau đó ngoại trừ Tang Lộ lại bắt đầu có sự nghiệp, cũng không còn tâm tư để ý đến chuyện này. Nếu không phải vì chạm mặt Tang Lộ, không chừng anh sẽ đáp ứng Vương Đình, nhưng hiện tại gặp được Tang Lộ rồi, rời xa Vương Đình đại khái chỉ còn là vấn đề sớm muộn thôi, làm sao anh có thể để cô có em bé được? Ngã bài luôn? Hạ Hàm nhìn Vương Đình, cô nhỏ bé mềm mại tựa vào người anh, vì thế liền mềm lòng, mở miệng nói: "Nói sau đi! Bây giờ chúng ta đều bận rộn công việc, chỉ sợ là không có sức lực, tinh thần chú ý đến trẻ con." Nói xong liền đứng lên đi vào phòng tắm, không cho Vương Đình có cơ hội dây dưa với đề tài này nữa.

Vương Đình ngăn người nhìn bóng lưng của Hạ Hàm, Hạ Hàm dù rằng không nhiệt tình, nhưng đối với cô hầu như là có cầu tất có cung, đây là lần đầu tiên trong quan hệ của hai người, Hạ Hàm lại dứt khoát cự tuyệt cô.

Tại sao chứ? Cô nhủ vậy, trong lòng xẹt qua một dự cảm bất thường.

Bạn đang đọc truyện *Thảm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Sự minh bạch muôn màn

Sáng sớm, Tang Lộ lại bị tiếng sầm cửa vang trời đánh thức. Cô vừa nói thầm: "Tôi con mẹ nó nhất định phải đổi chỗ ở!" vừa chui từ hai lớp chăn ra. Trong lúc vật lộn đi đánh răng rửa mặt di động liền vang lên, cô chạy vào phòng ngủ cầm lấy di động lên liền thấy, là một dãy số lạ, là ai vậy nhỉ? Tang lộ vừa nghĩ, lại lần nữa chạy vào phòng tắm, miệng chứa đầy bọt tiếp điện thoại, ồm ồm nói: "Alô?"

"Buổi sáng tốt lành!" Trong di động truyền đến giọng đàn ông mang tiếng cười, "Thức dậy rồi hả?"

Tang Lộ đảo mắt nhìn trời, thầm nghĩ, tôi còn chưa nói gì, anh đang cùng quý nói chuyện hả, miệng cũng "Ừ" một tiếng.

"Cùng đi ăn bánh quẩy sữa đậu hay là anh đem tới cho?" Người đàn ông đó vẫn tiếp tục cười nói, trong giọng nói tràn đầy sự thân thiết.

Tang Lộ phun hết miệng đầy bọt ra, cuối cùng rõ ràng hỏi: "Anh là ai đấy? Nhầm số rồi hả?" Sữa đậu bánh quẩy? Cái quái gì vậy trời!

Giọng nói đó ngắt lại rồi nói: "Anh là Hạ Hàm, em không nghe ra giọng của anh sao?"

"Hạ Hàm?" Tang Lộ chấn động, theo bản năng hỏi: "Làm sao anh biết số tôi?"

"Giang tổng nói cho anh." Hạ Hàm trả lời.

Tang Lộ lại đảo mắt nhìn trời, sự tỷ này quả là "đại tam bát"(1) này, thật sự là rước phiền phức về cho cô rồi, uống phí cho cô ngày hôm qua, ngay cả danh thiếp cũng không dám đưa, cố ý để lại số máy ở văn phòng cho Hạ Hàm. Thế mà tốt rồi, người ta sáng sớm đã trực tiếp đuổi giết đến đây. "Phiền anh rồi Hạ tổng, tôi không có thói quen ăn điểm tâm, lại nói ngài vẫn nên cùng người nhà của ngài đi ăn thì có vẻ thích hợp hơn ạ." Nói xong cũng không thèm đợi anh đáp lại liền cúp luôn máy.

(1) Đại tam bát: Đại ngu ngốc

Cô bỏ áo ngủ vào máy giặt, vừa quay người xoay vòi nước, điện thoại lại vang lên, móc ra liền thấy, lại là anh ta, từ chối, lại vang lên, từ chối, lại vang lên, lặp lại vài lần như thế, rốt cục khiến cô lửa giận ngất trời nhắc máy, "Anh muốn sao?"

"Anh chẳng muốn sao cả." Trong điện thoại người đàn ông ấy vẫn tươi cười như cũ, đáng ghét làm Tang Lộ muốn chửi đổng, "Anh chỉ muốn hỏi em là, em vừa ghen đấy hả?"

"Cái gì cơ?" Tang Lộ quái dị trả lời một câu, vừa định nói gì đó thì bị cắt ngang, "Em rõ ràng không có bạn trai, sao lại ghen anh? Có phải là còn có chút để tâm đến anh không?"

Tang Lộ lập tức xấu hổ như cô nữ sinh bị phát hiện tâm tư, phản ứng đầu tiên là nhanh chóng cúp điện thoại sau đó lại khóa máy, lúc phục hồi tinh thần lại ảo não một trận, đã thế không phải càng chứng minh lời anh ta nói đều là sự thật sao?

Người đàn ông chết tiệt này rốt cục muốn làm gì?! Cô oán hận ném điện thoại lên giường trong phòng ngủ.

Nhưng hành vi của Hạ Hàm cũng không dừng lại ở đây, khi Tang Lộ từ trên xe buýt nhảy xuống thấy anh đang tựa trên cửa xe thì cô thực sự cạn lời.

"Hello?" Hạ Hàm thấy cô, thân thể bất động, giống hoa hoa công tử(2)trêu hoa ghẹo nguyệt cười chào hỏi cô.

(2)Hoa hoa công tử: PLAYBOY

Tang Lộ nhìn bộ dáng đó của anh mà tròn mắt há mồm, trong trí nhớ Hạ Hàm lạnh nhạt mà kín đáo, có khi nào mang vẻ mặt đại thiếu gia như vậy đâu. Đây là Hạ Hàm thực ả? Cô không khỏi đánh giá cao thấp anh, nhưng dù cô nhìn trái ngó phải, người trước mắt này vẫn 200% là Hạ Hàm.

"Nhìn gì thế?" Hạ Hàm đứng thẳng dậy, xốc xốc áo bành tô, "Có phải là bị cảm động bởi thành ý mới sáng sớm tinh mơ liền bắt chấp gió lạnh khăn cấp tới gặp em rồi không?"

Trời ơi? Tang Lộ lại lần nữa giật mình ngớ ngẩn, không khỏi bật thốt: "Anh là Hạ Hàm hả? Hoặc là, bây giờ, anh đang bị sốt hả?"

Ha ha, Hạ Hàm nở nụ cười, nụ cười đó ấm áp như ánh mặt trời mùa đông, "Là anh~ hàng thật giá thật, anh cũng không phát sốt, tư duy rõ ràng chưa từng thấy!" Nói xong lời này, anh lại dùng cái loại ánh mắt nồng cháy đó nhìn Tang Lộ.

Tang Lộ không khỏi nhần mày, người đàn ông ngày sao lại trở nên mặt dày như thế (vốn vậy:))), thật sự là như thấy việc chưa từng thấy, gặp cũng chưa từng gặp, nhìn đồng hồ trên tay một cái, tốt lắm! Cảm tạ người đàn ông này ban tặng, trễ giờ cmr! Đơn giản nói toạc móng heo ra, "Anh rốt cục muốn thế nào?"

"Theo anh đến chỗ khác đi, anh có lời quan trọng muốn nói với em." Hạ Hàm nhìn cô, ánh mắt chăm chú.

Tang Lộ hơi do dự, mới nói: "Được!" Sự tình cần giải quyết, trốn tránh cũng không phải biện pháp.

Tang Lộ tới cái cầu vượt cách đó không xa, lúc này đã qua thời điểm đông đảo mọi người đi làm, dường như đã không còn người đi qua cầu vượt, nhưng dưới cầu xe cộ qua lại cũng không ít, lộ ra tiết tấu ngựa xe như nước của đô thị.

"Nói đi" Tang Lộ xoay người tựa lên cầu vượt, hờ hững nhìn về phía Hạ Hàm.

Hạ Hàm nhìn cô, một lúc lâu mới thở dài một hơi. Tiếng thở dài mang theo tâm tư không rõ, giống như muốn đem rất nhiều rất nhiều những cảm xúc áp lực phát tiết hết ra trong một lần. Sau đó anh nói: "Tang Lộ, hôm qua anh một đêm không ngủ, cũng suy nghĩ cả một đêm, anh nghĩ về tất cả những việc của chúng ta trước đây, cuối cùng đã biết sau này nên làm gì rồi."

Tang Lộ muốn không thêm đề ý, nhưng trái tim cô lại không cam chịu bắt đầu đập rộn lên, "Làm gì?" Cô kìm nén giọng nói, nhưng vẫn để lộ ra một chút run rẩy.

"Anh muốn ở bên em!" Hạ Hàm kiên định nói, nhìn thẳng cô, không hề biết rằng lời tuyên bố của mình mang đến cảm xúc động trời gì cho người trước mắt, hoặc là chính anh cũng muốn đạt được mục đích đó, "Anh nghĩ rằng, chúng ta đã bỏ lỡ nhiều năm rồi, nếu yêu nhau, không nên để thêm nữa, làm hại chúng ta, cũng làm hại người khác."

Nghe xong lời này, áp lực cùng sự buồn tủi nhiều năm trong lòng Tang Lộ rốt cục cũng bộc phát. Cô nhìn Hạ Hàm, việc này làm cô vướng bận không thôi, người đàn ông này đã hại cô cho đến giờ một lần nói chuyện yêu đương cũng không thành. Nước mắt dường như muốn trào ra, "Sao anh có thể ích kỷ như thế? Hạ Hàm, từ trước đến giờ tôi cũng chưa từng gặp qua một người ích kỷ giống như anh! Anh muốn thế nào thì sẽ là thế đó à? Anh nói thực có lỗi với Vương Đình, muốn cô ta kết hôn liền kết, anh nói bây giờ anh lại nghĩ thông rồi, muốn ở bên tôi, tôi liền phải ở cạnh anh hả? Đùng, là tôi yêu anh, nhiều năm như thế vẫn yêu anh muốn chết! Nhưng vậy thì thế nào!" Đến câu cuối cùng cô không kiềm chế được hét lên.

Hạ Hàm kinh ngạc nhìn cô, phản ứng của Tang Lộ khác hoàn toàn so với anh dự tính, nhưng cô ấy nói cũng không sai. "Thực sự xin lỗi..." Anh vì quyết định sai lầm của bản thân mà xin lỗi, không nghĩ tới ba chữ đó lại càng thêm khơi dậy cảm xúc tiêu cực của Tang Lộ.

"Không cần nói 'thực xin lỗi với tôi'! Hắn là anh nên về nhà mà nói xin lỗi với Vương Đình ấy! Mà không, anh không cần xin lỗi cô ấy đâu, tôi tuyệt đối sẽ không làm kẻ thứ ba! Anh rút về với Vương Đình của anh mà tận hưởng cuộc sống phu thê tình thâm đi!" Tang Lộ rống xong những lời này, quay ngoắt bỏ đi. Cô, thực sự không thể tha thứ cho hành động năm đó của Hạ Hàm, tuy rằng từ sâu trong đáy lòng vẫn yêu anh, nhưng cũng kèm theo oán hận vô hạn. Hận bản thân đã như thế mà vẫn còn quá yêu Hạ Hàm, cũng oán việc rõ ràng yêu cô, Hạ Hàm lại vẫn như cũ kết hôn với Vương Đình. Cho dù Vương Đình với anh ta là hữu ân hữu nghĩa, nhưng bản thân đối với anh ta, lại là hữu tình mà! Cô cũng có thể vì anh mà "lên núi đao, xuống biển lửa", chỉ vì cô sinh sau đẻ muộn mà thôi, chẳng lẽ chỉ có thế, cô liền bị knockout sao?! Tâm tư của cô với Vương Đình, rõ ràng đồng dạng với nhau!"

"Tang Lộ!" Hạ Hàm khẳng định nếu nói đến chuyện này mà để cô rời đi, anh có dự cảm, nếu lúc này để cô đi thật, tiếp theo cô ấy sẽ đưa ra quyết định khiến anh hối hận tới chết.

Tang Lộ quật cường giãy giụa trong im lặng, thực sự cô sợ mình mà hé miệng, sẽ khóc òa lên. Nhưng cho dù cô sống chết cắn chặt môi, nước mắt vẫn cứ lặng lẽ chảy ra, dính ướt cả tay Hạ Hàm, cũng làm tim anh bồng rắt.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Tang Lộ, anh yêu em, anh thực sự yêu em, tha thứ cho anh đi!" Anh sống chết giữ lấy Tang Lộ, cuối cùng ôm cô vào ngực. Khoảnh khắc đó, anh cảm nhận được rằng, chỗ trống trong tim nhiều năm qua, nháy mắt liền đầy. Anh khát vọng em như thế, Tang Lộ, trở về cạnh anh đi!

"Tôi chán ghét anh, tôi chán ghét anh, tôi chán ghét anh nhất!" Tang Lộ vừa khóc lại làm loạn trong ngực anh, hai tay không ngừng đánh lên lưng anh. Vết thương không thấy máu trong lòng kia cuối cùng bắt đầu chảy ra dòng máu nóng bỏng, hơn nữa còn kèm theo nước mắt hôi tanh. Cô khóc đến trời đất mờ mịt, uất ức thời gian dài trong lòng cũng chậm rãi tan đi.

Hạ Hàm lặng lẽ ôm cô gái mình yêu, vuốt ve tóc cô, không ngừng khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, mặc cho cô khóc rống, cho đến khi tiếng khóc của cô nhỏ dần, mới hơi đẩy cô ra, nhìn gương mặt cô khóc thành con mèo nhỏ, "Đừng khóc nữa, được không?" Mỉm cười lau mặt cho cô.

Tang Lộ từng quần đến mức không biết nên làm gì, bản thân đã khóc thành như thế, vậy mà còn là ở trước mặt Hạ Hàm, thực sự là rất mất mặt. Giây phút kích động trôi qua, chỉ còn sự ngượng ngùng. Cô đẩy Hạ Hàm ra, tự mình lau qua loa vết nước mắt giàn giụa. Hạ Hàm biết tâm tư của cô, cũng không đùa cô nữa, chỉ đứng bên cạnh nhìn.

Tang Lộ lau nước mắt giàn giụa xong, thở dài, cảm xúc quá kích đến đây mới hoàn toàn dừng lại. Trong lòng trải qua thời gian dài kìm nén đã phát tiết toàn bộ qua lần này, cô cảm thấy nhất thời thoải mái không ít. Nhưng có một số việc cô vẫn tiếp tục kiên trì, cô ngẩng đầu, nhìn Hạ Hàm, "Hạ Hàm, tôi rất vui mừng vì anh có phần tâm ý này, nhưng không cần, như vậy cũng rất tốt, Vương Đình yêu anh như thế, nếu anh đã chọn cô ấy, thì không nên phụ cô ấy. Anh đã ở cạnh cô ấy nhiều năm rồi, dù thế nào cũng có chút cảm tình mà, công ty của anh tôi cũng thấy qua rồi, ở đây cũng có tâm huyết của Vương Đình phải không? Một người phụ nữ như thế, hữu tình hữu nghĩa lại có năng lực, anh nên cẩn thận quý trọng. Chúng ta vốn cũng không có bắt đầu, không nên tiếp tục nữa, tôi nghĩ qua ngày hôm nay, tôi đã có thể hoàn toàn buông tay anh, anh..."

"Không!" Hạ Hàm cắt ngang lời cô, lúc này anh thực sự sợ hãi, nhất là thời điểm Tang Lộ nói muốn hoàn toàn buông tay, anh không thể nào nghĩ thông được, anh với Tang Lộ nói đến tình trạng này, cô vẫn kiên trì né tránh ở bên anh. Hai tay anh giữ lấy bả vai Tang Lộ, "Tang Lộ, người anh yêu vẫn là em, tình cảm của anh với Vương Đình, cho tới bây giờ vẫn không phải là tình yêu! Sau khi gặp được em, anh mới hiểu được ý nghĩa sống của một người, em không thể đối xử không công bằng với anh thế được, hãy cho tương lai của chúng ta một cơ hội đi! Chúng ta cùng tìm kiếm hạnh phúc được không?" Lời nói thâm tình, hơn nữa biểu hiện vội vã, hết thảy những điều từng khao khát, giờ phút này xảy ra trước mặt mình, mặc cho bản thân định đoạt. Tang Lộ bị mê hoặc trước nay chưa từng có, sự mê hoặc ngọt ngào như thế, mãnh liệt đánh sâu vào niềm tin trải qua thời gian dài của cô. Niềm tin kiên quyết không làm kẻ thứ ba, niềm tin xuất phát từ việc chính mình nhìn thấy câu chuyện của ba mẹ lúc trước.

"Nhưng mà đứa bé..." Cô do dự nói.

"Không có đứa bé, anh với Vương Đình không hề có con." Tất nhiên Hạ Hàm hiểu được ý của cô, lập tức đón đầu.

"Sao cơ?!" Tang Lộ giật mình, đồng thời trong lòng dâng lên một loại ý tưởng tội ác "Nếu vậy, thì có thể rồi"

"Anh không có tình cảm với Vương Đình, anh với cô ấy... cũng không nhiều, anh muốn..." Nói tới đây, anh dừng lại, ánh mắt nhìn cô đang ở trước mặt, từ trong ánh mắt đó, Tang Lộ nhìn ra được những gì anh chưa nói, "Anh muốn vẫn chỉ có mình em thôi!"

Một ngọn lửa nhỏ âm ỉ bùng lên trong lòng cô, hơn nữa theo ánh mắt dây dưa ngày bốc lên càng cao, càng cháy càng vượng. Cảm giác này cùng năm đó có phần tương tự, lại có một chút bất đồng. Gương mặt Tang Lộ dần dần phỉm hồng, hô hấp cũng bắt đầu nhanh hơn, cô nhìn Hạ Hàm, ánh mắt dần mê mẩn.

Không biết bắt đầu thế nào, cũng không biết là ai chủ động, đợi đến lúc cô kịp phản ứng, cô và Hạ Hàm đã hôn nhau, khó có thể chia lìa. Khi Hạ Hàm hôn, mãnh liệt mà tràn ngập tính công kích, hoàn toàn bất đồng so với sự dịu dàng của Giang Dạ. Nhiệt độ cơ thể cô lên cao, hô hấp dồn dập, hòa cùng nhịp đập thành thịch của chính trái tim mình, làm cô quên mất mình đang ở đâu. Triệu chứng ừ tai cũng theo đuôi mà đến. Dần dần, hai chân cô như nhũn ra, toàn thân cũng hóa thành một vũng nước xuân, để mặc Hạ Hàm hấp thu khí lực, cùng với tất cả của cô. Vì sao, em lại thích anh như thế, thích đến mức vứt bỏ cả tự tôn, vứt bỏ cả niềm tin? Hạ Hàm, anh có thể nói cho em biết là tại sao không? Trong hỗn loạn, một chút tư duy thanh tỉnh ở một góc mơ màng nghĩ.

Lúc cùng Hạ Hàm tách ra trên cầu vượt, cô cũng không tỏ rõ là muốn ở bên anh, mà chỉ nói là: "Em muốn suy nghĩ một chút." Bản thân nói những lời như thế, chắc hẳn là dối trá đến cực điểm. Hạ Hàm đánh hạ cô, chỉ còn là vấn đề sớm muộn mà thôi. Điều này chẳng những cô hiểu được, Hạ Hàm chắc hẳn cũng hiểu, mới có thể không ép buộc cô, đáp ứng được vấn đề lo lắng của mình rồi, liền vừa lòng thỏa ý rồi đi.

Thời điểm trở về công ty, thời gian buổi sáng đã qua hơn phân nửa. Các đồng nghiệp tựa như thợ mỏ tìm mọi cách đào hỏi, Tang Lộ lung tung bịa lý do lấy lệ một trận. Lúc này mới phát hiện trên bàn đặt một chén cháo ngọt(3), cháo đã gần lạnh rồi, vậy chắc là Giang Dạ vừa tới công ty liền đem lại đây nhỉ? Cô bùng cháo thờ dài, khẳng định mình đã phụ một phen tâm ý của Giang Dạ rồi. Phải tìm thời gian, ngả bài với cậu ta thôi, nếu cần, cô sẽ gọi Hạ Hàm đến, tính cả việc thăm mền của cô, nếu không nói đầy đủ sự thật, chỉ sợ Giang Dạ không chết tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chính thê ghé thăm

Thời gian một tháng trôi nhanh trong chớp mắt, trang web của Hanh Thông trong một tháng này tiến triển rất thuận lợi, đã vượt qua cuộc thử nghiệm cuối cùng. Tang Lộ và Hạ Hàm cũng tiến triển rất thuận lợi, Hạ Hàm không quá bức bách, chẳng qua đôi lúc sẽ gọi một cuộc, hoặc sau khi tan sở cùng dùng bữa tối, hơn nữa cả ngày chủ nhật đều ở bên nhau, thật sự khiến Tang Lộ cảm nhận được sự nhiệt tình của anh. Chuyện trước kia chỉ xảy ra trong mộng bỗng nhiên biến thành sự thật, điều này khiến cho Tang Lộ có một loại cảm giác không chân thật mãnh liệt, nhưng Hạ Hàm rõ ràng tồn tại, nụ cười rực rỡ, vòng ôm ấm áp, còn cả nụ hôn nóng bỏng như lửa cháy, mà ngay cả căn nhà nhỏ bé của cô, cặp văn kiện hàng hiệu màu đen của Hạ Hàm cũng từng đặt ở đó một lúc. Tuy chỉ ngắn ngủi vài ngày, nhưng cảm giác xoay chuyển không cân đối này đã khiến cô vạn phần đau khổ, nhưng cũng hết sức ngọt ngào. Một mặt Tang Lộ hưởng thụ tình yêu của Hạ Hàm, một mặt đối diện với sự cắn rứt lương tâm của chính mình, lúc thì cao hứng, lúc thì thờ dài, "nhân tài" lại có loại cảm xúc đặc thù chỉ có khi yêu đương này, lập tức khiến cho toàn bộ công ty hứng thú. Cũng vì quan hệ với Giang Dạ, danh hiệu "tàng đá nỡ nhân" Tang Lộ sớm đã "nức tiếng gần xa". Mọi người đều đoán chuyện vui của Giang Dạ và Tang Lộ đã gần tới rồi. Liên tục nhận được vài lời chúc mừng không đầu không đuôi của vài người, cuối cùng Giang Dạ cũng cảm thấy Tang Lộ bất thường. Rốt cục, dưới ánh nắng mặt trời gay gắt sau giữa trưa, anh cùng Tang Lộ nói chuyện một lúc lâu. Kết quả đương nhiên không tri hoãn, anh bị phản tử hình, hơn nữa còn chẳng hoãn lại một chút.

Giang Dạ thống khổ mà tuyệt vọng, anh đối với Tang Lộ, quả thực không còn cách gì nữa. Thích một người thời gian dài, loại tình cảm này sẽ dần lắng đọng lại, đồng thời còn lẫn cả một loại quán tính đáng sợ, làm nhiều tư duy của mọi người, tựa như bạn luôn dùng một đôi đũa ăn cơm, kích thích, chiều dài chiếc đũa cùng ngón tay đã kết hợp thuần thục ăn ý, một ngày đôi đũa đó đột nhiên gãy, nếu tìm đôi khác, bạn sẽ cảm thấy rất không quen, đến nỗi vốn là nĩa vĩa cũng không còn ngon nữa. Tang Lộ là người đầu tiên anh động tâm, tuy rằng hai người có bốn năm không gặp, nhưng lửa tình trong lòng anh chỉ cháy mạnh hơn chứ không tắt. Từng khoảnh khắc ở bên Tang Lộ, tất cả đều là giấc mộng ngọt ngào nhất của anh, nay đột nhiên tỉnh mộng, anh có một loại chênh vênh không biết thế nào để thích ứng, anh khổ sở đến mức không thể nào đối diện với Tang Lộ, ngay cả viết bài cũng không nổi, không thể không xin phép nghỉ ở nhà lấy lại sức.

Trong lúc đó, Giang Ninh có tìm Tang Lộ một lần. Cái vị sư tỷ vốn tràn đầy sức sống, cười phóng khoáng, nay lại ngồi xuống lặng lẽ nói cho Tang Lộ rất nhiều chuyện trước đây của Giang Dạ, từ nhỏ Giang Dạ đã ngoan ngoãn như thế nào, thực chất bên trong bướng bỉnh cỡ nào. Nói đến cuối, chị ấy cũng không có ý tứ yêu cầu Tang Lộ ở bên Giang Dạ, chỉ nói với Tang Lộ, chuyện sau khi tốt nghiệp Giang Dạ cùng Tang Lộ gặp nhau kỳ thật cũng chẳng phải là do vận mệnh gì cả, mà là do chị chịu không được khăn cầu của Giang Dạ, mà Tang Lộ lại xác thực là nhân tài nên mới tạo ra sự ngẫu nhiên như thế. Đối với Tang Lộ mà nói khoảng cách bốn năm, từ khi Giang Dạ vô tình biết được cô và chị gái mình trùng hợp học chung một trường, Giang Dạ tại một nơi bí ẩn hành chuyện tình cảm này, cuối cùng là trông giữ cô từ lúc tốt nghiệp, trông giữ đến lúc cô vào công ty, dựng nên mở màn của vận mệnh, chờ đợi phản ứng của cô.

Tang Lộ nghe xong xúc động rơi lệ, cô thương cảm cho người con trai si tình này, lại khổ nỗi bản thân không có cách nào đáp lại phần tình cảm chân thành ấy. Thời điểm áp lực không chịu được, cô chủ động tìm Giang Dạ, về mặt Giang Dạ tiêu tụy nghe cô nói năng lộn xộn "Thực xin lỗi"..., sau đó ngơ ngẩn khóc. Sau cùng anh thờ dài một câu, nói, "Nếu đã không có cảm giác, thì cũng không còn cách nào khác!" kết thúc cuộc nói chuyện của hai người. Hôm sau, Tang Lộ thấy Giang Dạ ở công ty, vẫn tiêu tụy nhưng lại nở nụ cười chào hỏi cô, không khỏi cảm thấy khổ sở một trận. Giang Dạ, hi vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc của bản thân, thật tâm đấy! Cô âm thầm nói trong lòng.

Trong thời gian "gà bay chó sủa này", còn có một đại sự đang âm thầm tiến hành, chẳng qua là Tang Lộ còn chưa biết mà thôi, đó chính là chuyện Hạ Hàm đưa ra yêu cầu ly hôn với Vương Đình.

Chuyện này được nói đến trong lúc ăn cơm, Vương Đình hoảng hốt đến mức bát cơm rơi xuống, cũng không phát giác, cô chỉ lập đi lập lại hỏi tại sao?

Thái độ dè dặt không khống chế được, cuối cùng lớn tiếng khóc kêu, rồi ngất lịm đi.

Hạ Hàm cũng nghĩ phản ứng của Vương Đình nhất định sẽ mãnh liệt, nhưng trăm triệu lần không ngờ sẽ nghiêm trọng như thế, dưới sự bất đắc dĩ, chỉ đành dời thời hạn ly hôn về sau.

Cặp uyên ương trong phòng rốt cục sau một hồi tranh cãi kinh thiên động địa thì hoàn toàn chia tay. Có lẽ hai người cũng không nguyên ở lại cái nơi thương tâm này, hoặc là hai người sớm đã kiếm nơi khác "phòng trước khỏi họa", cho nên, sau khi chia tay, động tác của hai người đều nhất trí thu thập hành lý, trả phòng, dứt khoát bỏ đi. Chủ nhà hỏi Tang Lộ muốn gọi thêm vài người đến thì Tang Lộ hơi do dự rồi cự tuyệt, để bản thân thanh tỉnh trước một chút cũng không sao. Cũng không nghĩ tới trước hết việc này, lại thuận tiện cho Hạ Hàm, hai người cùng đi cùng về, y hệt một đôi vợ chồng mới cưới, nhưng mà, Tang Lộ chưa bao giờ cho Hạ Hàm ở lại qua đêm. Tuy rằng đã biểu hiện muốn ở bên Hạ Hàm, nhưng trong tiềm thức, cô vẫn không chống lại được sự cắn rứt lương tâm, một ngày Hạ Hàm còn chưa ly hôn với Vương Đình, thì ngày đó cô không thể cướp chồng người ta được. Hạ Hàm hiểu sự đấu tranh của cô, cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ phải đau khổ dè dặt dục vọng với người yêu ở trong lòng.

Tình thế giằng co một chỗ cũng không giải quyết được gì, khi cả ba đều đã nhanh chóng không chịu nổi áp lực thì Vương Đình tìm tới cửa, cùng Tang Lộ đối mặt với nhau.

"Ngồi đi!" Tang Lộ nói với Vương Đình, đứng dậy rót hai chén hồng trà. Hôm nay chủ nhật không phải đi làm, tối hôm qua cô lại chơi game một trận cho đến rạng sáng. Lúc này nặc dù mặt trời lên cao, nhưng xác thực mà nói, cô mới bị Vương Đình "tối chơi" đánh thức, bởi vậy so với bộ dáng tóc tai hỗn độn của cô, Vương Đình chỉnh đốn gọn gàng, trang sức trang nhã tất nhiên là vô cùng nổi trội.

"Nguyên nhân tôi đến chắc cô cũng biết phải không?" Vương Đình bình tĩnh ngoài ý muốn của cô, nhưng khẩu khí tuyệt đối không hề dừng dưng.

Tang Lộ gật đầu, uống một ngụm hồng trà, cô đã chuẩn bị tốt để nghênh đón việc bị mắng, nhưng cô quyết sẽ không lùi bước, mặc kệ Vương Đình nói lời quyết liệt như thế nào, cô vẫn quyết tâm muốn ở bên Hạ Hàm!

"Trên đời có nhiều đàn ông như thế, vì sao cô lại muốn cướp chồng người khác?" Giọng điệu Vương Đình vẫn bình tĩnh như cũ, lời nói lại giống như một nhát dao nhọn đâm đau đớn thần kinh hồ thẹn trong người Tang Lộ.

"Nếu có thể buông tay, có ai lại muốn làm bên thứ ba?" Cô trầm trầm nói, ánh mắt đối chọi với Vương Đình, "Em kính phục thái độ làm người của chị, tin tưởng chị cũng hiểu được nỗi khổ của em."

Ánh mắt Vương Đình hơi lóe lên, nhưng cũng không phản bác cách xưng hô của cô, cho cô cơ hội biện giải. Tang Lộ dừng một chút, tiếp tục nói: "Em đối với Hạ Hàm, thứ nhất không màng tiền tài của anh ấy, thứ hai không màng danh tiếng của anh, chỉ vì bản thân anh ấy mà thôi. Hôm nay, chẳng sợ Hạ Hàm anh ấy là một tên khất cái người gặp người ghét, chỉ cần anh ấy còn thương em dù chỉ một chút, em cũng sẽ không chịu buông ra. Chị đối với Hạ Hàm nổi danh là có tình nghĩa, nhưng em phải nói, trái tim của em một chút cũng không thua kém so với chị, không biết Hạ Hàm có đề cập với phu nhân hay không, em từng là học sinh của anh ấy?"

Vương Đình gật đầu, "Chuyện của hai người Hạ Hàm đều nói với tôi, cho nên lâu như thế tôi mới tới gặp cô. Hàm không yêu tôi, tôi cũng biết, tin là em cũng biết anh ấy cũng không hề ghét tôi. Sự tình cho đến tình trạng hôm nay, theo lý mà nói, tôi còn cường cầu thêm nữa thì thật sự có chút không màng nhân tình thế thái, tuy rằng thoát nhìn bên ngoài người bị thương là tôi, nhưng trên thực tế cũng là tôi chậm trễ nhân duyên của hai người." Nói đến đây cô liền cười tự giễu, vì giấc mộng ngắn ngủi của mình, cũng vì sự cố chấp buồn cười nhiều năm qua của bản thân.

Tang Lộ nghe vậy thì hơi ngẩn người. Từ khi quyết định muốn cùng Hạ Hàm ở bên nhau, cảnh giao phong với Vương Đình liền xuất hiện ở trong giấc mộng của cô hàng ngày. Trong mộng, cô đều bị Vương Đình giống như một người đàn bà chanh chua chửi bới đến mức khóc tỉnh lại. Không nghĩ đến hôm nay thấy được người con gái nhỏ nhắn này, vậy mà lại là một cô gái rộng rãi, ban đầu còn chế giễu là giả tạo, nhưng Vương Đình vẫn thế, ngược lại làm cô đứng cũng không nổi. Chính mình là tiểu nhân cướp chồng người khác, cảm giác phá hoại gia đình của người khác lại trôi lên mãnh liệt. Vốn dĩ, cô cũng là một người hết sức tự trọng mà!

Vương Đình trầm mặc không nói lời nào trong chốc lát, khi Tang Lộ cảm giác xấu hổ đến cực điểm mới mở miệng: "Nhưng đứa bé là vô tội, tôi muốn giữ cha ở lại cho nó!"

"Đứa bé?" Tang Lộ nhú mày, "Hạ Hàm nói qua là hai người không có con."

"Vốn là không, nhưng..." Vương Đình bắt đầu lục túi xách, lục một lát thì lấy ra một tờ giấy mỏng đưa đến, "Hôm nay mới xét nghiệm, tôi đã có thai ba tháng rồi." (UI! Đúng lúc ghê cơ!!!!!!)

Nói là sấm sét giữa trời quang cũng không ngoa, Tang Lộ hé miệng, trừng mắt nhìn tờ giấy trên bàn trà. Thực tế tờ giấy đó viết gì cô hoàn toàn không thấy rõ lắm, ánh mắt của cô đã vì một bóng đen chậm rãi che phủ. Trong lòng cô nghe được giọng nói của Vương Đình tiếp tục truyền tới, bình tĩnh mà kiên quyết, "Chúng ta là người lớn thế nào cũng không sao, nhưng liên lụy đến con trẻ là vô cùng không tốt, em xem ra cũng là một người sáng suốt hiểu chuyện, chắc cũng không làm ra loại chuyện khiến người khác khinh thường nhỉ?"

Tang Lộ không biết Vương Đình rời đi lúc nào, chờ khi cô phục hồi lại tinh thần, trong phòng đã trống rỗng chỉ còn mình cô. Mặt trời ngoài cửa sổ rất lớn, hệ thống sưởi cũng đâu có hỏng, mà vì sao mình lại lạnh đến thế? Cảm giác này cũng giống với năm đó khi Hạ Hàm kết hôn...

Bạn đang đọc truyện *Thảm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thế nào mới gọi là kẻ thứ ba?

Editor: Phong Nguyệt Vô Biên

Tang Lộ lang thang trên đường như bị mất hồn phách. Giọng nói của Vương Đình không ngừng vang lên bên tai, "Chúng ta là người lớn thế nào cũng không sao, nhưng liên lụy đến con trẻ là vô cùng không tốt, đứa bé, đứa bé, đứa bé,..." dư âm vọng lại toàn là đứa bé, quấy nhiễu cô đến mức đầu óc đau đớn kịch liệt. Chờ khi cô phục hồi tinh thần, mới phát hiện, thế mà bản thân lại đi lên cầu vọt. "Tang Lộ, người anh yêu vẫn là em, tình cảm của anh đối với Vương Đình, đến bây giờ vẫn không phải là yêu! Sau khi gặp được em, anh mới hiểu được ý nghĩa tồn tại của một người, em không thể đối xử không công bằng với anh thế được, cho tương lai của chúng ta một cơ hội đi! Chúng ta cùng nhau tìm kiếm hạnh phúc, được không?"

Lời tỏ tình của Hạ Hàm vẫn quanh quẩn bên tai như trước, Tang Lộ nhìn dòng xe cộ như nước dưới cầu vọt, đột nhiên lại rơi nước mắt. Hạ Hàm, chúng ta không thể tiếp tục nữa rồi, mặc dù đã đi rất xa, em vẫn không thấy được hạnh phúc của chúng ta...

Liều mạng lục tung danh bạ tìm kiếm dãy số kia, ngón tay Tang Lộ run run trên bàn phím, cuối cùng cô nhắm mắt, kiên quyết nhấn phím gọi. Điện thoại vừa vang lên một lát, đã được bắt máy, "Alô?" giọng nói dịu dàng của Hạ Hàm mang theo sự vui mừng, "Tang Lộ?"

"Tôi hôm nay đến nhà em đi, em có lời muốn nói với anh." Tang Lộ rất nhanh đã nói xong, không đợi bên kia đáp lại đã nhanh chóng cúp điện thoại, còn khóa luôn máy. Cô và Hạ Hàm phải kết thúc thôi.

Sắc trời đã hoàn toàn tối mịt, từ dưới lầu nhìn lên, ánh đèn mờ nhỏ bé tỏa ra ở phòng bếp trông hết sức ấm áp. Hạ Hàm đã tới rồi, Tang Lộ chết lặng nghĩ, liền bước lên cầu thang.

Trong chớp mắt khi cửa mở ra, người đàn ông đeo tạp dề mang sắc mặt vui vẻ đi ra, trong tay còn cầm theo một cái nôi, "Tang Lộ, em về rồi! Vừa đứng

lúc, chỉ còn một món nữa là..." Tẩy chay web ăn cắp truyện.

"Hạ Hàm, bọn mình chia tay đi!" Tang Lộ cắt ngang lời anh.

"Hả?" Hạ Hàm ngạc nhiên nhìn cô, phản ứng có phần không kịp.

"Em nói, chúng ta chia tay đi!" Tang Lộ nói với vẻ kiên quyết.

Yên ắng như cái chết, mùi đồ ăn lúc này bỗng trở nên đặc quánh lại, cây nến trên bàn dùng để tăng thêm "không khí" phát ra ánh sáng yếu ớt.

"Em đang nói giỡn, phải không?" Thanh âm run run của Hạ Hàm vang lên, trong ánh mắt có sự van nài, biểu tình y hệt năm đó khi anh nghe được nửa câu bày tỏ của Tang Lộ.

"Không có, em nói thật." Tang Lộ mặt không chút biểu tình nói.

"Vì sao? Nói cho anh biết là vì sao?" Hạ Hàm thấp giọng hỏi.

"Chẳng sao cả, là tôi đột nhiên phát hiện ra mình kỳ thật đã sớm chẳng còn yêu anh nữa, cảm giác với anh chỉ là chấp nhặt rắc rối của tuổi học trò mà thôi. Hơn nữa anh cũng già rồi, tôi còn trẻ như thế, chúng ta có sự khác biệt với nhau..." Lời nói máy móc của Tang Lộ làm Hạ Hàm đau lòng như dao cắt.

"Nói hươu nói vượn!" Hạ Hàm lớn tiếng gầm lên, "Nói anh biết lý do thực sự đi!"

"Nhìn đi! Tôi đã nói là chúng ta có sự khác biệt rồi, tôi đã nói rõ đến thế, anh còn không hiểu, thực là hết cách khai thông mà!" Tang Lộ nghiêng đầu nhếch khóe miệng, giống kẻ không tìm không phổi nhìn anh cười, trời biết, lúc này lòng dạ cô cũng vỡ tan từng mảnh từng mảnh rồi.

"Hết cách khai thông?" Hạ Hàm phần nộ đến mức anh mắt đã đỏ quạch lên, "Được, tối nay chúng ta sẽ "khai thông" hoàn toàn một lần luôn!!" Nói xong câu này, anh quăng mấy thứ đang cầm đi, tựa một tên ngang bướng xông đến, lôi cánh tay Tang Lộ đi về phía phòng ngủ.

Cổ tay Tang Lộ truyền đến một trận đau nhức, nháy mắt liền minh bạch dụng ý của Hạ Hàm, "Hạ Hàm!" Cô thất kinh kêu lên.

Hạ Hàm hoàn toàn không để ý đến cô, túm cô loạng choạng đi về phía trước, tới cái giường rộng rãi, dùng sức ném cô lên.

"Hạ Hàm!" Tang Lộ trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông đang ra sức cởi cúc áo sơ mi mà không biết làm sao, mọi việc, vì sao lại trở thành như thế?

Hạ Hàm dữ tợn nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia quả thật giống như phải ăn sống nuốt tươi cô vậy. Tay chân không ngừng, rất nhanh lồng ngực cường tráng lộ ra, tay phải dùng sức vung lên, ném áo sơ mi ra ngoài, Hạ Hàm quỳ gối trên giường. Truyện được đăng tải chính thức tại.

Tang Lộ bị bộ dáng điên cuồng của anh dọa sợ, xoay người muốn chạy trốn, lại bị hai tay của Hạ Hàm cố sức ngăn lại.

"Hết cách khai thông à? Em dám dùng lý do vụng về này để gạt tôi? Tang Lộ à, em nghĩ tôi biết em bao nhiêu năm rồi? Yêu em mấy năm? Lại nhớ nhưng em mấy năm?! Từ ngày tôi gặp lại em, tôi liền thề, không bao giờ có thể buông em ra, đời này kiếp này, em đều thuộc về tôi! Muốn chia tay tôi sao? Không có cửa đâu!" Hạ Hàm không có lý trí, trong miệng không ngừng lải nhải, thậm chí muốn cởi sạch người dưới thân, xâm phạm cô, giữ lấy cô, vây khốn cô, khiến cho cô cuối cùng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Quần áo bị cởi từng lớp từng lớp, tay Hạ Hàm chạm vào thắt lưng của cô, Tang Lộ rất cực khổ mới nâng được mặt lên khỏi đệm giường, ra sức giãy dụa, "Hạ Hàm! Mau thả tôi ra! Buông ra! Đau quá!"

"Đau? Em mà cũng biết đau? Em cũng đâu có nghĩ tới tôi đau thế nào đâu?!" Lời nói của Tang Lộ kích thích thần kinh của anh, Hạ Hàm đột nhiên rống to: "Tôi mặc kệ, tôi không bao giờ thêm quan tâm nữa, tôi mặc kệ em rốt cục nghĩ thế nào, tôi chỉ muốn em hoàn toàn thuộc về tôi!" Mạnh mẽ xoay người Tang Lộ lại, Hạ Hàm áp mình lên. "Của tôi, của tôi, toàn bộ đều là của tôi!" Anh cứ lăm bằm, dưới tay lại không ngừng liều mạng xoa bóp, giống như là lên cơn điên, khát vọng với người dưới thân không ngừng đè nén lại đè nén, nay đều bộc phát hết ra, đã sớm bao phủ cả người anh, không thể xoay chuyển. Tẩy chay web ăn cắp truyện.

Nụ hôn kịch liệt rơi xuống như mưa, Tang Lộ run rẩy như lá rụng trong gió, trong nháy mắt nam nhân trên người đều chỉ còn sự tàn bạo, động tác không hề thương tiếc. Không phải, đây không phải là Hạ Hàm, sợ hãi tấn công lý trí, cuối cùng Tang Lộ bắt đầu thét lên: "Á! Buông ra! Buông ra! Anh! Anh không phải là Hạ Hàm, thả ra!"

Bị sự phản kháng kịch liệt của Tang Lộ làm hoảng sợ, Hạ Hàm ngẩn ra, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Người dưới thân quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, đáng vẻ như mắc bệnh tâm thần khiến anh đau lòng. "Tang Lộ, Tang Lộ, đừng sợ, anh không làm, không làm gì cả, thực xin lỗi, anh không làm nữa." Ôm lấy cô, dịu dàng an ủi.

Tang Lộ dần dần yên tĩnh lại, mới phát hiện người bên trên lại lẳng lặng khóc, hơn nữa thân thể còn co co lại, như cách khóc của đứa trẻ bị tui thân vô hạn.

"Hạ Hàm?" Cô không tìm được mở miệng gọi anh.

"Tang Lộ, em nói anh biết đi, rốt cục anh nên làm thế nào mới tốt? Em nói cho anh biết đi!" Giọng nói nghẹn ngào của Hạ Hàm truyền đến.

"Hạ Hàm..." Tang Lộ nghe thế, lòng đột nhiên tràn ngập chua xót.

"Năm đó vì thực hiện lời hứa của mình, mới nhẫn tâm cự tuyệt em, sau khi em đi rồi, anh mới phát hiện mình mắc phải sai lầm ngu xuẩn thế nào. Trường học đó anh không còn có thể ở lại, nơi đó đều là em, anh chỉ có thể không ngừng bận rộn, bận rộn, bận rộn mới có thể sống được. Tang Lộ, em không biết ngày đó gặp được em anh đã vui sướng biết bao nhiêu, tựa như bản thân được hồi sinh vậy. Em không thể rời bỏ anh được, anh không thể, không thể không có em..." Nước mắt của Hạ Hàm lại tuôn ra hàng loạt, chảy xuống cổ Tang Lộ. Truyện được đăng chính thức tại

"Nhưng mà, còn Vương Đình! Hơn nữa cô ấy đang mang thai, đứa bé là vô tội, em không muốn cướp cha của nó, không muốn làm kẻ thứ ba." Tang Lộ khô khốc nói. Đứa bé, là lợi thế của Vương Đình, Tang Lộ không làm cách nào có thể thuyết phục được mình. Chỉ có mỗi việc này, cô thực sự không thể mặc cả được với lương tâm của mình. Xin hãy tôn trọng công sức của người khác.

Hạ Hàm nghe thế liền ngẩng đầu lên, nhìn cô, "Tang Lộ, em không thể vì lúc trước anh phạm phải một sai lầm mà để anh phải gánh vác cả đời được. Tình yêu không phải dùng việc đền trước và đền sau để sắp xếp. Anh ở bên Vương Đình, đó là vì em không còn xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa. Anh chưa từng yêu cô ấy, trong mắt anh, cô ấy mới là bên thứ ba trong chuyện chúng ta. Anh đã phải dùng năm năm để chuộc tội, em nghĩ chúng ta có thể có bao nhiêu cái năm năm? Em liền giao anh cho Vương Đình như thế, là không công bằng! Lại nói đến đứa bé, em cảm thấy để anh-một kẻ đã đánh mất trái tim cạnh nó, nó có thể hạnh phúc sao? Tương lai của nó, hãy để nó tự quyết, anh tự nhận là dù không ở bên nó, nhưng nên quan tâm với giáo dục anh cũng sẽ không thiếu!"

Tang Lộ kinh ngạc nghe Hạ Hàm nói, tưởng như vô tình nhưng anh nói lại trở nên thực hợp tình hợp lý. Đúng thế, cái gì gọi là kẻ thứ ba, chẳng lẽ một tờ giấy hôn nhân là có thể trói buộc tim một người sao? Dứt bỏ đạo đức, trách nhiệm, theo tình cảm chân chính mà nói, trong quan hệ tam giác phức tạp này, Vương Đình quả thực sắm vai kẻ thứ ba của cô và Hạ Hàm. Lại nói đến đứa bé, đứa bé sinh ra trong gia đình không có cha, quả là có chút thiếu hụt, nhưng đứa trẻ sinh ra trong gia đình bình thường, thì sẽ hoàn mỹ sao?

Sự bế tắc lớn ở trong lòng trải qua thời gian dài, dường như đã được chậm rãi tháo gỡ bởi người đàn ông trước mắt. Tang Lộ nhìn anh, chậm rãi nở một nụ cười, "Hạ Hàm, dường như em đã có một quyết định!" Tắt máy web ăn cắp truyện.

Hạ Hàm vì thái độ của Tang Lộ đột ngột biến chuyển mà dờ ra, cứ thế nhìn cô, không thể kiềm chế mà chìm đắm trong nụ cười tươi sáng của cô.

Tang Lộ vươn tay vuốt ve khuôn mặt người mình yêu, trên khuôn mặt nhợt nhạt của Hạ Hàm còn mang theo vài vệt nước mắt. Người này, vì cô mà khóc thương đến thế, quả thực đã vô cùng yêu mình. Bàn tay thon dài trắng nõn mon tròn mi mắt hay có thói quen nhắm lại, mon tròn đôi mắt vẫn đang nhìn mình, mon tròn cái mũi cao thẳng, cuối cùng dừng lại trên cánh môi mềm mại đang hơi hé ra, bộ phận dưới tay âm ẩm, lại có cảm giác như tơ lụa. Đột nhiên rất muốn hôn môi, trong lòng Tang Lộ nghĩ thế, cũng làm thật. Người đàn ông này kinh ngạc tới cực điểm, hoàn toàn không hề có động tác gì, chỉ ngơ ngác để cho cô hôn.

Tang Lộ bị bộ dạng ngây ngốc lảng lảng của Hạ Hàm chọc cười. Ý muốn lấy lòng anh chiếm thế thượng phong, cô giãy giụa cánh tay bị đè lên, chậm rãi nhích người lên, ngược lại đè Hạ Hàm ở dưới thân, trong quá trình này, cô vẫn hôn Hạ Hàm.

Tang Lộ không có kinh nghiệm hôn với người khác, hành động vươn lưỡi liếm vòm miệng đối phương hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Đầu ngón tay khô khan nhẹ nhàng sờ lên hầu kết và khuôn ngực của Hạ Hàm. Làn da trần trụi ma sát với nhau, vô tình đốt lên lửa nóng.

Kỳ thật kỹ năng hôn của Hạ Hàm cũng không khá hơn là bao, anh trời sinh vốn nhạt nhẽo, đến 32 tuổi chẳng qua cũng chỉ có mỗi Vương Đình mà thôi, hơn nữa hai người thường ngày vốn là "tương kính như băng"(1), việc trên giường lại càng ít, cho nên một nụ hôn rất cục có thể làm cho người ta thần hồn điên đảo đến mức nào, cùng thử qua với Tang Lộ, anh mới cảm nhận được.

(1) Tương kính như băng: đối xử, tôn trọng nhau một cách xa lạ.

Hai người cộng lại đã gần đến tuổi của người trung niên sít sao dò dẫm, dây dưa, vứt bỏ lí trí, hoàn toàn trao quyền hành động cho cảm nhận, trúc trắc nhưng nhiệt tình.

Nhiệt độ ngày càng cao, không khí cũng ngày càng loãng, tiếng thở dốc dần nặng nề lộ ra đầy tình sắc.

Hạ Hàm không tiếp nhận quyền chủ động, nhưng hai tay như có ý thức cò một chút đồ còn sót lại trên người Tang Lộ. Làn da trắng nõn dưới ánh đèn ánh lên quang sáng mềm mại. Hai vật hình tròn mềm mại dụ hoặc người khác kèm theo nụ hoa phấn hồng mê người đang nhẹ nhàng "run sợ", cảm giác như cát mịn khiến anh kích động chầm lẫn khắp nơi. "Tang Lộ, Tang Lộ." Trong miệng không ngừng gọi tên cô, chỉ sợ anh khôi phục lại, người mình yêu đã không thấy đâu.

Tiếng gọi như nỉ non làm đầu óc Tang Lộ nhói lên. Sau khi người đàn ông này cùng cô chia lìa năm năm, gọi tên cô lại bao hàm tình cảm phức tạp giống như năm đó trên chiếc xe buýt chật chội lần đầu tiên gọi cô. Dịu dàng, lưu luyến, lại pha lẫn một chút chua xót nói không nên lời. Truyện được đăng tải chính thức tại

"Hạ Hàm, em đây, Hạ Hàm..." Tang Lộ đáp lại anh, tình triều xa lạ bỗng chốc xông lên đỉnh đầu, nhấn chìm cô. Trong cơ thể âm ỉ đau, cô không biết tại sao, nhưng tất nhiên thân thể trước mắt có thể giải đáp được nghi hoặc của cô. Cô vội vàng trao đổi nước bọt với Hạ Hàm, tay cũng trườn xuống phía dưới, cuối cùng khi đã chạm được cứng nhắc đã thẳng đứng lên của Hạ Hàm thì đầu của cô hiện ra điều gì, cả người đều cứng ngắc.

Tang Lộ chậm chạp rời khỏi cơ thể Hạ Hàm, kinh ngạc nhìn vật thể trong tay, "tiểu Hạ Hàm" ở trong tay cô đang tinh thần hăng hái động đậy, hơn nữa còn có xu thế lớn hơn nữa.

"Tang Lộ?" hơi thở Hạ Hàm bắt ớn gọi cô một tiếng, lúc này mà dừng lại, quả thực là thử thách cực hạn của anh. Vậy mà anh ngạc nhiên trông thấy Tang Lộ trần trụi đang quỳ gối giữa hai chân anh, nắm lấy phần thân của anh mà nước mắt chảy dài. "Tang Lộ?" Hạ Hàm hoảng sợ không thôi, bắt chặp "tính mạng" còn đang ở trong tay người ta, vươn dậy ôm lấy cô, "Sao thế?"

Tang Lộ tui thân ngẩng đầu, "Cái này!" Sợ anh không rõ, còn cố ý giật giật "vật thể" trong tay. Hạ Hàm khàn giọng hít một hơi, thứ đó nhất thời lại trướng lên không ít, không nên khiêu khích đàn ông chân chính đâu~ nhất là ở trước mặt người yêu. Hạ Hàm vì cô đột nhiên đánh trống lảng mà cười khổ. Cái gì vậy? Sao thế? Anh khó hiểu nhìn qua, thấy cô ở trong lòng đang nghẹn ngào, "Vương Đình đã dùng qua!" ngữ điệu rất uất ức, phối với vẻ mặt vạn phần không muốn, ngây thơ mà lẳng lơ.

Nắc...

Một mặt Hạ Hàm bị người yêu đang ở trong lòng lơ đãng mê hoặc mà càng thêm điên cuồng, một mặt lại im lặng không nói gì, dùng cũng đã dùng, chẳng nhẽ còn có thể đòi cái khác? Đương nhiên lời này anh không dám nói ra miệng, nếu không chỉ sợ tính phúc(2) về sau của anh không bảo toàn.

(2) Tính phúc: cuộc sống tình dục

"Thật không cam tâm..." Tang Lộ oán giận liếc xéo anh một cái, dưới tay cũng xấu xa kéo kéo mấy cái.

Nếu như lúc trước Hạ Hàm bị "đá" mà ánh mắt đỏ lên, thì lúc này anh là bị tình dục kích thích đến ánh mắt đỏ lên. Anh vừa vội vã áp đảo người trong lòng, vừa nói, "Tang Lộ tốt, tha thứ cho anh đi, về sau "nó" sẽ chỉ cho mình em dùng được không? Chỉ thuộc về duy nhất em, toàn thân cao thấp của anh cũng chỉ có mình em, được chứ?"

Nghe được lời hứa của người đàn ông này, bộ dáng lòng tràn đầy uất ức rốt cục có được một chút an ủi, chủ động bò lên người nam nhân, cười yêu kiều nói: "Được!"

Để chúng ta cùng tìm kiếm hạnh phúc đi!

Sau một đêm "điên loạn đảo phương đó", Hạ Hàm để lại cho Tang Lộ một câu "Chờ anh!" liền mất dạng khỏi cuộc sống của cô. Không phải là không có phương thức liên lạc với anh, nhưng từ sau khi anh rời đi, Tang Lộ cũng không dă động đến dây số kia, chỉ vì, cô kiên định tin tưởng, Hạ Hàm sẽ trở về với cô, cũng mang theo sự nhiệt tình ngập tràn giống cô, cùng cô tìm kiếm tương lai hạnh phúc.

Đông đi xuân đến, xuân đi hạ đến, cuối cùng khi khí trời đang nóng nực như lễ nhập học tám năm trước, người đàn ông đó ầm vang chuông cửa nhà cô. Tang Lộ mở cửa, nhìn thấy Hạ Hàm mặt đầy sự tang thương nhưng tinh thần lại viên mãn đang mang theo nụ cười tình nghịch đứng ở đó, "Tang Lộ, anh không nhà để về, toàn thân trên dưới chỉ có năm đồng tiền, em nuôi anh đi!" Anh nói như thế.

"Vậy anh nên hầu hạ khiến em vừa lòng mới được~" Tang Lộ lười biếng tựa vào cửa đánh giá anh.

"Tuân mệnh! Bà xã đại nhân!" Hạ Hàm nhanh nhẹn ném túi hành lý qua cửa, trong tiếng kinh hô của Tang Lộ ôm lấy tình yêu đích thực của anh, "Xin cho vi phu đến hầu hạ em nào!"

"Cứu mạng! Có sắc lang~" cửa đóng lại vang lên tiếng "lạch cạch" trong tiếng cười vang của Tang Lộ, che lại một phòng cảnh xuân.

Ngoài cửa ve sầu trên cây đại thụ ra sức kêu, trên bầu trời xanh thẳm, vài đám mây như bông bị gió thổi qua, mùa hạ, quả là mùa tốt để yêu đương a!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thâm Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.